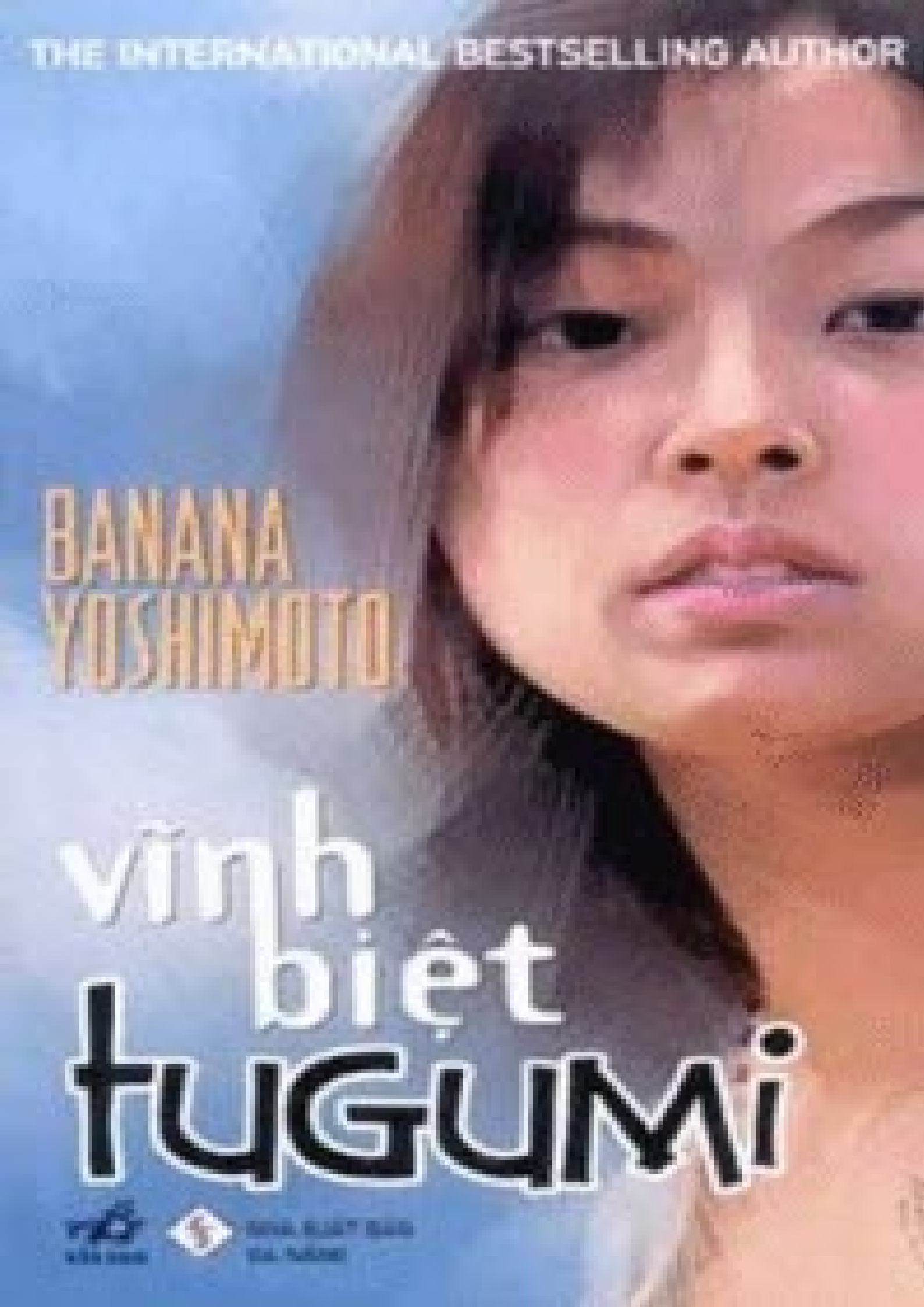
THE INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR
BANANA YOSHIMOTO
vĩnh biệt
tugumi

Mục Lục

- Thông tin ebook
- Giới thiệu
- Chương đầu
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5
- Chương 6
- Chương 7
- Chương 8
- Chương 9
- Chương 10
- Chương 11
- Chương cuối

Thông tin ebook

Tên truyện : Vĩnh Biệt Tugumi
Tác giả : Banana Yoshimoto
Dịch giả : Vũ Hoa
Thể loại : Văn học nước ngoài
Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Giới thiệu

Banana Yoshimoto đã viết như một sự tưởng nhớ những kỳ nghỉ hè cùng gia đình tại một thị trấn hải đảo êm đềm của Nhật Bản. Vĩnh biệt Tugumi cũng chính là vĩnh biệt tuổi thơ, với một cái nhìn sống động và tươi tắn về tình yêu, tình thương nơi những nhân vật trẻ vừa bước qua ngưỡng cửa thiếu niên mong manh, dữ dội.

Bốn người bạn: Maria, Tugumi, Yoko và Yoichi đã sống cùng nhau một mùa hè cuối cùng trước khi bước vào tuổi trưởng thành, với căn nhà nghỉ cũ và bờ biển quê hương. Và Tugumi, cô gái xinh đẹp, ốm yếu, trái tính, đôi khi còn độc ác, đã là trung tâm của những liên hệ tinh thần của họ. Đối mặt với sức mạnh hoang dại bên trong thân thể yếu ớt của Tugumi cũng như khả năng đánh mất cô, Maria cuối cùng đã có thể tới gần nhất sự sống cốt tủy và độc đáo mà cô cất giữ. Chính trong những ngày hè cuối cùng đó, nhóm bạn đã được trải nghiệm những cảm xúc đẹp đẽ và sâu xa về cuộc sống, về cho và nhận, tĩnh tại và đổi thay, về sức mạnh của tinh thần và những ranh giới mơ hồ của cảm giác...

Tinh tế và đầy âm hưởng, khi không còn quá ám ảnh với những dự cảm tăm tối về hư vô và cái chết, thế giới trong suốt, tươi mới của Banana lại hiện ra, làm say những ai đã đem lòng yêu mến lối đi nhỏ trong văn chương của cô.

Chương 1

Hòm thư ma

Rõ ràng Tugumi là một con bé đáng ghét.

Rời thị trấn quê hương yên bình với nghề đánh cá và du lịch ; tôi lên Tokyo học đại học. Mỗi ngày ở đây cũng rất vui.

Tôi là Shirakawa Maria. Mang tên Đức Mẹ.

Nhưng tâm hồn thì không phải Đức Mẹ cũng không phải là cái gì cả. Dù thế; không biết tại sao khi miêu tả tính cách tôi; những người bạn mà tôi mới quen từ khi đến đây thường có mấy từ cửa miệng; nào là "rộng lượng"; nào là "điềm tĩnh"…Nếu nói thuộc típ người nào thì tôi thuộc típ người dễ nổi nóng; là con người theo đúng nghĩa con người. Dù thế nào; tôi cũng đã từng nghĩ rằng mình khá khó hiểu. Người Tokyo dễ nổi xung lên vì bất cứ cái gì: trời mưa; nghỉ học hay chó tè bậy. Còn tôi; có lẽ rõ ràng có chút khác biệt. Chỉ tích tắc ngay sau khi bùng phát; cơn giận dữ sẽ như đợt sóng tràn vào và bị bờ cát hút cạn…Tôi đã tự thuyết phục bản thân chắc đó là do mình lớn lên ở nông thôn đấy thôi; nhưng mới hôm trước; chỉ vì đến muộn một phút mà ông giáo sư đáng ghét đã không thu báo cáo của tôi. Trên đường về nhà với cơn tức giận điên cuồng; khi nhìn hoàng hôn; tôi chợt nhận ra rằng:

"Là do Tugumi; à không; là nhờ Tugumi."

Con người ai cũng có lúc đột nhiên nổi giận; ít nhất là một lần trong ngày. Những khi đó; chẳng biết từ lúc nào tôi đã nhận ra ở đáy sâu lòng mình đang ngâm nga như niệm Phật: " Chẳng thấm vào đâu so với Tugumi." Dù có giận giữ thì không chắc đã được kết quả gì; hình như tôi đã hiểu ra đó chính là những cảm giác thực sự của mình khi sống cùng Tugumi. Tôi nhìn bầu trời màu cam đang tối dần và muốn khóc.

Tình yêu có dốc hết bao nhiêu thì cũng như nước máy ở đất nước Nhật Bản cứ chảy mãi không ngừng; tôi đã thấy như thế đấy. Không hiểu sao đột nhiên tôi lại nghĩ như vậy.

Câu chuyện này là kỉ niệm mùa hè lần cuối cùng tôi về quê; một thị trấn ven biển nơi tôi đã trải qua thời thiếu nữ. Những nhân vật ở nhà nghỉ Yamamoto xuất hiện trong câu chuyện này bây giờ đã chuyển đến nơi khác và tôi nghĩ mình sẽ không sống cùng với họ một lần nữa. Vì vậy; sự thay đổi của tâm hồn tôi chỉ có trong những ngày sống cùng Tugumi khi đó.

Tugumi từ khi sinh ra đã rất yếu; nhiều chức năng của cơ thể bị tổn thương. Bác sĩ tuyên bố rằng nó sẽ đoản mệnh và gia đình cũng hiểu điều đó. Vì thế; mọi người xung quanh ai cũng chiều chuộng để lấy lòng nó; mẹ Tugumi đã không quản công đưa nó đi khắp các bệnh viện ở Nhật bản; dốc hết sức nhằm kéo dài dù chỉ là một chút cuộc sống của Tugumi. Cứ như thế;

kết quả của việc lớn lên như thể người ta đi bộ từng chút một là một Tugumi với tính cách thất thường; ngang ngược. Sự khỏe mạnh có thể sống bình thường ngoài tưởng tượng của mọi người đã thúc đẩy tính cách này. Tugumi là đứa tâm địa xấu xa; thô tục; độc mồm độc miệng; thích làm mọi thứ theo ý mình; vòi vĩnh và tinh quái. Với những miêu tả chính xác và rất đúng lúc; nó không hề kiêng nể nói ra những điều khiến mọi người khó chịu. Bộ dạng đắc thắng của nó lúc đấy trông như một con ác quỷ.

Tôi và mẹ; hai người sống ở một căn nhà phụ tách biệt với nhà nghỉ Yamamoto; nhà của Tugumi.

Bố tôi ở Tokyo; ông đã rất khó khăn để ly hôn với người vợ đã ly thân từ lâu và chính thức kết hôn với mẹ. Vì thế; ông thường phải nay đây mai đó; chạy ngược chạy xuôi; trông vất vả vô cùng; nhưng bản thân hai người luôn mơ tới một ngày mai tươi sáng cả gia đình ba người có thể sống cùng nhau ở Tokyo nên có vẻ khá vui vẻ. Vì vậy; dù bề ngoài ít nhiều phức tạp nhưng tôi đã lớn lên như một đứa con gái hiếu thuận của một cặp vợ chồng yêu thương nhau.

Nhà nghỉ Yamamoto là nơi kiếm kế sinh nhai của dì Masako; em gái mẹ. Mẹ phụ giúp công việc bếp núc của nhà nghỉ. Thành phần gia đình gồm bốn người là chú Masa quản lí nhà nghỉ; dì Masako; hai đứa con là Tugumi và Yoko- chị của nó.

Mọi người cho rằng ba người phải hứng chịu những phá phách do tính cách tồi tệ của Tugumi nhiều nhất lần lượt là dì Masako; Yoko và tôi. Chú Masa thì hầu như không đến gần Tugumi. Dù thế thì quả là không phải khi liệt kê tên tôi vào đây. Bởi hai người xếp trên tôi vừa nuôi dưỡng Tugumi vừa dịu hiền tới mức đạt tới ngưỡng của một thiên sứ .

Nếu nói về tuổi tác thì Yoko hơn tôi và tôi hơn Tugumi một tuổi. Nhưng tôi chưa từng một lần có cảm giác là Tugumi kém tuổi tôi. Tôi thấy nó từ bé đến giờ chẳng có gì thay đổi và lớn lên thật xấu tính.

Mỗi khi không khỏe và nằm bệt một chỗ; sự điên cuồng của Tugumi lại nặng thêm một bậc. Để nó tĩnh dưỡng; mọi người đã dành riêng cho nó một căn phòng đôi xinh xắn trên tầng 3 của nhà nghỉ làm phòng riêng. Căn phòng của nó có góc nhìn rất đẹp; từ cửa sổ có thể trông thấy biển. Ban ngày ánh sáng mặt trời lấp lánh; lúc mưa thì dữ dội; mù mịt; còn buổi tối; biển đẹp với ánh đèn của những chiếc thuyền câu mực.

Vì tôi khỏe mạnh nên không thể hình dung được sự khó chịu hằng ngày mập mờ như thể không rõ cái chết đã được định đoạt hay chưa. Dù thế; tôi chỉ có một cảm giác rằng nếu ngủ lâu trong căn phòng đó thì sẽ thấy không gì có thể thay thế được cảnh biển và mùi biển. Tuy nhiên; Tugumi có vẻ hoàn toàn không như vậy; lúc thì nó cố xé rèm cửa; lúc thì đóng chặt cửa chớp lại; lúc thì hất đổ bát cơm; lúc lại vứt hết sách từ trên giá xuống chiếu; biến phòng của mình thành tình trạng khiến bạn nhớ tới bộ phim The

Exorcist (phim kinh dị Mĩ); làm cho cái gia đình hiền lành này buồn rầu ngao ngán. Có lúc nó thực sự như chìm trong ma thuật; nói những câu như thể bị ma làm; nuôi một đống sên trần hay ếch hay cua trong phòng (có lẽ đây cũng là một tính cách đặc biệt của nó); giấu chúng trong phòng khách khiến mọi người phàn nàn; cả dì; cả Yoko; thậm chí cả chú đều rơi lệ; buồn bã trước những việc làm của Tugumi.

Nhưng những lúc đó; Tugumi lại cười nhếch mép: "Nói cho các người biết; tối nay tao chết ngay cho xem; sau đó thì mùi vị sẽ khủng khiếp lắm đó… Đừng có khóc." Khuôn mặt nó cười khi đó trông thật huyền bí và giống Phật Di Lạc.

À; Tugumi xinh đẹp lắm.

Mái tóc đen; dài; làn da trắng sáng ; hàng mi dài; rậm; mỗi khi nhìn xuống thì che rợp đôi mắt to. Cánh tay và chân dài; mảnh mai nổi cả mạch máu; thân hình nhỏ nhắn; có vẻ bề ngoài thanh nhã như con búp bê do thần thánh tạo ra.

Suốt từ hồi cấp 2; Tugumi thường bịp bọm bọn con trai cùng lớp; cùng chúng tình tứ dạo chơi trên bãi biển. Đối phương quay cuồng như chong chóng hệt như một trò đùa và trong cái thị trấn nhỏ bé này dường như đã lan truyền nhiều lời đồn thổi ác ý. Dù vậy; mọi người ai cũng tin rằng sự hiền lành và vẻ đẹp của Tugumi đầy quyến rũ; không thể cưỡng lại được. Đó là vì Tugumi thực sự có vẻ ngoài thân thiện như thể một con người khác. Tuy nhiên; nó không động đến những vị khách trọ tại nhà nghỉ. Nếu không; chắc nhà nghỉ Yamamoto sẽ thành nhà chứa mất.

Buổi chiều; Tugumi và một cậu con trai đi bộ trên triền đê cao ven bờ biển; ngắm vịnh đang tối dần. Những con chim trao liệng la đà trong trời chiều; tiếng sóng rì rào khẽ tràn vào bờ cát. Bãi biển trải rộng; trắng như sa mạc; chỉ có những con chó chạy loăng quăng; vài con thuyền nhỏ bị sóng đẩy đung đưa. Xa xa; bóng dáng hòn đảo mờ dần; những đám mây tỏa sắc đỏ nhàn nhạt rồi chìm khuất về phía biển xa.

Tugumi bước đi chầm chậm; chầm chậm.

Cậu con trai lo lắng chìa tay ra. Tugumi vẫn cúi mặt; nắm lấy tay cậu bằng bàn tay nhỏ nhắn của mình. Và ngẩng mặt lên khẽ cười. Gò má sáng ánh trong nắng chiều. Đó là khuôn mặt thoáng nét cười mơ hồ như bầu trời chiều chói chang đang thay đổi dáng vẻ trong từng khoảnh khắc. Cả hàm răng trắng; cả cái cổ thon; cả đôi mắt to nhìn cậu con trai đăm đăm; tất cả hòa vào trong cát; gió; tiếng sóng và mất hút đi. Đó là chuyện thật; một lúc nào đó Tugumi trở nên như vậy thật thì cũng chẳng có gì là lạ.

Chiếc váy trắng của Tugumi căng phồng trong gió biển.

Mà; chỉ khi đó nó mới có thể thành một con người khác thôi; dù cay độc mà nói vậy nhưng khi nhìn cảnh tượng này; bỗng dưng tôi lại muốn khóc. Bởi vì chính trong lòng tôi; người hiểu rõ bản tính của Tugumi; đó là một

cảnh tượng buồn bã làm tim tôi nhói đau và vang dội tới một nơi sâu thẳm.

Tôi và Tugumi thực sự trở thành bạn thân nhân một sự kiện. Tất nhiên; khi còn nhỏ chúng tôi đã từng chơi với nhau. Chỉ cần chịu được tâm địa xấu xí và miệng lưỡi độc ác thì chơi với Tugumi quả thật là thú vị. Trong trí tưởng tượng của Tugumi; thị trấn đánh cá này là một thế giới không có giới hạn; ngay cả một hạt cát cũng chứa đựng bao điều thần bí. Nó thông minh; chăm chỉ; dù hay nghỉ học vì ốm nhưng kết quả học tập thường ở tốp đầu; đọc sách ở tất cả các lĩnh vực và có kiến thức rất sâu rộng. Vả lại nếu đầu óc nó không thông minh thì có lẽ nó chẳng thể nghĩ ra đủ loại trò xấu xa.

Khoảng năm đầu cấp tiểu học; tôi và Tugumi đã chơi một trò gọi là "hòm thư ma". Ở khu vườn đằng sau ngôi trường tiểu học dưới chân núi có những cái hộp đặt dụng cụ quan sát khí tượng đã hỏng; chúng tôi cho rằng đó là nơi nối kết với thế giới ma quỷ và có chứa những bức thư đến từ thế giới ấy. Ban ngày; chúng tôi đến đó; nhét vào trong hộp những mẩu báo và bức ảnh được cắt ra từ tạp chí rồi đến giữa đêm cả hai cùng đi lấy. Ban ngày thì chẳng có vấn đề gì nhưng đi đến nơi đó trong đêm thì quả là đáng sợ. Suốt một thời gian dài; chúng tôi say mê trò chơi này. Nhưng rồi cùng với thời gian; trò chơi đó cũng bị lãng quên bởi vô số những trò chơi khác thời đấy. Khi vào cấp 2 ; tôi tham gia câu lạc bộ bóng rổ; luyện tập rất vất vả nên cũng chẳng để ý lắm đến Tugumi. Về nhà là tôi lăn ra ngủ ngay; bài tập cũng nhiều nên sau đó; Tugumi chỉ còn là "cô em họ sống kề bên". Vào lúc đó đã xảy ra một chuyện. Tôi nhớ chính xác đó là và năm thứ hai trung học.

Tối đó; mưa rả rich; tôi chui vào trong căn phòng của mình. Mưa của thị trấn ven biển có mùi biển. Trong tiếng mưa đêm; từ sâu trong tâm khảm; tôi chìm vào một cơn phiền muộn. Đó là ngay sau khi ông mất. Tôi sống với ông bà cho đến khi lên 5 tuổi nên tôi với ông là một cặp ông cháu rất tuyệt vời. Sau khi chuyển đến nhà Yamamoto cùng mẹ; tôi vẫn thường đến thăm và viết thư cho ông. Hôm đó; tôi nghỉ tập ở câu lạc bộ; không làm gì cả; nằm trên giường với đôi mắt sưng húp vì khóc. Từ phía ngoài cánh cửa giấy; mẹ bảo; này có điện thoại của Tugumi đấy; tôi trả lời; cứ bảo là con vắng nhà. Tôi chẳng muốn gặp Tugumi chút nào. Mẹ cũng biết tính tai quái của Tugumi nên cũng ừ ừ rồi quay ra. Tôi lại ngồi xuống sàn nhà khi vừa mơ màng lần giở quyển tạp chí vừa hơi ngủ gà ngủ gật thì nghe thấy tiếng dép lép nhép đi lại từ phía hành lang. Tôi chợt ngẩng mặt lên; cánh cửa được kéo ra nhẹ nhàng; Tugumi ướt đầm đìa đứng đó.

Tugumi thở hổn hển; từng giọt nước mưa trong veo rơi tong tong xuống sàn nhà từ chiếc mũ chùm đầu; nó mở to mắt và nói bằng giọng thanh thanh: "Maria!"

- Gì thế?

Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ; tôi ngước mắt nhìn Tugumi đang có vẻ bất an như hoảng sợ. Tugumi nói; giọng điệu mạnh mẽ:

- Này; mở mắt ra đi. Gay rồi đấy; nhìn cái này xem!

Tugumi cẩn trọng lôi ra từ trong túi áo mưa một mảnh giấy; đưa ngay cho tôi. Hờ hững cầm bằng một tay với cảm giác nó phóng đại cái gì đây…; nhưng ngay sau khi nhìn tờ giấy; tôi sửng sốt như thể bị ánh sáng đèn pha chiếu thẳng vào mặt.

Nét chữ viết theo thể hành (một kiểu chữ Hán thông dụng) đầy bút lực này; không thể lẫn vào đâu được; là bút tích của người ông thương nhớ của tôi. Nó được viết với mở đầu thư giống như những bức thư ông thường gửi cho tôi.

Maria; báu vật của ông!

Tạm biệt cháu.

Hãy yêu quý bà; bố và mẹ; hãy trở thành một cô gái tuyệt vời để không xấu hổ với cái tên của Đức Mẹ.

Ryuzo.

Kinh ngạc; trong khoảnh khắc; tôi chợt nhớ tới dáng ngồi thẳng lưng của ông trước bàn viết và hình ảnh đó tràn đầy trong lồng ngực tôi. Tôi hỏi giật Tugumi.

- Thế này là thế nào; cái này?

Tugumi khẽ mấp máy đôi môi rực đỏ; nhìn tôi chằm chằm và nói bằng giọng điệu đầy vẻ nghiêm trọng như đang cầu nguyện.

- Có tin không? Cái này; ở trong hòm thư ma đấy.

- Cái gì?

Ngay lập tức; trong đầu tôi hiện lên những kí ức về hộp đựng dụng cụ quan sát khí tượng mà tôi đã quên bẵng. Tugumi trầm giọng; nói như thì thầm.

- Vì tao gần cái chết hơn tất thảy bọn mày nên tao hiểu; chuyện là thế này. Lúc nãy khi đang ngủ; ông đã hiện về trong giấc mơ. Dù tỉnh dậy nhưng tao không thể quên được. Ông có vẻ như muốn nói cái gì đó. Ngày xưa tao đã được ông mua cho nhiều thứ; có lẽ tao mang ơn ông. Mày cũng hiện ra trong giấc mơ; hình như ông muốn nói chuyện với mày. Chả gì mày cũng được ông rất yêu quý mà. Thế rồi; tao đột ngột nghĩ ra; thử đi đến hòm thư ma. Và thế là… à mà này; mày có nói với ông lúc sinh thời về hòm thư ma không đấy?

- Không;- tôi lắc đầu;- tao nhớ là không nói.

- Thế thì; mày ơi; sợ quá.- Sau khi hét lên; Tugumi nói ra vẻ trầm trọng. – Hòm thư này thực sự bị ma ám đấy!

Và rồi Tugumi áp chặt lòng bàn tay vào ngực; nhắm mắt như nhớ lại việc mình vừa chạy đến hòm thư ma lúc nãy. Tiếng mưa vẫn rả rich trong đêm khuya; tâm trí tôi cũng nhanh chóng rời bỏ thực tại; bị cuốn vào đêm tối của Tugumi. Sự tĩnh lặng bất an lơ lửng như thể tất cả mọi chuyện từ trước đến giờ; cả sự sống và cái chết đang dần dịch chuyển đến một chỗ có thực trong

vòng xoáy thần bí.

- Maria; chúng ta làm gì bây giờ?

Tugumi mặt tái mét; nhìn tôi thì thào như thể rất khó khăn.

- Dù thế nào; - tôi nói cứng. Tugumi khi đó trông ngoan ngoãn lạ lùng; như thể đầu hàng trước tính nghiêm trọng của sự việc. – Không được nói với bất cứ ai. Dù thế nào tối nay mày cũng về nhà sớm đi; nếu không ủ ấm và ngủ thì… Đã xuân rồi nhưng mà bị mưa thế này thì mày lại sốt cho mà xem. Thay quần áo nhanh đi. Việc này mấy hôm nữa sẽ nói chuyện sau nhé.

- Ừ; tao sẽ làm như thế. – Tugumi lảo đảo đứng dậy. – Tao về đây.

Tôi nói với Tugumi đang đi ra khỏi phòng.

- Tugumi; cảm ơn nhé!

- Không có gì.

Tugumi nói; không hề ngoảnh mặt lại; mở cửa và cứ thế đi ra.

Tôi vẫn ngồi nguyên trên sàn nhà đọc đi đọc lại nhiều lần lá thư. Nước mắt lã chã rơi trên thảm. Trong lòng tôi tràn đầy sự thần thánh ngọt ngào như lúc tôi nhìn thấy món quà bên gối vào buổi sáng được ông đánh thức dậy: " Quà của ông già Tuyết này." Càng đọc; nước mắt càng không ngừng tuôn; tôi cứ ôm bức thư khóc mãi.

Thế đấy; người cả tin thì vẫn là người cả tin.

Trong giây lát tôi bỗng chợt nghi hoặc; vì đó là Tugumi.

Tuy nhiên; nét chữ đó. Cách viết đó. Cách mở đầu thư "báu vật của ông" chỉ có tôi và ông biết. Ánh mắt mạnh mẽ; giọng điệu như thúc giục của Tugumi trong khi cả người vẫn đang ướt đẫm nước mưa. Tugumi đã nói với vẻ mặt nghiêm trang về một việc mà nó chỉ luôn đùa cợt. Vì tao gần cái chết hơn hết thảy bọn mày… À; mình đã bị lừa quá ngoạn mục rồi.

Rồi thì… ngày hôm sau đến thật nhanh. Tôi muốn hỏi Tugumi kĩ càng về chuyện bức thư nên giữa trưa tôi sang tìm nhưng nó vắng nhà. Khi tôi lên phòng Tugumi chờ thì chị của Tugumi; Yoko mang trà lên và nói bằng giọng buồn buồn.

- Tugumi bây giờ vào viện rồi.

Lưng của Yoko nhỏ và tròn. Lúc nào cũng hiền hòa; nói du dương như hát. Dù bị Tugumi làm tình làm tội gì thì Yoko chỉ lặng lẽ buồn và hiếm khi giận dữ. Ở cạnh người như thế; tôi thấy mình thật nhỏ bé. Tugumi lúc nào cũng cười nói: " Cái đồ ngốc như thế; không phải là chị"; nhưng tôi rất quý và tôn trọng Yoko. Mặc dù sống với Tugumi và chắc chắn không phải không có tâm tư nhưng tôi thực sự thấy Yoko lúc nào cũng cười rạng rỡ như một thiên thần.

- Tugumi tồi tệ lắm hả?

Tôi lo lắng hỏi. Lẽ ra nó không được ra ngoài mưa.

- Ừ; thế nào nhỉ; gần đây nó cứ miệt mài cắm rễ một chỗ ngồi viết; rồi sốt…

- Cái gì?

Tôi hỏi. Trước ánh mắt kinh ngạc không thể lý giải nổi của Yoko; tôi nhìn kỹ cái giá trên bàn của Tugumi. Và thấy cuốn tập viết chữ thể Hành. Rồi rất nhiều giấy; mực tàu; nghiên mực; bút long nét nhỏ… và tôi tìm thấy một bức thư của ông có lẽ được lấy trộm từ phòng tôi.

Và trước tiên; hơn cả sự tức giận; tôi thực sự kinh ngạc. Tôi không hiểu sao nó lại làm thế. Việc một đứa con gái chưa từng cầm bút long thuần thục lại chuyên tâm làm việc đó đến mức như thế này là vì cái gì; động cơ của nó là từ đâu; tôi hoàn toàn không hiểu. Trong căn phong tràn ngập nắng màu xuân chiếu vào; tôi bỗng quay sang phía cửa sổ; nhìn biển đang tỏa sáng; chìm đắm trong suy nghĩ. Khi Yoko mở miệng định nói điều gì đó thì Tugumi về. Dựa vào dì Masako; người đỏ bừng vì sốt; bước thấp bước cao vẻ mệt mỏi; Tugumi bước vào phòng; vừa nhìn thấy nét mặt của tôi thì bật cười đắc ý

- Đã phát hiện ra rồi à?

Ngay lập tức khuôn mặt tôi đỏ bừng bởi nỗi tức giận chen lẫn sự xấu hổ. Tôi đứng bật dậy; đẩy mạnh Tugumi.

- Ơ; Maria…

Yoko ngạc nhiên nói. Tugumi ngã sầm vào cánh cửa giấy; làm nó đổ sập xuống; Tugumi đập mạnh vào tường. Khi dì cất tiếng "Maria; Tugumi bây giờ…" thì tôi nước mắt ròng ròng; quay đầu lại nói " Im đi" và trừng trừng nhìn Tugumi. Tôi thực sự rất tức giận nên Tugumi cũng không dám mở miệng. Chưa từng có ai đẩy Tugumi.

- Nếu chỉ rỗi việc để làm những việc tồi tệ như thế này thì mày chết ngay đi; chết đi được rồi đấy. – Tôi đập mạnh quyển Tập viết thể chữ Hành xuống chiếu nói.

Ngay lập tức Tugumi hiểu ra rằng nếu không làm thế này thì tôi sẽ tuyệt giao mãi mãi với nó và rõ ràng tôi đã định như vậy. Tugumi vẫn ở tư thế bị ngã lúc nãy; nhìn thẳng vào tôi với ánh mắt trong veo. Rồi nói như thì thầm một từ mà trong cuộc đời của nó từ trước cho tới lúc đó; dù có chuyện gì; dù bất cứ khi nào; dù có cậy mồm nó cũng không nói.

- Maria; xin lỗi.

Cả dì; cả Yoko và nhất là tôi đều kinh ngạc. Cả ba người nín thở im lặng. Tugumi xin lỗi; việc này… Chúng tôi im lặng như thế trong ánh mặt trời đổ xuống rạng ngời. Chỉ nghe thấy xa xa tiếng gió chiều thổi vút qua thị trấn. Tiếng cười hắc hắc của Tugumi đột ngột phá vỡ sự tĩnh lặng.

- Này; dù có đúng như thế thì cũng không được tin đâu nhé; Maria! – Tugumi trở mình cười vang. – Nói cái gì gì nhỉ; thử nghĩ một cách bình thường xem? Người chết sao mà viết thư được cơ chứ; đúng là đồ ngốc; hahaha…

Tugumi ôm bụng cười ngặt nghẽo như thể không kìm được sự khoái trá bị

kìm nén quá lâu. Tiếp sau đó; tôi cũng cười phá lên; đỏ mặt nói " tao thua rồi" và cười tiếp. Trước dì và Yoko đang nhìn kinh ngạc không hiểu tại sao; chúng tôi diễn lại cuộc nói chuyện trong đêm mưa và cười sằng sặc không ngừng. Thế đấy; nhân chuyện này mà tôi và Tugumi dù tốt dù xấu đã thực sự trở thành bạn thân của nhau.

Chương 2

Mùa xuân và chị em nhà Yamamoto

Vào đầu xuân năm ấy; bố chính thức li dị với vợ cũ và gọi hai mẹ con tôi chuyển lên Tokyo. Lúc đó; tôi vừa dự kì thi vào một trường đại học ở Tokyo và đang chờ kết quả; lại thêm những liên lạc của bố nên cả tôi và mẹ đều trở nên cực kì mẫn cảm với tiếng chuông điện thoại. Đúng thời gian này; Tugumi lại thường hay cố tình gọi điện mỗi ngày một vài bận. Toàn là những cuộc điện thoại làm người khác cảm thấy khó chịu kiểu như : " Chẳng có gì đâu; mày có khỏe không?" hay " Hoa anh đào rơi rồi!"… Tuy nhiên; khi đó cả tôi và mẹ đang trong tâm trạng lâng lâng nên mỗi lần Tugumi gọi đến chúng tôi đều có thể vui vẻ đáp lại " Ái chà; không phải lại Tugumi đấy chứ… Thế nhé; lần sau lại gọi nhé!"

Vào thời gian đó; cả hai mẹ con đều vui vẻ; tràn ngập một dự cảm tốt lành rằng: " Cuối cùng; cũng đã sắp chuyển lên Tokyo rồi." Điều đó nghĩa là tuyết đã tan. Mẹ thực sự đã chờ đợi điều này lâu lắm rồi trong khi vẫn vui vẻ làm việc tại nhà nghỉ Yamamoto. Mẹ hoàn toàn không có vẻ gì khổ tâm. Nhưng đó chỉ là sự giả vờ trên nỗi đau khổ càng bị kìm nén đến cực độ; tôi nghĩ chính vẻ mặt rạng ngời như không có gì của mẹ khiến bố lo lắng; hay về hơn và không bỏ rơi mẹ. Mẹ hoàn toàn không phải người mạnh mẽ nhưng nhiều khi mẹ cứ cố tỏ ra mạnh mẽ một cách vô thức. Thảng hoặc tôi nghe thấy mẹ than thở với dì Masako nhưng thường mẹ vừa mỉm cười vừa nói nên nghe không có vẻ gì là những lời than thở; còn dì Masako mặc dù gật đầu cười nhưng dường như cũng không biết nên đáp lại thế nào. Dù những người chung quanh có đối xử tốt đến mấy thì chẳng có gì thay đổi đối với một người tình ăn nhờ ở đậu và hoàn toàn không có một tương lai tốt đẹp. Hẳn là mẹ đã sống trong tâm trạng bất an và có nhiều khi mệt mỏi muốn khóc. Dường như hiểu được nỗi lòng của mẹ nên tôi đã lớn lên mà không trải qua thời dậy thì chống đối.

Hai mẹ con cứ sống và chờ đợi bố như thế. Thị trấn ven biển đã cho tôi thấy nhiều điều.

Gần xuân; tiết trời ngày một ấm hơn; cứ mỗi khi nghĩ đến chuyện rời khỏi nơi đây; tất cả những cảnh vật quen thuộc hàng ngày; hành lang cũ kĩ của nhà Yamamoto; ánh đèn đêm của bảng hiệu với những con côn trùng bay xung quanh; bục phơi quần áo với những mạng nhện và ngọn núi nhìn từ bục phơi…lại hiện lên trong quầng sáng mờ nhòe; khiến tôi cảm thấy đau thắt ngực.

Thời gian cuối; hầu như mỗi buổi sáng; tôi thường dắt con chó giống Akita có cái tên thường gọi "Pôchi" của bác Tanaka sống ở ngay sau nhà ra

bờ biển đi dạo.

Biển lúc sáng sớm vào những hôm đẹp trời bao giờ cũng tỏa ra một thứ ánh sáng đặc biệt. Hàng triệu con sóng tản ra lấp lánh; hết đợt này đến đợt khác lạnh lùng xô vào bờ; cảnh tượng đó không hiểu sao khiến tôi cảm thấy như một thứ gì đó vô cùng thần thánh khó lại gần. Tôi đứng trên mỏm đê; nhìn ra biển; còn Pôchi tự do chạy nhảy khắp bờ biển; thỉnh thoảng được những người câu cá âu yếm vuốt ve.

Không rõ từ lúc nào Tugumi cũng đi dạo cùng. Điều này khiến tôi rất vui. Ngày xưa ; khi Pôchi còn là một con chó nhỏ; Tugumi đã trêu chọc nó rất nhiều ; khiến nó tức giận và cắn nghiến vào tay. Tôi còn nhớ; lúc đó tôi cùng Yoko; dì Masako và mẹ chuẩn bị ăn trưa. Ngay sau khi dì Masako gọi: "Tugumi đâu rồi?" thì Tugumi mặt tái mét; tay đầy máu bước vào phòng. Dì Masako hoảng hốt bật dậy: " Con làm sao thế?" còn Tugumi vẫn tưng tửng đáp: "Bị chó cắn". Cảnh tượng đó buồn cười lắm đến nỗi cả tôi; Yoko và mẹ đều phì cười. Sau lần đó; Tugumi và Pôchi bắt đầu ghét nhau. Mỗi khi Tugumi lè lưỡi ra dọa; Pôchi lại sủa dữ dội; khiến những người khách ở trọ khó chịu. Mọi người đều rất phiền lòng. Tôi yêu quý cả hai nên cảm thấy rất áy náy về điều đó; bởi vậy; tôi rất vui khi thấy Tugumi và Pôchi hòa giải với nhau trước khi tôi rời khỏi nơi này.

Những hôm trời không mưa; Tugumi thường đi dạo cùng tôi. Buổi sáng khi tôi mở cánh cửa chớp; vừa nghe thấy tiếng mở cửa; Pôchi sung sướng nhảy ngay ra khỏi chuồng. Tôi vội vã rửa mặt; thay quần áo; đi ra ngoài nhẹ nhàng mở cánh cửa gỗ ngăn giữa vườn nhà Yamamoto với nhà bác Tanaka; giữ chặt Pôchi đang chạy vòng quanh làm sợi dây xích kêu xủng xẻng; rồi buộc lại dây cổ cho nó. Khi tôi trở lại chỗ cánh cửa gỗ; không hiểu từ lúc nào Tugumi đã đứng đợi ở đó. Lúc đầu; Pôchi có vẻ không thích còn Tugumi dường như hơi run; lưỡng lự nên buổi đi dạo không hiểu sao thật buồn tẻ; nhưng khi đã quen; Pôchi cũng để cho Tugumi nắm dây cổ. Trong ánh sáng buổi sớm; Tugumi vừa kêu: "chậm thôi" vừa bị Pôchi kéo đi với một bộ dạng thích thú trông rất đáng yêu. Tôi cảm động; thầm nghĩ "Tugumi cũng thực sự muốn làm lành với Pôchi…" Nhưng tôi không thể yên tâm rời mắt khỏi họ bởi đôi khi Pôchi lao nhanh về phía trước; Tugumi giật mạnh dây kéo lại khiến Pôchi dựng cả thân hình lên bằng hai chân sau. Nếu làm chết chó nhà người khác là phiền toái lắm.

Vận động như thế dường như rất tốt với Tugumi. Từ khi Tugumi đi dạo cùng; tôi đã giảm một nửa chiều dài đường đi. Dù vậy; tôi vẫn lo cho sức khỏe của Tugumi. Tuy nhiên; tôi cũng yên tâm vì sắc mặt của Tugumi trở nên khá hơn; cũng không thấy sốt.

Đó là khi đi dạo vào một buổi sáng nọ.

Hôm đó; trời trong xanh không một gợn mây; biển và trời đều mang sắc xanh dịu ngọt. Trong ánh nắng; tất cả tạo nên một quầng sáng trông chói lọi

bởi màu vàng rực rỡ. Trên bờ biển có một đài quan sát trông giống như giàn giáo được làm bằng gỗ. Mùa hè; tôi và Tugumi thường leo thang; lên tới đài quan sát nơi các quan sát viên đứng. Lúc đầu; Pôchi chạy vòng quanh phía dưới vẻ thèm thuồng nhưng dường như hiểu rằng mình không thể lên trên đó được nên nó chạy ra tận ngoài bãi cát. Tugumi hét lên đầy ác ý: "Đáng đời; đồ chó chết!" còn Pôchi sủa gâu gâu.

- Sao lại nói như thế? - tôi kinh hãi.

- Con chó đó không hiểu được đâu.- Tugumi cười rồi nhìn ra biển. Những sợi tóc mái nhỏ; mỏng bay lòa xòa trên trán. Những mạch máu trong suốt nổi lên trên đôi gò má ửng đỏ vì đi bộ nhiều; đôi mắt phản chiếu cảnh biển; sáng lấp lánh.

Tôi cũng nhìn ra biển. Biển là một cái gì đó thật lạ lùng; khi hai người hướng về phía biển; dù im lặng hay nói chuyện; không hiểu sao điều đó chẳng hề gì. Cứ nhìn mãi mà không chán. Cả tiếng sóng và cả mặt biển; dù dữ dội đến mấy nhưng vẫn không chút ồn ào.

Tôi đã không thể tin được rằng mình sẽ chuyển đến một nơi không có biển. Không đột ngột nhưng lạ lùng đến bất an. Khi vui hay khi buồn; khi nóng nực hay dưới bầu trời sao đêm đông lạnh giá; khi hướng về phía đền thờ Thần đạo đón năm mới; cứ nhìn sang bên là thấy biển ở đó như muôn đời vẫn thế. Dù tôi còn nhỏ hay đã lớn; dù bà hàng xóm qua đời hay bác sĩ vừa đỡ cho một đứa trẻ chào đời; dù là lần hẹn hò đầu tiên hay khi thất tình; biển vẫn lặng lẽ ôm trọn lấy thị trấn; thủy triều vẫn đều đặn dâng lên rồi lại rút đi. Vào những ngày trời trong xanh; có thể thấy rõ bờ vịnh phía bên kia. Dù không cố ý đan xem cảm xúc vào những gì đang nhìn; nhưng dương như biển đang chỉ dạy cho tôi điều gì đó. Chính bởi thế; cho đến bây giờ; tôi chưa từng nghi ngờ về sự tồn tại của biển; về âm vọng của tiếng sóng không ngừng vỗ bờ; nhưng tôi thường tự hỏi không biết ở thành phố; người ta hướng tới cái gì để suy nghĩ về "sự cân bằng". Quả nhiên; trăng ư? Nhưng so với biển; trăng quá xa; quá nhỏ; có cái gì đó như vô vọng.

- Tugumi này; cho đến bây giờ tao vẫn chưa thể tin rằng mình sẽ sống nổi ở một nơi không có biển. – Tôi buột miệng nói. Khi nói ra; sự bất an càng trở nên rõ ràng hơn. Ánh sáng buổi sớm từng khắc từng khắc trắng và mạnh hơn; từ xa vọng tới những âm thanh bắt đầu ngày mới của thị trấn.

- Đồ ngốc! - Tugumi không nhìn tôi; nói giọng vẻ giận dữ. - Khi có được một thứ gì đó cũng là lúc phải quyết định mất một thứ khác. Chẳng phải cuối cùng mày có thể sống vui vẻ cùng bố mẹ đó sao? Bố mày đã rũ bỏ được người vợ trước rồi. So với điều đó; biển có là gì đâu. Mày thật là trẻ con!

- Ừ! Thì là vậy… - Tôi đáp.

Tumi đáp lại một cách nghiêm túc khác lạ; khiến tôi không khỏi kinh ngạc. Sau một thoáng ngỡ ngàng; sự bất an vụt như bay biến. Vậy là trong lòng Tugumi cũng đang có và mất đi một điều gì đó. Tugumi thường thể

hiện rõ ràng và chắc chắn "cái tôi"; không bao giờ cho người khác thấy mình đang được hoặc mất đi một điều gì đó; nên đột nhiên tôi cảm thấy nhói đau như thể đồng cảm cùng Tugumi.

Có lẽ Tugumi đã sống và luôn che giấu tâm trạng đó đến tận bây giờ.

Cứ như thế; tôi chuẩn bị rời xa quê hương như thể dọn dẹp từng chút một những tiếc nuối; gắn bó. Tôi gặp lại những người bạn cấp 2 đã lâu lắm không gặp; gặp người bạn trai thời trung học trong chốc lát để báo tin mình sắp chuyển nhà. Tôi đã thật tâm nghĩ hay là để mẹ làm những việc xã giao đó. Không biết có phải bởi cho rằng mình là người tình nên mẹ tôi cố tình cư xử rất đàng hoàng. Thực tâm; tôi định cứ thế rời khỏi nơi này mà không thông báo cho ai biết nhưng mẹ rất đường hoàng; đi một lượt ngậm ngùi chào hỏi những người hàng xóm. Mà trong cái thị trấn nhỏ bé này; tin tức chẳng mấy chốc sẽ lan truyền! Nghĩ vậy tôi thay đổi đường lối; quyết định gặp những người mình muốn gặp; kể cả người bạn trai tôi từng yêu. Tôi cũng bắt đầu đóng gói hành lí trong phòng.

Đó là một công việc lấp lánh đẹp đẽ nhưng đau lòng. Nó rất giống sóng biển. Tuy khó lẩn tránh nhưng sự li biệt thông thường cũng không hẳn là bất hạnh. Hễ bất chợt dừng lại ở bất cứ chỗ nào khi dọn dẹp lúc chia li; ta sẽ biết được không phải là nỗi cực khổ mà là thứ tình cảm đớn đau; hồi hộp đang không ngừng dâng lên trong lòng.

Yoko và tôi cùng làm thêm ở một chỗ. Đó là một tiệm bánh ngọt trên con đường chạy qua trung tâm thị trấn. Tiệm bánh này nổi tiếng vì chỉ bán bánh ngọt châu Âu (có đáng khoe không nhỉ…).

Tối hôm đó tôi cố tình đến lấy số tiền công cuối cùng vào đúng ca muộn của Yoko. Chúng tôi chia nhau một núi bánh còn thừa đúng như mong đợi rồi cùng về nhà.

Yoko nhẹ nhàng đặt hai phần bánh vào trong giỏ; tay dắt xe đạp. Tôi thong thả đi bên cạnh. Con đường trải sỏi dọc bờ sông dẫn đến nhà nghỉ Yamamoto bị chắn bởi một cây cầu lớn. Ở phía bên kia; biển mở ra; sông lặng lẽ chạy vào biển. Trăng và đèn đường chiếu sáng mặt sông và lan can cầu.

- Phía dưới cầu có bao nhiêu là hoa này!

Khi vừa tới cây cầu; Yoko bỗng nhìn xuống nói. Trên khoảnh đất ít ỏi nơi triền đê bên cạnh cây cầu được cố định bằng bê tông; rất nhiều bông hoa màu trắng nở; khẽ lay động trong làn gió đêm.

- Ừ nhỉ.- Tôi thốt lên. Những bông hoa trắng nổi lên trong màn đêm. Mỗi khi những bông hoa đồng loạt lay động theo làn gió; những dư ảnh màu trắng phản chiếu chập chờn như trong một giấc mơ. Dòng sông chảy thao thiết; ở tít xa; biển đêm làm cho ánh trăng sáng lên như một con đường; trông vừa lấp lánh vừa quanh co đến bất tận trong đêm đen.

Tôi thầm nhủ trong lòng chẳng còn nhiều thời gian để có thể thư thái

ngắm khung cảnh đẹp đẽ như thế này. Đừng để cho Yoko mau nước mắt phải buồn. Hai chúng tôi dừng lại một chút.

- Đẹp nhỉ! - tôi lên tiếng.

- Ừ;- Yoko mỉm cười đáp.

Mái tóc dài lay động trên bờ vai. So với Tugumi; Yoko hoàn toàn không có gì nổi bật nhưng cô có một gương mặt thanh tao. Cả hai chị em đều sống ở ven biển nhưng không hiểu sao lại có làn da rất trắng. Dưới ánh trăng sáng; Yoko trông càng xanh xao.

Ngay sau đó; chúng tôi bắt đầu đi bộ về nhà. Chỉ sau 10 phút nữa; cả bốn người phụ nữ sẽ vui vẻ cùng nhau ăn những chiếc bánh đang rung lách cách trong giỏ xe đạp. Tôi như nhìn thấy trước cảnh tượng đó. Tiếng tivi; mùi thơm của chiếu tatami. Tôi và Yoko sẽ vào căn phòng sáng đèn chỗ mẹ và dì Masako; chào "Chúng con đã về!" Tugumi sẽ cáu kỉnh gắt lên: "Ta chán ngấy cái thứ bánh mà các ngươi mang về lắm rồi;" nhưng rồi lại mang vài ba cái nó thích chui vào phòng. Tuýt người không thích những cuộc chuyện trò vui vẻ trong gia đình như Tugumi bao giờ cũng cư xử như thế.

Dù đã đi vào con đường nhỏ không còn nhìn thấy biển nhưng vẫn có cảm giác tiếng sóng biển đi theo. Trăng cũng đi theo. Những mái nhà cũ kĩ lại tiếp những mái nhà cũ kĩ.

Dù vẽ ra trước mắt một khoảng thời gian vui vẻ; nhưng cả hai chúng tôi đều trầm tư; mơ hồ bước đi. Hay bởi vì hôm đó tôi đã nghỉ việc ở chỗ làm thêm? Nỗi buồn cho những tháng năm dài hai chị em thân thiết cùng chung sống bên nhau trôi chảy như một giai điệu yếu ớt.

Có lẽ tôi đã nghĩ khác về nhân cách của Yoko- người có đường nét như một cánh hoa rơi xuống với "vẻ dịu dàng" trong suốt dưới ánh nắng. Không; lúc đó không có gì cả. Hai chị em chỉ nói chuyện vẩn vơ; vừa cười vừa bước đi. Tuy nhiên; dù có cố vui vẻ đến thế nào thì sau này; mỗi khi quay nhìn lại kỉ niệm; tôi chỉ thấy đêm tối; hình ảnh cột điện và thùng rác hiện lên bất động; buồn bã. Bây giờ nghĩ lại; đêm hôm đó đúng là như vậy.

- Maria nói sẽ đến trước giờ đóng cửa hàng nên mình nghĩ rằng nhất định bác chủ sẽ cho hai đứa phần bánh còn lại và mong suốt. Tuyệt quá! - Yoko nói.

- Đúng thế nhỉ, có lúc thừa cũng chẳng cho, lại có lúc chẳng thừa gì cả; mình tốt số thật đấy. - Tôi đáp.

- Về nhà, mọi người cùng ăn bánh nhé! - Yoko cười, khuôn mặt nghiêng nghiêng đằng sau cặp kính tròn.

- À, còn mình, nhất định phải lấy cho được cái bánh táo trước khi bị Tugumi giành mất! Con bé đó thích bánh táo mà!

Cũng xấu hổ nhưng khi đó; tôi đã nói đầy quả quyết.

- Hộp bánh này chỉ toàn bánh táo thôi; chúng mình không để cho Tugumi thấy nhé! - Yoko lại cười.

Sự ích kỉ đến thế nào và của bất kì ai cũng được Yoko thông minh đón nhận như thể nước thấm vào cát vậy. Ở đó có sự điềm tĩnh tươi tắn do hoàn cảnh tạo ra.

Ngoại trừ Tugumi có chút tính cách đặc biệt; tôi biết một vài người bạn học cùng trường cũng là "con gái của gia đình kinh doanh nhà nghỉ" giống như Yoko. Họ dù là những tuýt người khác nhau nhưng đều có một nét chung gì đó. Xét đến cùng là do môi trường; nhưng tôi cảm thấy rằng họ đều quen với cách đối xử lãnh đạm trong quan hệ giữa con người với con người. Có lẽ là vì từ khi còn nhỏ, họ đã thấy có rất nhiều người đến ở trong nhà mình một thời gian ngắn ngủi rồi lại ra đi. Mọi người nhẹ nhàng lảng tránh những tình cảm lưu luyến lúc chia tay và có lẽ lớn lên trong sự vờ như không biết những tình cảm của chính bản thân mình. Tuy không phải là con gái của một gia đình kinh doanh nhà nghỉ nhưng tôi có cảm giác mình cũng có điểm giống họ. Đó là sự khéo léo để tránh nỗi đau lòng xảy ra bất chợt.

Tuy nhiên; đối với sự chia ly Yoko lại hoàn toàn khác.

Khi còn nhỏ; Yoko thường chơi thân với những khách trọ dài ngày ngay khi họ vừa mới bắt chuyện: " Thế ra là con chủ nhà nghỉ à?" khi thấy Yoko lạch bạch chạy đi chạy lại lúc dọn dẹp phòng. Dù chỉ là biết mặt thôi nhưng chào nhau cũng là niềm vui. Rồi trong số những khách nghỉ trọ; có người khó chịu và cả những người dễ chịu. Dù là nam hay nữ, nếu có người như thế thì họ sẽ được ngay cả những người làm bếp và người làm thêm quan tâm bàn tán như một ngôi sao đột nhiên tỏa sáng. Khi người đó ra về, thu dọn hành lý; trèo lên xe, vẫy tay rồi biến mất, còn lại trong căn phòng trống trải là nắng chiều chói chang. Chắc chắn người đó năm sau sẽ trở lại, nhưng năm sau sao xa vời vợi. Rồi những người khách mới lại tới, chúng tôi đã chứng kiến biết bao lần chuyện đó lặp đi lặp lại.

Mùa nghỉ kết thúc, vào đầu thu lượng khách nghỉ giảm hẳn, tôi cố tình cười đùa, âm thầm vượt qua nỗi buồn đó. Nhưng Yoko thường buồn bã, nhìn ngắm những thứ mà bọn trẻ con đã trở nên thân thiết bỏ quên lại, trào nước mắt. Chắc hẳn Yoko không muốn mất đi những tình cảm đó.

Rẽ ở góc phố là có thể nhìn thấy ánh đèn của biển hiệu NHÀ NGHỈ YAMAMOTO đang tỏa sáng trong lùm cây. Mỗi khi nhìn thấy biển hiệu và dãy cửa sổ phòng nghỉ, tôi luôn thấy lòng nhẹ nhõm. Dù là khi đông khách ánh đèn sáng trưng, hay khi vắng khách tối âm u, tôi luôn cảm thấy mình được đón chào bởi một thứ gì đó lớn lao. Vòng ra cửa hậu, Yoko mở cánh cửa tiền sảnh nhà Yamamoto, cất tiếng chào "con đã về". Khi đó mẹ thường vẫn ở nhà nghỉ hoặc đang ngồi uống trà trong phòng khách của gia đình Yamamoto. Rồi ăn bánh xong, hai mẹ con sẽ về nhà. Điều này như đã thành một thói quen và luôn là như vậy.

- À,có chuyện này… - Vừa cởi giày, tôi bỗng sực nhớ. - Mình sẽ tặng Yoko đĩa nhạc mà cậu nói muốn ghi âm lại. Mình sẽ mang sang ngay nhé?

- Làm phiền cậu quá. Nhưng đấy là bộ hai đĩa. Cậu cứ thu vào băng cho mình là được mà.- Yoko mở to mắt ngạc nhiên nói.

- Không sao đâu, mình cũng định để lại mà. Cậu lấy thì tốt quá! - Ôi, dở rồi, vừa nghĩ vậy thì lời đã thốt ra, không dừng lại được. - Cứ coi đó là quà chia tay. Nhưng mà, của mình thì không gọi là quà chia tay đúng không nhỉ?

Tôi nhìn sang thì thấy Yoko đang trùm tấm phủ lên trên chiếc xe đạp trong bóng tối phía trước tiền sảnh, cúi đầu, mắt đỏ hoe đầm đìa nước mắt. Tôi bối rối trước những giọt nước mắt quá thật lòng, làm như không chú ý, vội bước vào nhà. Vẫn quay lưng, tôi nói với Yoko.

- Đi nhanh lên nào! Còn ăn bánh chứ!

- Ừ. – Yoko vội lau nước mắt, gật đầu nói bằng giọng mũi. Có lẽ Yoko với tâm hồn trong sáng nghĩ rằng mọi người không biết mình là cô gái mau nước mắt.

Trong suốt 10 năm, tôi đã được bảo vệ bởi một thứ như bức màn lớn được đan kết bởi rất nhiều điều. Nếu ai chưa từng thủ bước ra ngoài thì chắc chắn sẽ không thể cảm nhận được sự ấm áp của nó. Một bức màn vừa đủ độ ấm đến mức nếu không phải là vì không thể quay lại thì người ta thậm chí sẽ không hiểu được rằng mình đã từng ở trong đó. Đó là biển, là toàn bộ thị trấn, là gia đình Yamamoto, là mẹ và người bố sống xa tôi. Tất cả mọi thứ, khi đó, đã dịu dàng bao bọc lấy tôi. Tôi lúc nào cũng vui vẻ và hạnh phúc, tuy có đôi lúc nhớ thương khoảng thời gian đó đến mức buồn bã không thể chịu nổi. Vào những lúc như thế, cảnh Tugumi chơi đùa với con chó trên bờ biển và hình ảnh Yoko mỉm cười dắt xe đạp đi trên con đương đêm thường trở lại trong tôi.

Chương 3

Cuộc sống

Kể từ khi bắt đầu cuộc sống ba người với tôi và mẹ, mỗi tối bố đều vui vẻ trở về nhà. Bộ dạng phấn khích đến hớn hở. Tối nào cũng vậy, khi nhìn thấy bố mở cửa với gương mặt tươi cười đã rũ bỏ sự mệt mỏi như muốn nói "Bố đã về rồi đây!" và ôm theo nào là sushi nào là bánh ngọt, tôi lại hơi lo lắng: " Cái con người này ở công ty có làm việc chăm chỉ không nhỉ?". Đến thứ bảy và chủ nhật, bố lúc thì lái ô tô đưa chúng tôi đi vòng vèo qua các tiệm ăn nổi tiếng, tiệm ăn ngon ở Tokyo, lúc thì tự mình nấu ăn, lúc thì bỏ cả ngày chủ nhật để đóng cho tôi cái giá sách để bàn dù cho tôi bảo không cần, thực vất vả. Quả là ông bố yêu quý đến muộn. Sự nhiệt tình đó rõ ràng đã xóa đi tất cả những vết cặn lo lắng nhỏ nhoi còn đọng lại giữa ba người. Những cong vênh do thời gian tạo ra đã được hóa giải, gia đình bắt đầu vòng quay yên ổn.

Tối hôm đó, từ lúc chiều bố gọi điện về nhà với giọng buồn buồn: "Bố phải làm thêm giờ rồi". Sau khi mẹ lăn ra ngủ, tôi vừa viết báo cáo trên chiếc bàn trong bếp vừa xem tivi thì bố về. Bố nhìn tôi cười có vẻ mừng rỡ: "Con vẫn thức à?" rồi hỏi: "Mẹ đã ngủ rồi à?"

- Vâng. – tôi đáp. - chỉ có cá và canh tương, bố có ăn cơm không?

- Thế cũng được. - bố đáp và lạch cạch kéo ghế ra, ngồi xuống, cởi áo khoác. Tôi bắc nồi, cho đĩa vào lò vi sóng. Trong căn bếp giữa đêm khuya, một luồng sinh khí được thắp sáng. Tiếng TV vang lên đều đều trong không gian tĩnh lặng. Đột nhiên bố hỏi.

- Maria, con có ăn bánh bột gạo không?

- Gì cơ ạ? - khi tôi quay đầu lại, bố sột soạt lấy ta từ trong cặp hai chiếc bánh bột gạo được gói cẩn thận trong tờ giấy, đặt lên bàn.

- Một cái là phần của mẹ.

- Thế là thế nào, chỉ có mỗi thế này thôi sao? –Tôi ngạc nhiên hỏi.

- À!trưa nay có ông khách mang đến đấy. Bố ăn thử thấy ngon nên xin cả phần cho hai mẹ con. Thực sự cái này ngon lắm đấy. - Bố giải thích chẳng chút xấu hổ.

- Bố có bị họ nói là giống thằng bé giấu cơm nuôi chó trong nhà không đấy? - tôi cười.Một người đàn ông lớn tuổi mà lại lén giấu vào cặp có mỗi hai cái bánh bột gạo để mang về nhà.

- Tokyo ấy à, chẳng có gì cả, rau thì chán, cá cũng dở, thực ra thì chỉ có bánh bột gạo ngon để tự hào thôi.

Bố vừa lặng lẽ ăn cơm và món canh tương tôi vừa hâm nóng vừa nói. Tôi lấy cá từ lò vi sóng ra và đặt trước mặt bố, "cái nào đây", tôi nói, sát lại gần

chiếc bàn, nhón tay lấy một chiếc bánh bột gạo. Có tâm trạng như người nước ngoài lần đầu tiên cầm chiếc bánh bột gạo trong tay. Ăn thử một miếng có vị đậm của xì dầu cháy, rất ngon. Khi tôi nói ra điều này, bố gật đầu vẻ mãn nguyện.

Khi vừa mới đến Tokyo, có một lần tôi đã nhìn thấy bố trên đường đi làm về. Đó là lúc tôi vừa xem phim xong, đang đứng chờ đèn tín hiệu ở ngã tư khu văn phòng. Bầu trời phía tây rực nắng được phản chiếu rõ nét trên toàn bộ cửa sổ của tòa nhà, sống động như một tấm gương. Đúng vào thời khắc tan sở, rất nhiều người mặc comle và những nữ nhân viên văn phòng trở về trong các bộ trang phục sặc sỡ bình thường đang đang dừng lại trước đèn tín hiệu, chờ đèn chuyển sang màu xanh. Trạng thái của gió cũng như biểu hiện của con người, đều mệt mỏi lờ đờ như nhau. Mọi người nói chuyện với vẻ mặt cười không rõ ràng, chẳng biết là câu chuyện vu vơ hay có mục đích. Còn khuôn mặt của những người đang im lặng lại có chút nghiêm nghị.

Đột nhiên tôi nghĩ người đàn ông đang đi bộ phía bên kia đường thật đáng để mắt tới, đơn giản vì đó là bố tôi. Bố cũng đang đi bộ với vẻ mặt nghiêm nghị, trông là lạ. Đó là biểu hiện chỉ có thể thấy ngay trước thời điểm ông rơi vào cơn ngủ gật trong lúc xem TV ở nhà. Tôi nhìn chằm chằm khuôn mặt lúc bên ngoài của bố với tâm trạng cực kì hứng thú. Đúng lúc đó, từ trong tòa nhà có công ty của bố, một nữ nhân viên văn phòng chạy ra, gọi bố dừng lại bằng giọng rất to. Từ phía bên kia đường nơi tôi đứng, tôi đã nhìn rõ suốt từ đầu đến cuối. Cô ấy cầm trong tay một chiếc phong bì hình như có tài liệu bên trong. Khi bị gọi tên, bố nhìn xung quanh rồi cuối cùng thấy cô ấy, khẽ mấp máy mồm như đang nói à à , tệ quá, tệ quá và cười. Cô gái thở hổn hển chạy đến, trao cho bố chiếc phong bì và mỉm cười, cúi đầu và quay đi. Thế nhé, bố tôi nói và cầm chiếc phong bì, rảo bước về phía ga.

Khi đó đèn tín hiệu chuyển màu, dòng người ùa ra. Trong thoáng chốc, tôi phân vân không biết có nên đuổi theo không nhưng vì chậm mất rồi nên đành dừng lại, suy tư một thoáng trong khu phố lúc hoàng hôn..

Việc quên đồ chẳng có gì to tát đáng kể này chỉ diễn ra trong một khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng lại hé mở cho tôi cuộc sống của bố từ trước đến giờ với dáng vẻ tự nhiên của nó. Cuộc sống dài đằng đẵng của bố. Cũng những năm tháng dài bằng những ngày mẹ con tôi sống ở thị trấn ven biển, bố đã hít thở không khí ở nơi này. Xung đột với người vợ trước, đi làm, đạt kết quả tốt trong công việc, ăn cơm, quên đồ giống như bây giờ, nghĩ đến mẹ và tôi đang sống ở thị trấn xa xôi. Thị trấn đó, nơi tôi và mẹ sống, đối với bố có lẽ là một nơi yên bình mà bố đến thăm vào cuối tuần. Có lẽ bố đã từng muốn giũ bỏ chúng tôi. Đúng thế, chắc chắn là có, tôi nghĩ. Dù cả đời không nói ra nhưng chắc hẳn trong thâm tâm, có điều gì đó phiền toái lắm. Do ở trong tình huống quá kì lạ nên, ngược lại, ba người chúng tôi trở nên hiền lành như những nhân vật ở trong kịch bản Gia đình hạnh phúc điển hình. Mỗi người

đều đang nỗ lực một cách vô thức để không cho ai thấy những tình cảm sướt mướt chắc chắn đang ngủ yên nơi tận cùng trái tim mình. Đời người là một vở kịch, tôi nghĩ. Dù ý nghĩa có hoàn toàn giống nhau thì tôi cảm thấy nó gần gũi với tôi hơn là từ "huyễn tưởng". Đó là khoảnh khắc của sự cảm nhận đầy choáng váng giữa đám đông vào buổi chiều hôm đó. Mỗi con người đều có một tâm hồn với mọi cung bậc , mang sự hỗn độn của mọi cái tốt, xấu, và tự một mình mình gánh chịu cái sức nặng đó mà sống. Với mong muốn cư xử thân thiện đến hết mức có thể với những người yêu quý sống cạnh mình.

- Bố này, đừng cố quá kẻo lại ô-ba-hit (overheat: cháy rụi) đấy! - Tôi nói. Bố ngẩng đầu lên, cái nhìn ngơ ngác chẳng hiểu gì.

- Cố quá nghĩa là thế nào?

- Vì thế này nhé, đại loại như về sớm này, mua quà cho con này, mua quần áo cho con này, nếu làm quá thì sẽ mệt mất, đúng không nào?

- Việc cuối cùng là gì thế? Bố chưa từng làm đâu! - bố cười.

- Mong muốn của con đấy.- Tôi cũng cười.

- Ô-ba-hit là gì thế?

- Là đột nhiên chán ngấy gia đình , đi cặp kè bồ bịch này, say sưa rượu chè này, cáu giận đánh đập gia đình này, là những việc như thế đấy.

- Biết đâu một lúc nào đấy.- Bố tôi lại cười.- Nhưng mà bây giờ, giành lại được cuộc sống cùng với hai mẹ con là bố đã mãn nguyện lắm rồi. Bố đã chờ suốt bao năm để được sống cuộc sống mà mình từng ước muốn, bố vui lắm. Trong thế giới này, cũng có những người thực sự thích thú cuộc sống độc thân nhưng bố thuộc tuýt coi trọng gia đình ấm cúng. Vì thế, bố đã không hạnh phúc cùng với người vợ trước. Cô ấy ghét trẻ con và thích chơi bời. Việc nhà cũng đoảng. Tất nhiên, những người như thế cũng tồn tại và đó là chuyện đương nhiên nên chẳng có gì phải suy nghĩ cả, nhưng bố đã từng mong muốn có một gia đình hạnh phúc, hằng ngày cùng nhau xem TV ở nhà hay cùng nhau ra ngoài vào ngày chủ nhật dù có phiền phức. Những người kiểu đó mà yêu nhau đều không có kết cục tốt đẹp. Mỗi khi nhớ lại những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian dài sống xa hai mẹ con và những nỗi buồn khi đó, bố đã hiểu người thân quan trọng biết dường nào. Tất nhiên lúc nào đó, có lẽ suy nghĩ sẽ thay đổi, bố sẽ thấy chán con và mẹ nhưng đó cũng lại là cuộc sống. Nếu tâm hồn mọi người trở nên không đồng điệu, dù những lúc như thế có đến thì để cho chính những lúc như vậy, ta cần có thật nhiều kỉ niệm vui vẻ.

Bố ngừng ăn và nói giọng đều đều. Tôi nghĩ bố nói những điều thật có ý nghĩa, rõ ràng và tôi cảm thấy, kể từ khi bắt đầu sống ở đây, một thứ tình thân lần đầu tiên tôi cảm nhận được đang thấm vào trong tim mình.

- Mẹ con ấy à, bố biết chắc có nhiều suy tư lắm mặc dù mẹ không nói ra. Vì đã phải rời xa nơi mình từng sống nhiều năm mà. - Bố nói vẻ buồn rầu.

- Tại sao ạ?

- Đây này. - Bố gảy đũa vào miếng cá thu khô.. - Bữa tối ở đây ngày nào cũng có cá. - Nghe bố nói, tôi mới thấy đúng là vậy. Cảnh mẹ tôi dừng chân đứng trước cửa hàng cá hiện lên và tôi chìm vào im lặng.

- Con là sinh viên đúng không? Buổi tối lúc nào cũng ở nhà thế này, không có tụ tập hẹn hò hay làm thêm à? - Bỗng bố hỏi.

- Gì ạ? Con không tham gia câu lạc bộ, nhưng mà tụ tập hẹn hò thì đâu có thường xuyên đến thế. Con cũng chẳng làm thêm. Mà tại sao đột nhiên bố lại nói những điều như là kiến thức từ TV thế? - tôi cười.

- Bố muốn nói một lần thôi: sao lúc nào con cũng ngủ muộn thế? - Bố cười.

Chiếc bánh bột gạo phần cho mẹ nằm im lìm trên bàn như đang kể niềm hạnh phúc của gia đình tôi.

Dù vậy, thỉnh thoảng tôi lại nhớ biển đến mức không thể ngủ được. Nhớ quay quắt.

Ở khu Ginza nơi tôi hay đến, thỉnh thoảng đột nhiên có mùi biển lan theo gió. Không phải là nói dối, cũng không phải nói quá lời, khi đó tôi đã định hét lên. Tôi nhanh chóng hít căng tràn toàn bộ cơ thể mùi vị đó, rồi đau đớn đến mức không thể cử động được mình. Rồi tôi muốn khóc. Thường những lúc như thế, tiết trời khá đẹp, xa xa bầu trời trong veo trải rộng, tôi vội vứt cây đàn hiệu Yamano và chiếc túi Printemps đang cầm trong tay, chạy đi, đứng trên triền đê bẩn thỉu với những con sóng vỗ liên hồi, muốn ngửi mùi biển đến thỏa thuê. Rồi lúc nào đó, hành động bột phát mạnh mẽ đó sẽ nhạt đi nhưng sự đớn đau của nó phải chăng là nỗi nhớ quê hương?

Hôm trước, khi tôi đi bộ cùng mẹ cũng như vậy. Trưa một ngày thường trong tuần, trên con đường lớn vắng bóng người, đúng lúc vừa ra khỏi cửa hàng bách hóa tổng hợp, một cơn gió mạnh ùa đến, mang theo mùi biển. Cả hai mẹ con ngay lập tức nhận ra.

- A, mùi của biển. - Mẹ nói.

- Kia kìa, vì phía đằng kia có …cái đó đấy, cầu tàu Harumi ấy.

Tôi chỉ tay và nói. Cảm giác giống như một người tìm hướng gió.

- Đúng rồi. - Mẹ khẽ mỉm cười.

Mẹ muốn mua hoa ở cửa hàng hoa chỗ cổng công viên nên chúng tôi đi về phía công viên . Từ xa loang loáng màu xanh ướt nước của công viên. Màu xanh đó hiện lên rõ nét trên nền trời xanh quý giá giữa lúc trời nắng trong mùa mưa đầu hạ. Đúng lúc đó một chiếc xe buýt đi về phía Harumi chạy ngang qua, tiếng kêu ầm ầm của thân xe còn đọng lại trong tai.

- Mẹ con mình uống chút trà rồi về nhé. - tôi nói.

- Thôi, nhanh lên. Chiều nay mẹ còn đi đến lớp cắm hoa, mà này, ngày mai bố đi công tác đấy. Nếu mẹ không nấu cơm và cả nhà không cùng ăn tối cùng nhau thì bố lại thất vọng đấy, hệt như trẻ con ấy nhỉ.

Nói xong mẹ quay mặt cười.

- Chỉ bây giờ thôi, chẳng mấy chốc sẽ bình tâm lại mà, con chắc chắn đấy.

Tôi đáp. Khuôn mặt cười của mẹ kể từ khi sống cuộc sống vợ chồng cũng trở nên tròn trịa hơn. Trong ánh nắng mềm mại, nét cười làm loang rộng những đường sóng trên khuôn mặt mẹ.

- Maria, con đã có bạn rồi chứ? Có bạn rồi nhỉ, bao nhiêu là điện thoại gọi đến. Trường đại học có vui không?

- Tại sao mẹ lại hỏi thế, à, vui ạ.

- Này nhé, ở đằng đấy con lúc nào cũng cùng với Yoko và Tugumi như chị em đúng không. Mẹ tự hỏi không biết con có buồn không. Vì nhà mình ở đây trầm quá.

- Đúng thế. - Tôi đáp. - Ít âm thanh quá mẹ nhỉ.

Tiếng bước chân bận rộn đi đi lại lại trên hành lang. Sự sôi động trong phòng bếp, tiếng gầm rú của cái máy hút bụi to đùng, tiếng chuông điện thoại kêu ở sảnh. Lúc nào cũng có nhiều người ầm ĩ trong cùng một ngôi nhà, tiếng đài phát thanh của các tổ dân phố báo hiệu những đứa trẻ đang về vào lúc 5 giờ và 9 giờ phát ra những tiếng loa trong thị trấn. Tiếng sóng, tiếng còi hơi, tiếng chim hót.

- Mẹ mới là người buồn nhất. - tôi nói.

- Ừ, đúng thế thật. Mẹ hiểu rằng mẹ không thể cứ mãi làm phiền ở đó được, được sống với bố, tất nhiên là mẹ vui lắm nhưng mà thế nào nhỉ, cái cảm giác đã từng sống với đông người giống như tiếng sóng ầm vang không thể nào dứt ra khỏi tâm trí mẹ.

Nói xong mẹ đưa tay lên miệng cười xòa.

- Mẹ là thi sĩ mất rồi.

Tôi có những kỉ niệm mà vì khi đó còn quá nhỏ nên tôi chỉ nhớ một cách mơ hồ, tuy nhiên, bây giờ mỗi khi nghĩ lại thì thấy thật buồn cười. Có lần vào mùa hè, vì chơi đùa mệt mỏi nên sau bữa cơm tối, tôi cứ vừa xem TV bên cái bàn ăn vừa ngủ gà ngủ gật, bố mẹ bắt đầu nói chuyện. Sau khi vô tình mở mắt, tôi cứ nhắm hờ, và dán vào cái chiếu tatami, lắng nghe câu chuyện. Chuyện như thế thường xảy ra. Bố kể tất cả mọi chuyện, nào là bà vợ ở Tokyo vẫn chưa chịu chia tay, hay bố không thể để hai mẹ con ở đây mãi như thế này. Khi trẻ hơn bây giờ, bố thuộc tuýt người nghiêm nghị như thể lúc nào cũng đau khổ ưu tư, sau khi gặp mẹ, bố đã thay đổi tính cách đó. Tôi nghĩ là đã thay đổi khá nhiều. Còn mẹ thì thuộc kiểu người lạc quan. Khi đó mẹ nói.

- Xin lỗi anh, ở đây mãi như thế này là có ý gì?

- À không, chỉ là do anh buột miệng thôi. Masako là em gái của em mà. Tuy nhiên, em vẫn phải ăn nhờ ở đậu, từ sáng đến đêm đầu tắt mặt tối với những việc nặng nhọc, thế có phải gọi là hạnh phúc không?

Bố lại bắt đầu nói miên man đến những chuyện như thế. Sự khó chịu của mẹ cũng đã truyền sang tôi đang xoay lưng nằm nghiêng. Mẹ rất ghét kể

khổ.

- Thôi đừng nói nữa. - mẹ thở dài. Những lời nói ấy đến bây giờ tôi vẫn nhớ như in. Đến mức mỗi khi cần nó lại vang lên. - Nếu nói toàn những chuyện như thế này thì chui vào quan tài rồi vẫn còn kêu thiếu, anh ạ.

Tôi cũng nhớ lần nói chuyện với Tugumi.

- Này, bố mày, thực sự bột nhỉ.

Khi tôi đang sao băng trong phòng của Tugumi,Tugumi đã trầm ngâm nói như thế. Đó là một buổi chiều đầy mây. Sóng cuồn cuộn dữ dội, đầy nguy hiểm. Vào những ngày thời tiết xám xịt, u ám như thế, Tugumi luôn cư xử mềm mỏng hơn một chút. Có lẽ là vì khi còn nhỏ, nó đã từng suýt chết vào một ngày có thời tiết như thế này, dì Masako có lúc nào đó đã nói như vậy.

- Bột? Bột gì cơ?

- Đồ ngốc, là chỉ con nhà lành ấy(*). Thế nào nhỉ, bột này là chỉ công tử bột ấy, hiểu không? - Tugumi còn sốt, vẫn cứ nằm xõa tóc trên chiếc vỏ gối trắng muốt cười, má đỏ rực.(*: Ở đây, trong nguyên tác , tác giả chơi chữ "bon".Bon trong tiếng Nhật ngoài nghĩa là bình thường, tầm thường, còn có nghĩa là con nhà tử tế dùng theo cách nói của dân vùng Kansai.)

- Ừ nhỉ, thực sự có vẻ như thế. Mà tại sao, tại sao mày lại nghĩ như thế?

- Thì, bất cứ lúc nào bố mày cũng có suy nghĩ èo uột về những chuyện không thật. Cái tính cách nhút nhát mà cứ luôn làm cao, giống hệt mày đấy chứ, nhưng mà mày không yếu ớt đến thế đâu. Thế nào nhỉ, có vẻ dễ tổn thương với thực tế, bố mày ấy.

Thấy cũng có đôi chút có lí nên tôi không hề có cảm giác tức giận.

- Cũng tốt mà. Vì thế bố mới hợp với những người như mẹ tao đấy chứ?

- Đúng thế. Đôn hậu hơn những kẻ phiền toái nằm liệt giường như tao. Hơn cái kẻ chỉ nằm trong chăn mà chuyện gì cũng biết. Mà thôi, lại nói những điều khó chịu rồi. À, dù sao thì có lần tao tình cờ gặp bố mày ở hành lang, bố mày lại bảo: "A, Tugumi, nếu muốn cái gì ở Tokyo, bất cứ cái gì cứ nói đi, chú mua cho." Cái đứa như tao mà cũng đã mỉm cười đáp lại đấy.

Tugumi nhìn tôi, cười. Trong căn phòng vào buổi chiều, ánh đèn đọc sách sáng trắng, một giai điệu yên ả đang lan tỏa. Vừa lắng tai nghe cho đến hết băng, tôi vừa im lặng đọc tạp chí. Trong căn phòng hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ có tiếng lật trang sột soạt lặp đi lặp lại.

Tugumi.

Có ở xa mới hiểu rõ Tugumi.

Vì không hiểu nên mọi người thấy Tugumi là đứa con gái lắm chiêu, xấu tính (đương nhiên nó chắc chắn có bản chất như vậy). Tôi có cảm giác rằng tôi, người nếu thích thì chắc chắn có thể gặp bất cứ ai, nếu muốn thì có thể đi bất cứ nơi đâu trên trái đất, sẽ bị Tugumi, người chắc chắn không thể rời xa khỏi cái thị trấn nhỏ bé này, lãng quên. Vì Tugumi không quay lại quá khứ. Với Tugumi, luôn chỉ là ngày hôm nay.

Một tối nọ, có chuông điện thoại, khi tôi nhấc ống nghe lên alô thì nghe thấy giọng của Tugumi: "Tao đây".

Đột nhiên dường như ánh sáng và hình bóng của quê hương hiện ra, trước mắt tôi là một màu trắng xóa. Tôi nói to.

- Oa, khỏe chứ? Nhớ quá, mọi người khỏe chứ?

- Vẫn thế thôi, mày vẫn có vẻ ngố thế! Maria, mày học hành ổn đấy chứ?

Tugumi cười. Khi bắt đầu câu chuyện, trong nháy mắt khoảng cách được thu ngắn và hai đứa trở lại là hai chị em họ sống cùng nhau.

- Ừ, vẫn ổn, vẫn ổn.

- Bố mày không bồ bịch à? Có lần thứ hai, biết đâu không có lần thứ 3.

- Không bồ bịch gì đâu.

- Thế à, tao nghĩ là bà già tao sẽ chính thức nói chuyện với mẹ mày sau nhưng mà, hình như mùa xuân sang năm nhà tao sẽ đóng cửa nhà nghỉ.

- Cái gì, sẽ không còn nhà nghỉ nữa à? - tôi ngạc nhiên hỏi.

- Đúng thế, đúng thế. Chẳng hiểu bố tao đang nghĩ gì nữa, hình như là khách sạn mini. Nghe nói là cùng kinh doanh với ông bạn có đất. Ông ấy bảo đấy là mơ ước của ông ấy,tao buồn cười quá. Thật viển vông. Lại còn nói sẽ để cho Yoko thừa kế nữa. Chuyện là thế đấy.

- Tugumi cũng đi à?

- Tao định sẽ chết ở biển hoặc ở núi.

Tugumi nói vẻ thực sự bất cần.

- Thế à, buồn quá, ngừng kinh doanh nhà nghỉ Yamamoto.

Tôi thất vọng nói. Tôi luôn tin rằng những con người ấy sẽ vẫn mãi sống như thế ở cái thị trấn đó.

- À, dù thế nào thì nghỉ hè mày cũng có chút thời gian rảnh rỗi chứ? Về đây chơi đi. Mày có thể ở trong phòng dành cho khách, bà già nói là sẽ thết đãi mày món sashimi (*) đấy.(món gỏi cá sống)

- Ừ, tao sẽ về. Tất nhiên rồi.

Tôi có cảm giác trong mắt mình, phong cảnh thị trấn và cảnh bên trong nhà Yamamoto lướt nhanh như một đoạn phim màu tám ly cũ kĩ. Trong căn phòng nhỏ quen thuộc đó, cũng hiện lên cánh tay mảnh mai của Tugumi đang nằm, tay cầm ống nghe điện thoại.

- Thế quyết định rồi nhé. Tao sẽ đợi mày đấy. Ấy,bà già bảo muốn nói chuyện với mẹ mày, bà đã lên cầu thang rồi, mày gọi mẹ đi. - Tugumi gấp gáp nói nên tôi trả lời: "Ừ, tao sẽ chuyển máy," rồi gọi mẹ.

Tôi đã hướng tới mùa hè cuối cùng ở nhà Yamamoto như thế đấy.

Chương 4

Người lạ

Tại sao thế?

Từ xưa, mỗi khi tàu tiến lại gần cảng, tôi luôn có thoáng chút tâm trạng của một người lạ.

Tôi sống ở thị trấn này, lên tàu thủy, xa rời nơi đây một thời gian ngắn rồi lại quay về bằng tàu thủy, ngay cả những lúc như thế cũng vậy. Không hiểu sao tôi luôn có dự cảm rằng tôi đến đây từ một nơi khác và chắc chắn một lúc nào đó sẽ rời xa bến cảng này.

Có lẽ vì khi từ biển nhìn vào một bến cảng thấp thoáng phía xa, tôi hiểu rõ rằng con người dù ở đâu hay khi nào thì cũng chỉ là một người lạ.

Trời đã về chiều.

Những con sóng dập dờn, lấp lóa trong nắng chiều, ở phía bên kia của bầu trời màu da cam là một bến thuyền nhỏ nhoi, nhạt nhòa như lớp không khí nóng đang bốc lên. Từ chiếc loa cũ kĩ vang lên đoạn nhạc báo hiệu tàu cập cảng, người thuyền trưởng thông báo tên thị trấn quê hương. Bên ngoài trời vẫn còn rất nóng nhưng trong tàu vẫn bật điều hòa quá thấp nên khá lạnh.

Từ lúc đi Shinkansen(tàu siêu tốc có tốc độ trên 200km/h) đến khi chuyển sang tàu thủy cao tốc, tôi cứ thấy nôn nao nhưng sau khi bị chao đảo bởi những đợt sóng, rồi ngủ gà ngủ gật, tôi thấy lòng tĩnh lặng. Vẫn uể oải sau khi tỉnh giấc, tôi nhổm dậy, qua cửa sổ tàu thủy mờ mịt bởi sóng, ngắm nhìn bờ biển thân thương xa xa đang gần lại như bắt khuôn hình cho một cảnh quay.

Còi tàu vang lên, con tàu lượn một đường cong vòng vào mỏm đê. Tôi nhìn thấy Tugumi trong bộ váy trắng, khoanh tay trước ngực, đứng dựa vào tấm biển có chữ Welcome dựng trên bến cảng.

Tàu chậm rãi tiến vào, rung mạnh rồi dừng lại. Một thuyền viên ném sợi dây chão, chiếc ván cầu được bắc qua. Trong ánh nắng nhạt nhòa lúc chiều tà, hành khách lần lượt đi xuống. Tôi cũng đứng lên, cầm hành lý, xếp hàng xuống tàu.

Vừa bước ra, không khí bên ngoài phả hơi nóng ngột ngạt. Tugumi vội lại gần, chẳng hỏi han câu gì, nhăn mặt càu nhàu: "Muộn thế?"

"Chẳng thay đổi gì cả," tôi nói

- Khát khô cổ rồi đây này. - Tugumi lại cau có nói rồi nhanh nhảu đi trước. Tôi không nói gi, chỉ cười khúc khích. Đúng là kiểu chào đón của Tugumi. Tôi cảm thấy vừa vui, vừa buồn cười.

Nhà Yamamoto vẫn nguyên như cũ nên vừa nhìn thấy tôi đã có một cảm giác kì lạ. Đó là cảm giác lạ lùng như đột nhiên gặp lại ngôi nhà cũ thường

xuất hiện trong những giấc mơ xưa.

Dù vậy, ngay khi Tugumi gào lên ở cửa chính đang mở, màu sắc thực tại đã quay trở lại.

- Ôi, cái kẻ ăn nhờ ở đậu lại đến đây này!

Đằng sau nhà, Pôchi sủa váng lên. Từ trong nhà, dì Masako tươi cười bước ra mắng Tugumi: "Nói năng kiểu gì thế?". Yoko cũng ló mặt ra, nhoẻn cười : "Chào Maria, lâu lắm rồi nhỉ." Tất cả đột ngột trở lại như cũ, lòng tôi xúc động khôn tả.

Rất nhiều xăng đan đi biển xếp trước cửa ra vào cho thấy sự kinh doanh phát đạt của mùa hè cuối cùng. Ngay khi hít ngửi mùi của ngôi nhà, tôi nhớ lại nhịp sống nơi đây.

- Dì ơi, cháu giúp một tay nhé? - tôi hỏi

- Không sao đâu, cháu ra đằng sau uống trà với Yoko đi. - Dì trả lời rồi lại chạy vào trong bếp nơi phát ra những âm thanh hối hả.

Theo thời gian biểu của gia đình Yamamoto, bây giờ vừa đúng giờ nấu cơm trước khi Yoko đi làm thêm. Đây là khoảng thời gian bận rộn nhất trong ngày, cả dì và chú đều tất bật chuẩn bị bữa chiều. Ngày lại ngày cứ đều đặn diễn ra như thế.

Trong nhà, quả nhiên Yoko đang ăn cơm nắm. Yoko đặt lên bàn chiếc cốc tôi vẫn thường hay dùng, rót trà, đưa cho tôi.

- Cậu uống trà đi.

Mỉm cười rạng rỡ, Yoko hỏi:

- Maria ăn cơm nắm không?

- Đồ ngốc, sắp sửa có bữa tối thịnh soạn rồi. Phải dành bụng chứ!

Tugumi đang ngồi tựa lưng vào góc tường , chân duỗi dài, lướt đọc tờ tạp chí, không buồn ngẩng mặt lên nói xen vào.

- Ừ nhỉ. Maria này, tối nay mình sẽ mang bánh về. Cậu chờ nhé! – Yoko nói.

- Cậu vẫn làm suốt ở chỗ đó nhỉ.

- Ừ, vẫn vậy thôi. À, bánh bây giò có thêm vài loại mới đấy. Mình sẽ mang về vài cái cho cậu nhé!

- Thích quá! – tôi đáp

Những người vừa tắm biển về đi ngang qua tấm cửa lưới chỗ cửa sổ đang mở. Tiếng cười nói vọng lại trong trẻo. Không khí rộn ràng tràn ngập thị trấn khi các nhà nghỉ đến giờ ăn tối. Trời vẫn còn sáng, TV đang phát chương trình thời sự. Gió biển thổi lướt qua những tấm chiếu tatami. Tiếng chân đi lại hối hả trên hành lang, những khách trọ vừa tắm bể nước nóng xong lũ lượt kéo nhau đi ra.

Phía biển xa vang lên tiếng mòng biển, bên ngoài cửa sổ, giữa những đường dây điện là sắc trời chiều sẫm đỏ trông rờn rợn. Tất cả vẫn giống như mọi buổi chiều.

Dù biết rằng chẳng có gì tồn tại vĩnh viễn, nhưng…

- Maria đến rồi đấy à?

Vừa khi giọng nói vọng đến và tiếng chân lại gần, chú Masa đã xuất hiện sau rèm vải.

- Thế là tốt rồi, cháu cứ nghỉ ngơi thong thả nhé! - chú cười nói rồi lại đi ngay.

Tugumi đứng dậy, đi nhanh tới cái tủ lạnh, rót trà lúa mạch vào cái cốc có hình chuột Mickey mà nó được cho ở cửa hàng rượu, uống ừng ực. Đặt mạnh chiếc cốc không vào bồn rửa, nó nói.

- Ông ấy chỉ biết có khách sạn mini thôi. Đúng là một ông bố phiền nhiễu!

- Đấy là mơ ước của bố mà. - Yoko nói, mắt hơi cụp xuống.

Nếu quả là như vậy thì vào mùa hè năm sau chỗ này sẽ chẳng còn dấu vết gì cả. Việc này chắc hẳn không chỉ là lời nói suông. Có lẽ, hai chị em đều biết rõ.

Mỗi ngày trôi qua không có gì đặc biệt. Tôi đã ngủ, thức dậy, ăn cơm và sống trong cái làng chài nhỏ bé này. Dù khỏe hay ốm, xem TV hay yêu, hay đi học, rồi cuối cùng tôi cũng trở về nhà. Khi vẩn vơ nhớ lại cuộc sống bình lặng, lặp đi lặp lại đó, tôi thấy còn lại ở đó một điều gì trong trẻo, ấm áp, xao xuyến lạ lùng.

Cảm nhận toàn bộ sự ấm áp mơ hồ đó, buồn ngủ vì thấm mệt sau một chuyến đi dài, tôi sung sướng gặm nhấm niềm hạnh phúc mà mình vẫn nhớ nhung bấy lâu nay.

Mùa hè đến. Thế là mùa hè đã bắt đầu.

Mùa hè chỉ đi qua một lần và không bao giờ trở lại. Hiểu rõ điều đó, tôi cố níu kéo thời khắc mà bình thường sẽ qua mau. Khi ấy, trong căn phòng lúc chiều tà, chúng tôi ai cũng biết rõ điều đó. Biết rõ đến đau lòng, nhưng tất cả vẫn sống trong tâm trạng hạnh phúc.

Sau bữa ăn chiều, khi đang lấy đồ ra, tôi nghe thấy tiếng sủa vui vẻ của con Pôchi. Nhoài người ra khỏi khung cửa sổ nhỏ, tôi nhìn ra khu vườn đằng sau. Trong ánh sáng chập choạng, Tugumi đang buộc lại dây cho Pôchi. Thấy tôi, Tugumi hỏi:

- Mày đi dạo không?

- Có. - Tôi trả lời rồi đi xuống dưới nhà.

Bên ngoài, bầu trời vẫn nhờ nhờ sáng, được soi tỏ thêm bởi những ngọn đèn đường. Tugumi vừa bị con Pôchi kéo đi như mọi khi, vừa nói.

- Hôm nay tao mệt nên mình chỉ đi đến cửa ra vào bãi biển thôi nhé!

- Tối nào mày cũng đi dạo à? – Tôi ngạc nhiên hỏi. Chắc Tugumi không thể khỏe đến thế

- Tại mày làm cho nó quen đi dạo mất rồi. Từ khi mày đi, cứ đến giờ đi dạo buổi sáng là nó sủa váng cả lên. Tao đây thính ngủ nên luôn bị tiếng sủa

của nó đánh thức. Thế là, tao thỏa thuận với nó chuyển đi dạo từ buổi sáng sang buổi chiều. Ngày nào Yoko và tao cũng dẫn nó đi.

- Thế à ?

- Mà nhờ bị Pôchi kéo đi nên tao cũng khỏe lên đôi chút. Kể ra cũng tốt. – Nụ cười nở trên gương mặt nhỏ nhắn của Tugumi.

Tugumi đau ốm luôn nhưng hầu như không bao giờ nói ra mình đau ở đâu, dù chỉ là nói đùa. Chỉ im lặng tức giận, hoặc tuôn ra những lời hằn học rồi ốm liệt giường. Tugumi không bao giờ giảng hòa.

Thái độ đó đôi khi không làm mọi người để tâm nhưng cũng có lúc khiến người khác khó chịu.

Đường phố sắp về đêm nóng ngột ngạt, xanh thẳm, bọn trẻ con vui đùa đốt pháo hoa khắp bờ cát trắng. Chúng tôi đi trên con đường trải sỏi, xuyên qua cây cầu, đi về phía bãi biển, leo lên triền đê chạy thẳng ra biển rồi thả Pôchi ra. Pôchi chạy về phía bãi biển còn tôi và Tugumi ngồi trên những khối bê tông chắn sóng, tựa người vào một đỉnh của khối bê tông, cùng uống nước hoa quả đóng hộp mát lạnh.

Gió thật dễ chịu. Xa xa, giữa những lớp mây xám nhạt trôi lơ lửng, ánh nắng chiều tàn ẩn hiện le lói rồi nhanh chóng bị đẩy lùi.

Pôchi chạy biến đi, lát sau lo lắng quay trở lại, sủa ăng ẳng gọi Tugumi đang ở trên một khối bê tông mà nó không leo tới được. Tugumi vươn tay, lúc vuốt ve, lúc lại vỗ nhè nhẹ vào Pôchi.

- Tugumi đã thân với Pôchi rồi đấy nhỉ! - Xúc động trước tình cảm thân thiết nhanh chóng giữa Tugumi và Pôchi, tôi nói. Tugumi không trả lời. Khi im lặng, trông nó giống một đứa em họ ngoan ngoãn. Nhưng lát sau, Tugumi cằn nhằn với vẻ mặt khó chịu như thể ăn phải sâu đắng.

- Tao không nói đùa đâu. Ác ghê lắm. Tâm trạng như một tên sát gái, đem lòng yêu một cô gái trinh trắng rồi cưới vội mà không hề cân nhắc suy nghĩ.

- Gì cơ? Tình cảm thân thiết với Pôchi á? - Mặc dù nghĩ là vậy nhưng muốn Tugumi nói rõ hơn nên tôi gặng hỏi. Tugumi đáp.

- Đúng vậy đấy. tao thấy ghê ghê vì mình thân với con chó nhanh đến thế. Khách quan mà nhìn nhận thì tâm trạng đó thật là khó chịu.

- Ra thế, mày ngượng à? - tôi cười hỏi.

- Tao không nói đùa đâu. Bao nhiêu năm sống cùng nhau mà mày hoàn toàn chẳng hiểu tao gì cả. Hãy động não một chút đi. - Tugumi cười mỉa mai.

- Tao hiểu chứ, chỉ muốn trêu mày thôi. - Tôi nói. - Tao biết rằng không phải mày không yêu Pôchi.

- Ừ, tao yêu Pôchi lắm. - Tugumi nói.

Bóng tối mỗi lúc một thẫm hơn, nổi lên lờ mờ như trong mơ. Thảng hoặc những con sóng chồm lên nhảy múa trên những cái bóng nhấp nhô của các khối bê tông. Trên bầu trời, ngôi sao đầu tiên xuất hiện, nhấp nháy sáng như một bóng đèn điện màu trắng, bé xíu.

- Nhưng kẻ đáng ghét có triết lý riêng của kẻ đáng ghét. Tao không đồng tình. - Tugumi nói tiếp. - Cái kẻ đáng ghét chỉ đặt lòng tin vào loài chó thôi thì thật là ngốc nghếch!

- Kẻ đáng ghét nào cơ? - tôi cười hỏi.

Đã lâu không gặp nhau, Tugumi nói hết những cảm xúc của mình như thể chúng đã bị dồn nén lại. Câu chuyện này chỉ tôi và Tugumi biết. Từ sau vụ hòm thư ma, Tugumi thường hay kể cho tôi, người hiểu Tugumi nhất, những chuyện Tugumi muốn nói cho dù những chuyện đó chẳng can hệ gì đến lối sống của chúng tôi.

- Giả dụ nếu như trên trái đất xảy ra nạn đói nhỉ?

- Nạn đói?... Chuyện gì lạ lùng thế? Tao không hiểu.

- Mày ồn ào quá, trật tự đi! Thế nên, tao muốn trở thành một kẻ có thể lạnh lùng giết Pôchi và ăn nó khi chẳng còn gì để ăn. Muốn trở thành một kẻ mà sau đó không cảm thấy ăn năn hối hận, không cắn rứt lương tâm, có thể thực sự bình thản cười nói: "Thịt Pôchi ngon quá!", chứ không phải là một kẻ nửa vời sao đó âm thầm thương khóc, dựng bia xin lỗi bởi mày đã hi sinh vì mọi người, lấy một mảnh xương của nó làm hoa tai và giữ lại bên mình. Nhưng thực ra đấy cũng chỉ là giả định thôi.

Chẳng có gì ăn nhập giữa Tugumi với đôi cánh tay mảnh khảnh ôm lấy đầu gối, cái đầu nghiêng nghiêng duyên dáng và những lời đang nói. Tôi có cảm giác lạ lùng như thể đang nhìn một vật thể không có thật trên cõi đời này.

- Đấy không phải là kẻ đáng ghét, đúng hơn, đó là kẻ không bình thường. - tôi nói.

- Ừ, một kẻ không hiểu biết. Không thể hoàn toàn thích nghi với xung quanh, ngay đến bản thân mình là gì cũng không biết, không thể dừng nổi mình, và cũng không biết mình sẽ đi tới đâu nhưng luôn luôn đúng. Thật hay phải không?

Tugumi hùng hồn nói, mắt nhìn thẳng ra vùng biển tối. Đó không phải là sự tự tôn. Cũng khác một chút với quan điểm thẩm mĩ của nó. Trong tâm hồn Tugumi có một tấm gương trong suốt và Tugumi chỉ tin vào những gì được phản chiếu trong tấm gương đó. Không bao giờ thử cân nhắc suy nghĩ.

Là như vậy đấy.

Dù vậy, tôi, Pôchi và có lẽ cả những người xung quanh, ai cũng yêu quý Tugumi. Ai cũng bị Tugumi lôi cuốn. Dù cho người đó có làm cho Tugumi khổ sở đến nhường nào, bị nói gì đi nữa chỉ vì tính khí của Tugumi, hay như Pôchi một lúc nào đó sẽ bị Tugumi giết chết rồi ăn thịt. Không phải là tâm hồn hay lời nói của Tugumi mà ở phía sâu thẳm hơn, có một luồng ánh sáng nâng đỡ sự hỗn loạn nơi Tugumi. Luồng ánh sáng mạnh mẽ đến nỗi làm ta buồn bã, luôn lấp lánh sáng như một động cơ vĩnh cửu ở nơi mà ngay cả bản thân người đó cũng không biết.

- Trời tối nên lạnh rồi nhỉ. Chúng mình về thôi! - Tugumi noí rồi đứng dậy.

- Tugumi, ngượng chưa kìa, mặc quần con trai.

- Đừng có săm soi!

- Người không săm soi là Tugumi đấy!

- Ừ, thế không tốt sao.

Tugumi cười nói rồi lớn tiếng gọi Pôchi. Pôchi chạy cun cút một mạch trên triền đê dài, theo sau là những tiếng sủa ăng ẳng như thể muốn thông báo.

- Được rồi, được rồi. - Tugumi nói

Nó vượt lên khi chúng tôi dợm bước đi, rồi đứng lại, ngẩng mặt lên như đột nhiên nhớ ra điều gì đó và chạy một mạch lên phía trước. Chúng tôi tự hỏi không biết có chuyện gì thì nghe thấy tiếng sủa dữ dội của Pôchi ở phía bên kia triền đê.

- Chuyện gi thế nhỉ?

Khi chạy đến, chúng tôi thấy ở dưới chân một bức tượng màu trắng trong rừng cây của công viên nhỏ bên bãi biển của phía bên kia triền đê, Pôchi đang bám chặt lấy một con chó giống Pomeranian(một giống chó Đức) bị buộc dây. Lúc đầu, Pôchi chỉ vẫy đuôi định đùa chơi nhưng bị Pôchi to lớn đeo bám nên con chí nhỉ trở nên liều lĩnh. Nó sủa ăng ẳng rồi xông vào cắn Pôchi. Pôchi kêu lên, nhảy lùi lại, thoắt cái trở thành một con chó hung hăng.

- Dừng lại!

- Xông lên!

Tiếng của tôi và Tugumi chồng lên nhau. Một khoảnh khắc có thể thấy rõ sự khác biệt giữa tính cách của hai đứa. Không có cách nào khác, tôi một mình chạy đến, vận hết sức lực ôm chặt lấy Pôchi. Đúng lúc đó, con chó nhỏ cắn vào chân tôi.

- Ôi, đau quá!

Tôi thét lên, còn Tugumi lại nói:

- Hay đấy, ba đứa đánh nhau đi!

Tôi quay lại, thấy Tugumi đang cười, vẻ mặt thực sự sung sướng.

Đúng lúc đó.

- Lại đây, Kengoro!- Một cậu con trai đi tới

Đó là cuộc gặp gỡ với Kyoichi, một người bạn sẽ cùng trải qua mùa hè đẹp đẽ cuối cùng của chúng tôi. Mới bắt đầu tối, trời còn nhập nhoạng, nơi bãi biển vầng trăng xanh đầu hè treo lơ lửng như tranh vẽ.

Cậu ta là một người gây ấn tượng lạ lùng. Cậu trạc tuổi chúng tôi. Trên thân hình mảnh khảnh là đôi vai và cái cổ rắn chắc tạo cảm giác mạnh mẽ, điềm tĩnh. Tóc ngắn, vai săn, thoáng nhìn thì đó là một thanh niên trẻ trung với chiếc áo phông thể thao màu trắng rất hợp với cậu, nhưng con mắt lại có chút khác lạ. Con mắt sâu thẳm, sáng ánh lên như thể cậu biết được một điều

gì đó rất trọng đại. Dường như chỉ có con mắt cho thấy sự từng trải.

Cậu bước nhanh đến chỗ tôi vẫn đang đứng giữa trận bão tiếng sủa lại vừa mới bắt đầu giữa con Pôchi và con Kengoro, nhẹ nhàng ôm con Kengoro đang sủa om sòm lên.

- Cậu có bị thương không? - cậu ta cứ đứng thẳng lưng hỏi. Tôi cố hết sức, cuối cùng cũng thả được con Pôchi ra, đứng lên đáp.

- Không sao đâu. Con chó của tớ gây sự với con chó đó trước. Tớ xin lỗi.

- Không, con chó này hiếu chiến nên chẳng biết sợ là gì đâu. - cậu ta mỉm cười nói. Rồi nhìn sang phía Tugumi, hỏi:

- Cậu không sao chứ?

Tugumi đột nhiên chuyển kênh, mỉm cười.

- Không sao.

- Chào nhé! - cậu ta nói rồi ôm con Kengoro đi về phía bãi biển.

Trời đã tối hẳn. Tôi có cảm giác đêm tối đã ập đến chỉ trong một thoáng vừa qua. Pôchi ngước nhìn tôi và Tugumi, khụt khịt mũi tỏ ý trách móc.

- Đi về chứ?

Tugumi nói, chúng tôi yên lặng bước đi.

Hình bóng mùa hè ẩn nấp đâu đây trên con đường ban tối. Không khí và sinh khí buổi đêm nhuộm đêm tối với xung lượng ngọt ngào, phấn khích, như nhập tràn trong hương gió. Những người đi qua ai cũng khỏe khoắn, tràn đầy sinh lực và vui tươi.

- Mình về nhà vừa lúc Yoko mang bánh về nhỉ! - tôi nói, quên bẵng chuyện vừa xảy ra.

- Các người muốn làm gì thì làm. Có biết tôi nghĩ gì về cái thứ bánh dở tệ ở đó không? - Tugumi nói.

Hơi lơ đãng, tôi đùa:

- Mày để ý đến anh chàng vừa nãy,đúng không?

Nhưng Tugumi không hề bối rối, nói nhỏ.

- Người đó không thường đâu. Có lẽ, đó là linh tính của tao.

- Chỗ nào nào?

Tôi không cảm nhận được điều gì, hỏi đi hỏi lại nhiều lần nhưng Tugumi không trả lời, chỉ lẳng lặng đi cùng Pôchi trên con đường đêm

Chương 5

Bởi tại đêm

Thỉnh thoảng có những đêm lạ lùng.

Đó là những đêm dường như có thể cùng một lúc nhìn thấy tất cả mọi thứ, như thể không gian hơi dịch chuyển. Vì không thể ngủ được nên tôi cứ nghe suốt tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ đứng và lặng nhìn ánh trăng chiếu lên trần nhà ngự trị màn đêm giống như lúc tôi còn nhỏ. Đêm là vĩnh cửu. Dường như ngày xưa đêm dài dằng dặc hơn. Có mùi gì đó thoảng nhẹ. Có lẽ vì rất thoang thoảng nên tôi cảm thấy nó có vị ngọt; phải chăng là mùi của chia ly.

Tôi có những kỉ niệm không thể nào quên trong những đêm như thế.

Khi tôi học năm cuối cấp 1; tôi; Tugumi và Yoko say mê như bị bỏ bùa một chương trình TV. Đó là câu chuyện mạo hiểm kể về một người anh hùng tìm và cứu người em gái; ngay cả Tugumi; kẻ thường không bị lôi kéo bởi những trò "đánh lừa trẻ con" như thế mà cũng cùng xem với chúng tôi mà không bỏ buổi nào. Thật kì lạ; ấn tượng về chương trình TV đến bây giờ là một lớp sương bụi mờ mờ; chỉ có hình bóng của niềm háo hức khi đó còn hiện lại. Chỉ có độ sáng của căn phòng xem TV; mùi vị nước calpis (một loại đồ uống có chứa sữa; được lên men sau khi đã loại bỏ các chất béo trong sữa và cho thêm đường; hương liệu) uống khi đó và làn gió dìu dịu từ chiếc quạt máy vẫn còn hiện lên sống động. Tuần nào cũng vậy; cứ như thế; chúng tôi đã mong ngóng chương trình đó nhưng vào một tối; chúng tôi đã xem xong số cuối cùng.

Trong lúc ăn tối; không ai nói gì. Khi dì Masako vừa cười vừa nói: "Cái chương trình các con thích ý; hôm nay hết rồi nhỉ ?" thì Tugumi; cái đứa luôn ở tuổi chống đối; vặc lại: "Cứ lảm nhà lảm nhảm." Tôi và Yoko khi đó đang thất vọng; cho dù không còn ở tuổi dậy thì chống đối nhưng không hiểu sao ngay lúc đó cũng có tâm trạng giống như Tugumi. Chúng tôi đã say mê chương trình đó đến như thế đấy.

Trong đêm; một mình trong chăn; tâm hồn bé con của tôi ngập tràn nỗi buồn đau như thể mình đã phải chia tay một cái gì đó. Một mình nhìn chằm chằm lên trần nhà; cuộn mình trong cảm giác tiếp xúc với chiếc khăn trải giường cứng sột soạt. Đó là hạt mầm đầu tiên của sự chia ly. Nếu so sánh với những lần chia ly nặng nề mà tôi sẽ biết trong những năm sau này; nó có một lằn ranh lấp lánh; là chồi non của sự ly biệt. Không ngủ được; chẳng hiểu sao tôi đi ra hành lang.

Trong hành lang tối đen yên lặng; tiếng chiếc đồng hồ đứng vang lên với một âm thanh lớn mà đến bây giờ vẫn không chút thay đổi. Màu trắng của

cánh cửa kéo bằng giấy nổi lên trong màn đêm lờ mờ không rõ ràng; tôi thấy bản thân mình thật nhỏ bé. Tôi nhớ lại những cảnh trong chương trình TV mà tôi say mê đến mức quên hết tất cả những thứ khác. Trong đêm rất yên lặng; không thể lui lại; tôi đi chân trần xuống thang từng chút một. Rồi tôi ra sân để hít thở không khí bên ngoài. Sân tràn ngập ánh trăng; cây cối nín thở đổ bóng im lìm.

- Maria!

Đột nhiên; Yoko gọi. Không hiểu tại sao tôi không thấy ngạc nhiên chút nào. Yoko trong bộ quần áo pajama đang đứng trong sân. Dưới ánh trăng mờ ảo; Yoko thì thầm.

- Quả nhiên; cậu không ngủ được à?

- Ừ. – tôi thấp giọng trả lời.

- Mình cũng thế. - Yoko nói.Yoko với mái tóc dài; vẫn cúi gập người; tay vẫn vít những sợi tua cuốn của cây hoa bìm bìm.

- Mình đi dạo chút nhé.

- Nếu bị phát hiện thì sẽ bị mắng đấy. Yoko lén ra đây à? - tôi nói.

- Ừ; không sao đâu.

Khi mở cửa; cánh cửa gỗ kêu kít một tiếng; ngay lập tức có cảm giác trong đêm tối mùi của biển trở nên nồng hơn.

- Cuối cùng thì cũng có thể nói to được rồi.

- Ừ; đêm dễ chịu nhỉ!

Một đứa thì mặc pajama; một đứa thì mặc yukata. Tôi xỏ chân trần vào xăng đan đi bộ ra phía biển. Trăng ở tít trên cao. Dọc con đường hướng lên đèo; những con đường đánh cá nằm yên như đã bị mục ruỗng. Không phải thị trấn như mọi khi. Chúng tôi có cảm giác kì lạ; như thể mình đang đến một nơi hoàn toàn khác với ngày thường. Yoko đột nhiên nói.

- A; mình tình cờ gặp cô em gái thật rồi.

Vừa nghĩ phải chăng đó là sự tiếp tục chơi trò trong chương trình TV thì tôi cũng phát hiện ra điều đó. Ở rìa của con đường cạnh biển; Tugumi cũng đang cúi xuống ngắm biển.

- Các ngươi đấy à.

Tugumi nói với vẻ bí mật bất thường như thể chuyện đương nhiên. Như là nó ở đây để đợi chúng tôi. Rồi nó đứng bật dậy xoay lưng lại với màn đêm.

- Tugumi đi chân đất à?

Yoko nói và cởi phăng đôi tất của mình đưa cho Tugumi. Tugumi đáp ừ hữ rồi cầm ở tay; hờ hững xỏ ngay vào bàn chân gầy guộc của mình và bắt đầu bước đi dưới ánh trăng.

- Chúng ta đi một vòng quanh cảng rồi về nhé.

Yoko nói.

- Hay đấy; thế thì bọn mình mua Cocacola uống rồi quay lại nhé. - tôi đáp.

Ngay lập tức Tugumi nói.

- Bọn mày; nếu cứ tự ý như thế thì…

- Thì sao; Tugumi sẽ làm gì? - Tôi hỏi.

Tugumi không nhìn tôi; rành rọt nói.

- Tao đi bộ.

- Đến tận đâu?

- Đến bãi biển phía bên kia; leo qua núi.

- Không nguy hiểm sao? - Yoko nói. - Nhưng mà chị cũng muốn thử một chút.

Con đường núi không một bóng người tối đen như trong hang động. Ánh trăng lờ mờ trên vách đá cao và bước chân cũng mơ hồ. Trong khung cảnh đó; tôi và Yoko nắm tay nhau; đi như thể lần mò. Tugumi đi ngang với chúng tôi; một mình bước phăm phăm. Tôi vẫn nhớ dáng đi đó rất vững chãi; không có vẻ gì là đang đi bộ trong màn đêm. Màn đêm đáng sợ.

Mặc dù ban đầu vì chương trình TV đã hết nên buồn mà ra ngoài đi dạo nhưng lúc này; chúng tôi đã hoàn toàn quên mất điều đó; hồi hộp đi bộ trên ngọn đèo đêm với những lùm cây lay động xào xạc trong gió. Khi bước nhanh xuống dốc; làng chài giữa đêm khuya hiện ra và ngay lập tức; chúng tôi nhìn thấy biển.

Trên bãi biển lổn nhổn đá; các quán bán đồ ăn nhẹ với phòng thay quần áo đóng chặt cửa; đứng cạnh nhau lờ mờ như những hồn ma. Lá cờ phía ngoài biển rung phần phật cùng với tiếng sóng. Cơn gió lạnh làm buốt đôi gò má nóng bừng . Cả ba đứa mua Cocacola. Tiếng máy bán hàng tự động vang lên trong đêm như làm kinh động bờ biển tối om. Biển đen ngòm đang rung rung trước mắt. Ánh đèn phía thị trấn của chúng tôi chập chờn sáng le lói xa xa.

- Này; chỗ này như thế giới bên kia.

Tugumi nói. Chúng tôi gật đầu ừ ừ.

Cuối cùng; chúng tôi đi bộ và quay lại con đường núi; mệt rã rời. Về đến nhà Yamamoto; ba đứa chúc nhau ngủ ngon; ai về phòng người nấy và ngủ say như chết.

Sự mệt mỏi đến vào sáng ngày hôm sau. Rất mệt mỏi nên tôi và Yoko trong bữa ăn sáng đều không mở miệng. Vừa cố căng đôi mắt buồn ngủ; chúng tôi vừa yên lặng ăn sáng. Cả hai đều như là những người khác hẳn với cái đêm hôm trước khỏe mạnh dị thường. Tugumi vẫn chưa ngủ dậy.

Tôi biết.

Tối hôm đó; Tugumi đã nhặt một hòn cuội trắng trên bờ biển và đặt nó vào góc giá sách cho đến tận bây giờ. Tôi không biết tối hôm đó tâm trạng của Tugumi như thế nào. Tôi cũng không hiểu trong hòn cuội đó ẩn chứa tâm trạng gì. Hay có lẽ ngoài những gì tôi nghĩ; đó chỉ là một sự tình cờ. Nhưng ; mỗi khi sắp quên rằng Tugumi là một con người sống thì tôi lại nhớ

tất cả các chi tiết về câu chuyện hòn cuội đó cùng chuyện Tugumi bé bỏng đi chân đất ra ngoài và đòi đi bộ trong tối hôm đó; rồi bỗng dưng tôi buồn và bình tĩnh trở lại.

Không hiểu sao tôi lại nhớ câu chuyện hồi đó. Bỗng nhiên tôi nhìn đồng hồ; đã gần 2 giờ. Suy nghĩ vào những đêm mất ngủ có chút gì đó buồn cười. Những ý nghĩ lang thang trong màn đêm; làm nổi lên biết bao nhiêu là kết luận giống như những bọt nước. Chẳng hiểu từ lúc nào; từ chuyện đêm ấy; tôi chợt nghĩ đến chuyện mình lớn lên; rồi không sống ở mảnh đất này nữa và đang theo học tại một trường đại học ở Tokyo. Thật kì lạ. Kiểu như bàn tay của chính mình khi bị ném vào đêm tối sẽ trông như một vật khác lạ.

Đúng lúc đó; cánh cửa bằng giấy bị kéo mạnh ra.

- Dậy đi; này!

Tugumi gọi. Quá ngạc nhiên; tôi không thể ngăn được sự bàng hoàng. Sau một lúc cuối cùng tôi nói.

- Cái gì thế ?

Tugumi sùng sục chui vào phòng; nằm lăn lên gối.

- Không ngủ được.

Ở cạnh phòng của Tugumi; những việc thế này đến giờ chưa từng xảy ra có lẽ đã là một điều may mắn. Tôi lúng túng ngồi dậy; khó chịu hỏi.

- Việc này không phải do tao đấy chứ?

- Này; đừng nói thế; tao nghĩ đó cũng là một cái duyên nào đó; mà chơi cái gì đi.

Tugumi cười. Chỉ những lúc như thế Tugumi mới cư xử với mọi người một cách mềm mỏng. Cùng một lúc, tôi nhớ lại những khi bị Tugumi đánh thức dậy, khi bị nó giẫm vào chân tay lúc đang ngủ, hay khi bản thân nó không thích mang đồ đến trường (vì nặng, chỉ có thế thôi) nhưng lại tự ý lấy quyển từ điển của tôi trong ngăn bàn vào giờ tập thể dục. Cái cảm giác phi lý đột ngột quay lại như một đoạn phim hồi tưởng khiến tôi ngạc nhiên. Đúng thế, tôi đã quên hết cả rồi. Mối quan hệ với Tugumi hoàn toàn không chỉ có sự thú vị.

- Tao buồn ngủ.

Tôi nói. Tôi muốn thử chống đối như hồi xưa một chút. Tuy nhiên, Tugumi chẳng bao giờ thèm đếm xỉa đến chuyện của người khác.

- Này này, hôm nay ấy, giống lắm đấy. - Tugumi nói bằng đôi mắt phấn khích.

- Cái gì?

- Này nhé, giống khi chúng mình đi đến thị trấn bên cạnh như ba đứa ngốc ý. Có thấy giống bây giờ không. Thời tiết này, cũng là một đêm không ngủ được này. Yoko hình như ngủ khò khò, nó thiếu nhạy cảm mà!

- Còn tao, sắp ngủ rồi đấy!

- Ở cạnh mà chán lắm!

- Thì đúng thế.

Tôi thở dài và thấy tâm trạng mình khá hơn. Thật kì lạ. Trong một đêm, như có thần giao cách cảm, tôi và Tugumi đã cùng suy nghĩ về những chuyện giống nhau. Thi thoảng đêm lại sử dụng những xảo thuật nho nhỏ như thế. Có cảm giác không khí chậm rãi đi theo màn đêm và kết hợp với nhau ở một nơi xa xôi như một ngôi sao rơi bụp xuống tay , đánh thức ta dậy. Chúng tôi đã mơ những giấc mơ giống nhau. Tất cả mọi việc xảy xa trong một đêm, là tâm trạng chỉ trong một đêm mà thôi. Đến sáng hôm sau; những việc đã xảy ra trở nên mơ hồ, lẫn vào trong ánh sáng. Và những đêm như thế rất dài. Dài như không hề có điểm kết thúc, vẫn sáng lấp lánh như viên đá quý.

- Này, đi dạo nhé! - tôi nói.

- …Mỏi lắm. - Tugumi đáp.

- Thế mày muốn làm gì?

- Những việc như thế, mỗi đứa suy nghĩ riêng rẽ đi.

- Mày suy nghĩ xong thì gọi tao dậy.

- … Được đấy. Này, mày lấy đồ uống trong tủ lạnh rồi ra bục phơi quần áo đi. Tao chỉ chịu được ở mức ấy thôi.

Tugumi nói. Tôi đứng dậy, đi về phía tủ lạnh. Vì đang ở phòng dành cho khách nên tủ lạnh có rất nhiều đồ uống. Tôi lấy bia và ném cho Tugumi chai nước cam. Tugumi không được uống đồ có cồn, nếu uống nó sẽ nôn ngay nên chẳng ai cho nó uống cả. Chúng tôi nín thở đi bộ qua hành lang như hồi trước, khẽ mở cửa đi ra sân phơi. Nơi này vào ban ngày, những chiếc khăn mặt giăng phấp phới như trong quảng cáo bột giặt thì nay buổi tối chỉ còn toàn những chiếc gậy trống không. Giữa những chiếc gậy lớn phơi quần áo ấy những ngôi sao hiện lên.

Sân phơi hướng về phía núi, bóng cây cối của ngọn núi nặng nề hiện ra ngay trước mắt. Tôi uống bia. Mát đến tận đáy ngực. Cái mát dường như tăng lên trong đêm. Tugumi cũng uống nước cam, lầm rầm.

- Đồ uống khi uống bên ngoài vào buổi tối không hiểu sao lại ngon đến thế?

- Tugumi hay coi trọng những việc như thế này nhỉ ? - Tôi nói.

- Ừ nhỉ. - Tugumi đáp ngay mà chẳng hỏi lí do.

Ý tôi không phải chuyện cảm xúc. Đó là vấn đề của sự nhạy cảm. Sau chút im lặng như chìm trong suy nghĩ, Tugumi nói.

- Dù cho tao là kiểu người cảm thấy khó chịu với cái lá cuối cùng và sẽ bứt nó đi thì tao vẫn luôn nhớ vẻ đẹp đó, cái chuyện đó.

Tôi hơi ngạc nhiên nói.

- Này, tại sao dạo này mày nói chuyện có vẻ người thế ?

- Chắc là vì sắp chết. - Tugumi cười.

Không phải, bởi tại đêm nay.

Trong buổi tối không khí trong vắt như thế này, con người ta mới nói những chuyện ở trong lòng. Không hề nghĩ suy, mở rộng tấm lòng, nói chuyện với người bên cạnh như thể nói với những vì sao lấp lánh nơi xa. Trong tệp tin " buổi tối mùa hè" trong đầu tôi, có biết bao từ phim âm bản về những buổi tối như thế này. Tối nay có lẽ sẽ được đóng lại ở chỗ nào đó rất gần với buổi tối mà ba đứa cứ đi bộ mãi ngày còn nhỏ. Hễ nghĩ rằng miễn là còn sống, một lúc nào đó có thể lại cảm nhận buổi tối như thế này thì ta sẽ có những hi vọng vào tương lai. Một đêm đẹp như vậy. Mùi của gió trong veo, dường như hơi thở của núi và hơi thở của biển trong suốt đang từ từ lơ lửng bay khắp thị trấn. Cho dù có thể sẽ không có lần thứ 2 nhưng vào một mùa hè nào đó, biết đâu tôi sẽ vô tình gặp một buổi tối như tối nay, tôi nghĩ và nếu thế thì thật tuyệt vời.

Uống nước xong, Tugumi khẽ lẩm bẩm và đứng bật dậy, đi đến lan can nhìn xuống đường.

- Chẳng có ai cả. - Tugumi nói.

- Ừ, cái nhà đằng kia là gì thế? - Tôi hỏi. Tôi nhìn thấy ở phía chân núi một tòa nhà lớn phía trên vẫn còn lộ ra chút cốt sắt nên để ý. Nó nổi bật trên những dãy phố đang chìm trong màn đêm.

- Cái đó hả, cái đó là khách sạn đấy. - Tugumi quay đầu lại nói.

- To thế à, chắc sắp xong?

- Ừ, nhà tao đóng cửa nhà nghỉ có lẽ cũng là vì nó. Dù nói thế nào cũng được nhưng kể ra cũng là vấn đề sống còn. Mà thôi, bố tao có thể làm cái việc mà ông ấy muốn làm, thế không tốt sao? Rồi nếu khách sạn mini kinh doanh đình trệ thì cả nhà bốn người xương trắng mất thôi, buồn lắm. Chắc tự tử trong núi mất!

- Không sao đâu, hàng năm tao sẽ đến. Nếu khi nào làm đám cưới tao cũng sẽ tổ chức ở đấy.

- Nếu có thời gian kể lể những ước mơ chán phèo ấy thì thử dẫn mấy đứa sinh viên nữ đến đây xem, vùng này hoàn toàn chẳng có đứa nào như thế cả.

- Có Yoko đấy thôi.

- Không, mấy đứa mồm mép hơn ấy. Tao chỉ mới thấy trên TV thôi. Tao muốn tận mắt thấy để còn trêu chọc chúng nó tí!

Giậm chiếc xăng đan kêu lẹp bẹp, Tugumi nói. Đó thực sự là khía cạnh đáng buồn của Tugumi, lớn lên mà ngoài việc đi đến bệnh viện thì hầu như chưa từng ra khỏi thị trấn.

- Đến Tokyo chơi đi. - Tôi đứng dậy, đi đến cạnh Tugumi, nhìn xuống phía dưới và nói. Tôi nhìn thấy con phố hẹp đang đổ bóng tĩnh lặng.

- Ừ, mà thế nào nhỉ, "Heidi, thiếu nữ vùng Alps?" À, tao có cảm giác đã trở thành cô bạn có đôi chân bị tật của Heidi rồi đấy.

Tugumi cười khúc khích.

- Hôm nay nhắc nhiều đến các danh tác cổ điển nhỉ.- tôi cũng cười.

Khi đó, chúng tôi nhìn thấy một con chó quen quen nặng nề chạy trên con đường ngay trước nhà nghỉ. Tôi hét lên.

- Này, chuyện hôm nay…này, Kennosuke…à phải không, cái con chó mình thấy lúc trước ấy.

Tugumi nhoài người ra khỏi lan can rồi nói: "là Kengoro" rồi hét lên vang khắp con đường trong đêm: "Kengoro." Phía xa, con Pôchi choàng tỉnh dậy, rung xích loảng xoảng. Tôi rất ngạc nhiên và đã lâu lắm mới nhìn thấy một Tugumi bột phát như thế.

Có lẽ suy nghĩ đó đã đến với Kengoro nhỏ bé.

Nó vội vã quay lại con đường đêm. Rồi nó ngơ ngác nhìn quẩn nhìn quanh xem được gọi từ đâu. Thấy kì lạ, tôi vừa cười vừa gọi Kengoro. Lần này, có vẻ nó đã thấy chúng tôi nên ngước mắt rồi sủa inh ỏi. "Ai đấy?" Tôi nghĩ nó đang hỏi.

Đột nhiên, dưới ánh đèn đường, cậu con trai mà chúng tôi gặp lần trước xuất hiện như bước vào trong vùng sáng của ánh đèn. So với lần trước, trông cậu ta cháy nắng hơn, chiếc áo phông đen như lẫn vào trong đêm.

- A, bọn cậu đấy à?

- Tugumi, quá tốt còn gì. Có thể gặp lại rồi. - Tôi nói nhỏ.

- Ừ, tao biết rồi.

Tugumi nói rồi nhìn xuống dưới nói to.

- Này, tên là gì thế?

Cậu con trai nhẹ nhàng ôm con Kengoro lên, ngẩng nhìn chúng tôi rồi nói.

- Tớ là Kyoichi. Còn bọn cậu?

- Tớ là Tugumi. Đây là Maria. Này, cậu ở đâu thế?

- Nhà tớ không phải ở thị trấn này, ở đằng kia. - Cậu chỉ về phía núi. - Cái khách sạn sắp xong đằng kia sẽ là nhà tớ đấy.

- Cái gì, cậu là con trai bà giúp việc à? - Tugumi cười. Khuôn mặt rạng rỡ khiến tôi có cảm giác như thể màn đêm được chiếu sáng.

- Nhầm rồi. Tớ là con chủ khách sạn. Bố mẹ tớ thích chỗ này nên đã quyết định sống ở đây. Trường đại học của tớ ở thành phố M, nên tớ cũng sống ở đây và cứ đi đi về về.

Buổi tối làm mọi người nhanh chóng thân thiện. Cậu ta có nụ cười rất cởi mở.

- Tối nào cậu cũng đi dạo trong đêm à? - Tôi hỏi

- Không, chẳng hiểu sao tối nay không ngủ được nên tớ lôi con chó đang ngủ dậy và ra ngoài đi dạo. - Cậu ta cười.

Giữa ba người chúng tôi tràn ngập cảm giác vui vẻ rằng chúng tôi sẽ là những người bạn của nhau vì những người như thế này hiểu ngay. Nếu nói chuyện một chút, ngay lập tức mọi người sẽ có niềm tin giống nhau. Đó là cuộc gặp gỡ với người bạn sẽ gắn bó lâu dài.

- Này, cậu ấy, Kyoichi. - Tugumi nói, mắt mở to như thể lồi ra ngoài. – Mình đã muốn gặp cậu suốt đấy. Có thể gặp lại chứ.

Tôi hết sức kinh ngạc nhưng hình như đối phương còn kinh ngạc hơn, sau khi im lặng một lúc.

- … Ừ. Tớ sẽ ở đây suốt mùa hè. Lúc nào tớ cũng dắt Kengoro đi lang thang, hiện tớ đang trọ ở nhà Nakahama. Địa điểm, cậu biết chứ?

- Biết.

- Hãy đến thăm tớ bất cứ lúc nào. Họ của tớ là Takeuchi.

- Hiểu rồi. - Tugumi gật đầu.

- Thế nhé!

- Chúc ngủ ngon!

Tâm trạng căng thẳng của Tugumi làm màn đêm căng ra nhưng khi Kyoichi khuất bóng trong con đường tối thì nó chợt chùng hẳn xuống. Cuộc gặp gỡ kỳ lạ. Chợt đến rồi đi.

- Tugumi, mày thực sự để ý đến cậu ta à? - Trong màn đêm ngày càng tối dần và sâu thẳm, tôi cười.

- Bây giờ là vậy. - Tugumi thở dài nói.

- Tugumi, không bình thường rồi. Có để ý không?

- Cái gì?

- Tugumi, nói chuyện với cậu ta vói cách nói chuyện giống hệt như mọi khi.

Tôi đã để ý suốt nhưng không nói gì. Tugumi lúc nào trước mặt con trai cũng quay về làm một cô tiểu thư nhưng lúc nãy, tôi thấy thực sự thú vị đến phấn khích với một Tugumi bỗ bã thường ngày.

- À.- Tugumi thốt lên

- Có chuyện gì à?

- Tao hoàn toàn không để ý. Chết rồi, tao lơ là việc đó rồi. Ôi, ôi. - Tugumi nói.

- Cái đó, cái đó… Thú vị đấy. - Tôi nói

Cứ mặc gió đêm thổi tới, cau mày và nhìn về phía trước, Tugumi nói:

- Mà thôi. Có lẽ bởi tại đêm.

Chương 6

Tự thú

Hôm đó, trời mưa từ sáng. Mưa mùa hè có mùi của biển.

Buồn chán, tôi ở lì trong phòng đọc sách.

Có lẽ vì buổi đi chơi đêm đó, mấy ngày hôm nay Tugumi ngủ li bì vì đau đầu và sốt. Lúc này, khi mang cơm trưa vào, tôi thấy Tugumi vùi đầu vào chăn, rên rỉ. Đã quen với cảnh đó, tôi chỉ thấy một cảm giác thật thân thương. Tôi nói to: "Tao để cơm ở đây nhé!" rồi đặt khay cơm xuống cạnh gối, ra khỏi phòng.

- Tugumi đang tương tư à?

Tôi vừa hỏi thì Tugumi liền rút tay ra, ném cái bình nhựa đựng nước vào người tôi. Hẳn là lúc đó Tugumi khỏe lắm. Bình đựng nước va mạnh vào cái cột bên rìa cánh cửa kéo bằng giấy, lăn lông lốc trên chiếu. Vì vậy, cho đến khi về phòng, mái tóc của tôi còn bị ướt chút ít, tôi lặng lẽ nằm xõa tóc trên chiếu.

Ngoài cửa sổ, xa xa, biển nổi sóng màu tro nhạt, dữ dội đến đáng sợ. Trời, biển, mọi vật đều ở bên kia của tấm màng lọc đơn điệu, lờ mờ. Những ngày như thế này, trong mùi đất ngột ngạt, có lẽ Pôchi cũng nằm im trong chuồng, nhìn mưa rơi. Từ dưới nhà vọng lên tiếng động và giọng nói của những người khách trọ không thể đi tắm biển cứ đi qua đi lại hỗn loạn. Bao giờ cũng như thế. Vào những ngày mưa, mọi người đều không biết làm gì trong ngôi nhà lớn là cái nhà nghỉ này. Rất nhiều người tụ tập xung quanh cái máy trò chơi cũ kĩ hay chiếc TV lớn đặt ở sảnh.

Giữa lúc tâm trí mệt mỏi, tôi bâng quơ đọc sách. Những hạt mưa hắt vào tấm kính cửa sổ như những ngôi sao băng, cắt ngang màn hình suy nghĩ trong đầu tôi.

Đột nhiên, tôi nghĩ: "Nếu Tugumi cứ ốm yếu thế này rồi chết đi thì…" Đó là suy nghĩ, là nhận thức có trong tôi từ khi tôi còn nhỏ xíu, khi thể trạng của Tugumi ốm yếu hơn bây giờ nhiều. Suy nghĩ đó luôn đột ngột xuất hiện vào bất cứ lúc nào. Vào những ngày mưa như thế này, quá khứ và tương lai tan chảy trong bầu không khí trầm mặc, rồi nổi lên.

Một giọt nước mắt rơi xuống trang sách. Không hiểu từ lúc nào, nước mắt trào ra và rơi xuống.

Quá đỗi kinh ngạc. Bên tai tôi là tiếng mưa tí tách thấm qua mái hiên. Với tâm trạng bàng hoàng: "Chuyện vừa rồi là thế nào nhỉ?", tôi lau nước mắt. Rồi ngay lập tức, tôi quên bẵng và tiếp tục đọc phần tiếp theo của cuốn sách.

Đến 3h chiều, không còn gì để đọc nữa. Tugumi vẫn đang nằm li bì, còn Yoko đã ra khỏi nhà, chương trình TV thì chán ngắt. Quá buồn chán, tôi

quyết định đi hiệu sách. Hình như nghe thấy tiếng kẹt cửa khi tôi ra khỏi phòng, Tugumi lên tiếng từ căn phòng đóng kín.

- Đi đâu đấy?

- Ra hiệu sách. Mày có muốn gì không? - Tôi hỏi.

- Mua cho tao nước táo, loại nước ép tự nhiên 100%. - Tugumi nói, giọng khàn khàn. Chắc hẳn đang sốt cao.

- Ừ, biết rồi.

- À, cả dưa tây nữa. Rồi sushi và… - Tugumi nói với theo nhưng tôi không để tâm, cứ đi xuống cầu thang.

Ở thị trấn ven biển, dường như mưa rơi lặng lẽ khác thường. Có lẽ, biển đã hút hết tiếng mưa. Khi lên sống ở Tokyo, tôi đã rất ngạc nhiên khi cảm thấy mưa rơi với những tiếng rào rào đặc biệt.

Khi đi trên con đường dọc bờ biển, bãi cát nhuốm màu đen kịt khiến tôi có cảm giác lạ lùng như thể đó là một nghĩa địa.

Mưa rơi xuống biển tạo thành hàng nghìn, hàng nghìn gợn sóng, vỡ ra thành những con sóng lăn tăn.

Hiệu sách lớn nhất trong thành phố đông nghịt. Không nghi ngờ gì nữa, vào những ngày như thế này, khách du lịch thường hay lui tới hiệu sách. Lướt nhìn phía trong cửa hiệu, đúng như tôi nghĩ, loại tạp chí tôi muốn mua đã hết sạch.

Không có cách nào khác, tôi nhìn sang quầy sách cũ, bất ngờ làm sao, ở giá sách phía trong cùng, Kyoichi đang say sưa đứng đọc sách. "Ô là la," tôi tiến lại gần, lên tiếng hỏi.

- Hôm nay cậu không dắt chó đi cùng à?

- Không. - Cậu ta cười nói. - Trời mưa nên tớ để nó ở nhà.

- Cậu không sống ở đây, tại sao lại nuôi chó?

- Nhà nghỉ không cho mang vào nhưng họ cho phép tớ buộc nó ở khu vườn đằng sau. Tớ ở đấy cũng lâu rồi, thành ra cũng thân thiết lắm. Lúc rỗi rãi, tớ cũng giúp họ phơi chăn gối. Nhưng mà này, tớ không khai lý lịch đâu nhé! Hỏi gì mà cứ như tình báo thế?

- Ừ nhỉ. - tôi gật đầu.

Cậu ta là con trai của chủ một khách sạn lớn sắp được xây dựng trên núi, điều này khiến những người kinh doanh nhà nghỉ trong thị trấn ít nhiều bận tâm. Nghĩ cho kĩ thì đây cũng là một mùa hè rất buồn đối với cậu.

- Hôm nay, Tugumi đâu rồi? - Kyoichi hỏi

Có lẽ, sau này nghĩ lại nên tôi có cảm giác như thế nhưng khi cậu ta nói cái tên "Tugumi" một cách chính xác như vậy, đột nhiên, trong giây lát, lồng ngực tôi tràn đầy linh cảm rằng có lẽ tình yêu của Tugumi sẽ có tương lai tươi sáng. Nhìn những giọt nước mưa trong suốt chảy từng giọt từ trên tấm ni lông phía trước hiệu sách xuống, tôi nói.

- Tugumi đang nằm li bì đấy. Con bé đó trông vậy thôi nhưng yếu lắm.

Nếu có thể, cậu tới thăm nó nhé. Chắc Tugumi sẽ vui lắm.

- Tớ cũng muốn đi nếu như không làm ảnh hưởng tới bệnh tình của Tugumi.

- À, bây giờ thì nó xanh và gầy lắm … Nhưng nó là đứa rất thú vị nhỉ!

Tôi không thể nói trơn tru. Nhưng lúc đó, trong tiếng mưa trong suốt đang dần bao kín thị trấn này, tôi có niềm tin mạnh mẽ rằng chuyện của Tugumi và anh chàng này sẽ tốt đẹp.

Từ khi chuyển lên sống và đi học ở Tokyo vào mùa xuân năm nay, tôi đã thấy rất nhiều đôi (miêu tả gì mà lạ lùng cứ như mình là…). Tôi có thể cảm nhận rõ ràng đứa nhà quê ấy , lí do hai người phải lòng nhau. Bề ngoài, thái độ sống, sở thích về trang phục giống nhau, ngay cả các cặp nhìn qua thì thấy không hòa hợp nhưng nếu ở bên nhau lâu lâu thì sẽ xuất hiện những nét tương đồng. Tuy nhiên, hôm đó, đột nhiên tôi cảm nhận rõ ở Tugumi và Kyoichi một cái gì đó mạnh mẽ khác thường. Đúng rồi, lúc nãy khi Kyoichi gọi tên Tugumi, trong tôi vụt xuất hiện hình ảnh của cậu ta và Tugumi nhập vào nhau, rực sáng. Tôi hiểu rằng, sự quan tâm cao độ mà hai người dành cho nhau đã giao cảm với nhau xuyên qua buổi chiều mưa mệt mỏi này. Tôi rất tự tin vào cảm giác của mình. Có lẽ điều mà tôi cảm nhận được từ hai người này là thứ được gọi là số phận, hay là điềm báo của một tình yêu mạnh mẽ.

Nhìn bảy sắc màu lóng lánh trên lớp nhựa đường đẫm nước đang bốc hơi của con đường xám xịt, tôi vừa đi vừa thực lòng nghĩ như vậy.

- Chờ chút nào, đi thăm người bệnh thì phải mua thứ gì đó chứ? Cô ấy thích gì nhỉ?

Kyoichi đột nhiên thốt ra những lời mà tôi không hề nghĩ tới.

- À, nó nói muốn uống nước táo, ăn dưa tây và sushi.

- Những thứ đó ăn lẫn với nhau hình như không tốt đâu. - Kyoichi nói, nghiêng nghiêng đầu tỏ vẻ nghi hoặc. Cái đó có phải là “gieo gió gặp bão” không nhỉ, tôi nghĩ vậy và cười khúc khích không dứt.

- Tugumi ơi, có khách này!

Vừa hưng phấn tưởng tượng ra ánh mắt kinh ngạc của Tugumi và trò trêu trọc lừa gạt đó, tôi khẽ khàng mở cửa.

Nhưng Tugumi không có ở đó.

Trong căn phòng sáng ánh đèn, chỉ có chiếc chăn đắp dựng lên như khi Tugumi đi ra ngoài. Tôi sững sờ. Dù Tugumi bao giờ cũng là đứa hay làm những chuyện khác thường nhưng nó đang sốt đến gần 39 độ cơ mà.

- Không có… - tôi lẩm bẩm.

- Cậu nói đang ốm lắm cơ mà.

Kyoichi nói bằng một thứ tiếng Nhật không bình thường, lông mày cau lại.

- Chắc chắn là vậy mà. - tôi bối rối

- Cậu đợi chút nhé. Tớ thử xem ở dưới nhà.

Tôi chạy ra chỗ cửa ra vào, khom người, tìm xăng đan của Tugumi trong tủ giày. Tìm thấy đôi xăng đan đi biển có đính bông hoa màu trắng mà Tugumi thường đi xếp ngay ngắn lẫn trong những đôi xăng đan của khách trọ, tôi thở phào. Đúng lúc đó, dì Masako từ hành lang đi tới, hỏi: "Sao thế cháu?"

- Tugumi không có ở trong phòng.

- Gì cơ? - dì mở to mắt nói. - Nhưng con bé đang sốt dữ lắm mà. Lúc nãy bác sĩ vừa đến thăm bệnh và tiêm mà… Chẳng lẽ nó đã hạ sốt, khỏe rồi sao?

- Chắc là thế.

- Nhưng dì ở quầy tiếp tân suốt, sau Maria có ai ra ngoài đâu. Chắc chỉ ở trong nhà nghỉ thôi. Dù sao, mình cứ thử đi tìm cái đã.

Dì nói vẻ bất an.

- Chuyện gì nhỉ? - Tôi thở dài

Tôi nhờ Kyoichi đi tìm một vòng xung quanh nhà, còn tôi và dì Masako đi khắp bên trong nhà nghỉ để tìm Tugumi. Chúng tôi nhòm vào mọi nơi, từ căn nhà phụ đến máy bán hàng tự động, thậm chí mở cả phòng Yoko để tìm. Nhưng vẫn không thấy. Không thấy bóng dáng Tugumi. Cứ đi đi lại lại hàng bao nhiêu lần trong ngôi nhà bé xíu này, trong cái hành lang tối tăm với dãy cửa giống hệt nhau đứng sắp hàng, lẫn trong tiếng mưa rơi, tôi có cảm giác lạ lùng như đang lạc vào một mê lộ buồn thảm. Tôi và dì Masako cứ đi vòng quanh dưới ánh đèn nê-ông, lòng thắt lại, bất an. Từ xưa, những lúc như thế này, chúng tôi thường cảm thấy bất an hơn là lo lắng hay tức giận. Vì chúng tôi nhớ ra rằng sinh mệnh rực sáng, lúc nào cũng thể hiện rõ như thế của một Tugumi xấc xược thực ra lại luôn ở một chỗ rất đáng buồn.

Dù chơi đu,

Dù chỉ tắm biển nửa ngày,

Dù chỉ say sưa xem phim đến tận khuya và thiếu ngủ,

Dù chỉ không mặc áo khoác vào những ngày mát trời thôi,

Tugumi cũng ngã bệnh. Yếu đi. Trông Tugumi tồn tại một cách xác thực như thế là do sức mạnh tiềm tàng luôn vùng vẫy chống lại cái thể xác ốm yếu…. Thực sự thì, vào những ngày mưa như thế này, đầu óc mụ mị và những kí ức ngày xưa thực sự trỗi dậy từ bên trong cơ thể. Màu sắc không khí trước đó rất giống với sự đa cảm, như phản chiếu trên ô cửa kính tối âm u, sức nặng của cánh cửa kéo bằng giấy đóng kín phản chiếu trong đôi mắt thơ dại. Những lời mẹ nói: "Tính mạng Tugumi đang nguy kịch, con hãy yên lặng " rồi Yoko mắt đầy nước với bím tóc dài tết ba. Khi tôi còn nhỏ, chuyện như thế thường xuyên xảy ra.

- Vẫn không thấy… - Chúng tôi dừng lại trước phòng Tugumi, thở dài.

- Đằng này cũng không có ạ. - Kyoichi vừa nói vừa bước lên cầu thang đi tới. Hình như cậu ta đã đi ra ngoài mà không che ô nên tóc ướt nhèm.

- Để cho cháu ướt hết thế này… cô xin lỗi nhé.

Không biết cậu ta là ai nhưng dì Masako vẫn nói lời xin lỗi. Trật tự từ hỗn loạn.

- Có lẽ Tugumi đi đâu xa xa. – Tôi nói, rồi ngẫu nhiên đi tới phía có sân phơi quần áo định ngó ra ngoài, tôi nhìn ra bục phơi qua cái cửa sổ lớn có khung bằng gỗ thông ra bên ngoài.

Thế rồi, tôi phát hiện ra.

- Đây rồi…

Tôi hổn hển báo với dì rồi lạch cạch mở cửa sổ. Chẳng hiểu sao, Tugumi đang chui vào giữa sàn của bục phơi quần áo và nóc nhà tầng hai. Ngẩng đầu nhìn tôi qua khe hở giữa các tấm ván, vẫn cúi người lom khom, Tugumi nói:

- Lộ rồi!

- Cái gì lộ? Mày đang làm gì đấy?

Rất ngạc nhiên, tôi hỏi. Tôi chẳng hiểu tại sao.

- Trời ơi! Sao lại đi chân trần ở chỗ lạnh như thế này. Con mau vào đây đi. Lại sốt bây giờ!

Dì nói, giọng đã bình tâm trở lại. Rồi dì kéo tuột Tugumi đang ướt lướt thướt ra khỏi bục phơi quần áo.

- Mẹ sẽ mang khăn tắm đến, con vào chăn nằm đi. Hiểu chưa?

Sau khi dì chạy xuống cầu thang, tôi nói.

- Tại sao Tugumi lại ở cái chỗ quái quỷ đó?

Quả thật lúc chơi trốn tìm, Tugumi đã rất hớn hở trốn vào chỗ đó. Nhưng bây giờ không phải lúc để chơi trốn tìm. Chẳng cần nói ai cũng hiểu.

- Tại mày đấy. - Tugumi chếnh choáng do sốt, mỉm cười trách móc nói.

- Mày hoan hỉ ra mặt khi đưa Kyoichi về nhà hòng làm tao ngạc nhiên nhưng tao đã thấy hết qua cửa sổ nên muốn đập tan âm mưu của mày.

- Mẹ cậu hiền nhỉ! - Kyoichi nói. Anh chàng tinh ý đã xin phép ra về nhưng cả dì, Tugumi và tôi đều một mực níu giữ nên cuối cùng lại ở lại cùng uống trà với chúng tôi.

- Mẹ cậu chẳng quát mắng cậu gì cả!

- Yêu con gái còn sâu hơn biển cả đấy.

Tugumi nói. Đồ nói dối, tôi thầm nghĩ. Sự bình thản ở dì đơn giản đã thành thói quen mỗi khi Tugumi gây ra rắc rối. Rồi cậu sẽ sớm hiểu thôi, tôi nghĩ vậy và lẳng lặng uống trà. Vả lại, ánh mắt Kyoichi nhìn Tugumi tràn đầy sự đồng cảm như thể nhìn một con mèo con vừa thoát chết nên tôi cũng chẳng buồn rót nước mời cậu ta…

Tugumi có vẻ đau đớn đến mức ngay cả tôi dù nói vậy nhưng vẫn hơi lo lắng tình hình sức khỏe của nó. Quầng thâm xuất hiện dưới mắt, hơi thở gấp gáp, môi tái nhợt. Những sợi tóc mỏng, ướt dính bết vào trán, còn mắt và gò má sáng lấp lánh.

- Thôi, cậu nghỉ ngơi nhé. Lúc khác tớ lại đến. Đừng nghịch dại, hãy ngủ

ngon và mau khỏi nhé!

Kyoichi đứng lên.

- Đợi đã! - Tugumi nói rồi nắm lấy cánh tay tôi, bàn tay nóng rẫy.

- Maria, ngăn cậu ấy lại! - Tugumi hét lên, giọng khàn đặc.

- Tugumi nói thế, cậu đợi nhé! - Tôi ngẩng lên nhìn Kyoichi.

- Gì thế? - Cậu ta quay lại chỗ đầu giường.

- Kể chuyện gì đi! - Tugumi khẩn khoản. - Từ nhỏ mình không thể ngủ được nếu không được nghe một câu chuyện mới.

Lại nói dối, tôi tự nhủ. Thế nhưng, cái cụm từ "câu chuyện mới" nghe thật tuyệt. Thật dễ thương và phảng phất hương thơm.

- Ừ, câu chuyện à. Vậy thì, để cậu có thể ngủ ngon, tớ sẽ kể câu chuyện về chiếc khăn tắm. - Kyoichi nói.

- Khăn tắm? - Tôi hỏi còn Tugumi trố mắt ngạc nhiên.

- Khi còn nhỏ, tớ bị bệnh tim. Do đó, tớ đã chờ cho đến khi đủ thể lực để có thể phẫu thuật. Tất nhiên, sức khỏ bây giờ là sau khi đã phẫu thuật. Hiện tại, tớ rất mạnh khỏe và ít khi nhớ lại chuyện ngày ấy. Thế nhưng những khi gặp chuyện khó khăn, khổ cực, tớ lại nhớ đến chiếc khăn tắm… Ngày xưa, tớ là một đứa trẻ suốt ngày nằm liệt giường. Mặc dù không thể khẳng định sau khi phẫu thuật sẽ khỏe mạnh nhưng tớ đã rất mong chờ cuộc phẫu thuật đó. Chờ đợi một điều gì đó không có kết quả, dù tốt hay xấu cũng đều làm ta sầu muộn, bất an. Khổ sở lắm!

Dường như tiếng mưa rơi biến mất. Chúng tôi chăm chú lắng nghe câu chuyện đầy ngạc nhiên của cậu ta. Kyoichi kể bình thản nhưng rõ ràng, giọng của cậu vang lên trong căn phòng tĩnh lặng.

- Những lúc đau ốm, tớ luôn nằm và cố gắng không suy nghĩ gì hết. Khi nhắm mắt lại, tớ luôn nghĩ đến những chuyện không cần thiết, vả lại, tớ sợ bóng đêm nên cứ mở mắt suốt. Và chờ đợi sự đau đớn qua đi. Chắc hẳn đó là tâm trạng khi gặp gấu phải giả vờ chết. Tình trạng đó thực sự rất khó chịu. Vỏ gối của tớ rất đặc biệt, nó được làm từ một chiếc khăn tắm loại tốt của nước ngoài mà bà ngoại cho mẹ khi mẹ đi lấy chồng. Mẹ luôn dùng nó cẩn thận, khi mép của chiếc khăn bị sờn rách, mẹ khâu nó thành chiếc vỏ gối cho tớ. Đó là một chiếc khăn có họa tiết đẹp, trên nền xanh đậm in hàng dãy những lá cờ của nước ngoài với nhiều màu sắc khác nhau. Tớ nằm, chăm chăm nhìn những mảng màu nổi bật rõ ràng. Bao giờ tớ cũng làm như thế… Lúc đó tớ không nghĩ gì cả, nhưng sau này, những lúc đau đớn trước và sau cuộc phẫu thuật, hay những khi vấp phải mọi chuyện khó chịu, trong đầu tớ lại hiện lên những họa tiết của chiếc khăn tắm. Dù đã từ lâu không còn trên thế gian này nhưng nó hiện lên rõ mồn một đến nỗi không thể không nghĩ rằng nó đang ở ngay trước mặt mình, đến mức dường như có thể nắm ngay lấy nó. Thật lạ lùng, cái cảm giác đó rất thực. Tớ nghĩ rằng phải chăng nó là một thứ tín ngưỡng. Cũng thú vị đấy chứ? Hết rồi! Thế có được không?

- Mình hiểu… - Tôi nói. Sự điềm tĩnh của cậu ta, cách cư xử từng trải, chững chạc, đúng mực và ánh mắt đó đã có từ sau khi trải qua thời niên thiếu như thế. Dù cách biểu hiện ra ngoài hoàn toàn trái ngược nhau nhưng cậu ta cũng giống Tugumi ở chỗ cả hai đã bước đi trên một con đường đơn độc. Dù nói rằng đó là sự sắp đặt của tự nhiên nhưng việc trái tim Tugumi trú ngụ trong cái thể xác suy kiệt lại là chuyện thật đáng buồn. Ở nơi Tugumi, có một linh hồn sâu thẳm hơn bất kì ai và mạnh mẽ như thể bốc cháy đến tận vũ trụ, thế nhưng, thể xác lại đang hạn chế nó đến cực độ. Có lẽ cái năng lượng vô ích đó đã cảm nhận được điều ẩn chứa trong ánh mắt của Kyoichi qua một thoáng nhìn.

- Có phải khi nhìn cờ, cậu đã tưởng tượng đến những đất nước xa xôi? Và cả nơi nào sẽ đi nếu cậu chết? - Tugumi nhìn Kyoichi, nói những điều đáng kinh ngạc.

- Ừ, bao giờ tớ cũng nghĩ thế. - Kyoichi nói.

- Và giờ đây cậu đã trở thành người có thể đi tới bất kì đâu. Thích thật đấy! - Tugumi nói.

- Ừ, cậu cũng có thể mà… Mà không, có thể đi đến bất cứ đâu chưa hẳn đã là điều hay. Chỗ này cũng tốt đấy chứ. Có thể đi bộ với đôi xăng đan đi biển và bộ quần áo bơi, có cả núi cả biển. Tâm hồn cậu khỏe mạnh và cậu lại nghị lực nên dù có ở đây suốt, cậu cũng có thể nhìn thấy nhiều thứ hơn cả kẻ đi vòng quanh thế giới. Tớ nghĩ thế đấy! - Kyoichi yên lặng nói.

- Thích thật! - Tugumi cười. Mắt lấp lánh, gò má nóng đỏ, nhoẻn cười khoe hàm răng trắng. Màu đỏ của đôi gò má căng bóng dường như phản chiếu nhàn nhạt trên chiếc chăn màu trắng. Hôm nay tôi trở nên rất đa cảm. Tôi bất giác cúi xuống, chớp chớp mắt. Lúc đó, Tugumi đã nhìn thẳng vào Kyoichi và nói.

Em yêu anh.

Chương 7

Bơi với bố

Tình yêu bên bờ biển giữa Kyoichi và Tugumi đã thu hút sự chú ý của mọi người. Đúng thế, hai người nổi bật một cách kì lạ. Cho dù từ xưa mọi người đã quen thấy cảnh cặp kè giữa "Tugumi và con trai" và chắc chắn không có cảm giác khác biệt gì, nhưng không hiểu sao việc hai người dạo chơi trong cái thị trấn nhỏ bé này trông lóe sáng ngắn ngủi như đôi tình nhân thơ thẩn nơi xứ lạ. Lúc nào cũng dắt theo hai con chó, ở đâu đó trên bãi biển. Cái nhìn đăm đắm của hai người về một nơi xa xăm dường như khơi gợi trong lòng những ai nhìn thấy cảnh tượng đó về một điều gì rất đỗi thân thuộc như thể đã từng thấy trong mơ.

Trong nhà, Tugumi vẫn giận cá chém thớt với mọi người như trước, đá vung thức ăn của Pôchi không chút áy náy và phơi bụng ngủ khò khò ngay đó, nhưng những khi đi chơi với Kyoichi, Tugumi lại rạng ngời hạnh phúc, thậm chí không hiểu sao trông như đang sống gấp gáp. Nó khiến ta có cảm giác bất an, một thứ bất an mơ hồ nhói đau trong ngực như ánh sáng chiếu qua tầng mây.

Cách sống của Tugumi bao giờ cũng đáng sợ như thế.

Như tình cảm lôi kéo xác thịt, như kết thúc cuộc sống trong một sát-na, thật chói lọi.

- Maria!

Từ cửa sổ xe buýt , bố vẫy tay gọi to đến mức tôi xấu hổ, kinh ngạc không nói được gì. Tôi đứng dậy, đi đến chỗ xuống xe. Tôi nhìn chằm chằm vào chiếc xe buýt to lớn vừa phả ra hơi nóng vừa phát ra tiếng ồn ĩ đang chậm rãi từ đường cái vòng vào. Trong ánh nắng, nó trông thật nặng nề. Cửa xe mở ra, lẫn trong đám khách du lịch nhiều màu sắc đang nối thành hàng, bố xuống xe.

Mẹ không đến. Mẹ nói qua điện thoại nếu đi biển vào mùa hè, mẹ sẽ cảm thấy nhớ nhung, buồn và khóc mất. Có lẽ mẹ định sẽ lẳng lặng đến khi chuyển nhà lúc sang thu để dõi theo nhà nghỉ Yamamoto lần cuối. Bố nén bực bội, quyết định sẽ đến dù chỉ có một mình. Ông mơ tới "một kì nghỉ với cô con gái lớn" và đến đây để nghỉ một đêm. Việc mọi thứ thay đổi có chút gì đó kì lạ. Mới chỉ gần đây thôi bố vẫn còn từ Tokyo đến thăm mẹ và tôi vào mỗi cuối tuần. Đúng thế, từ khi còn nhỏ, vào mùa hè, tôi đội mũ, đi xăng đan cảm thấy rất vui vẻ khi ngồi trên cầu thang bê tông nóng rát bồn chồn đợi chiếc xe buýt chở bố đến. Bố say sóng nên lúc nào cũng đến bằng xe buýt. Đó là sự chờ đợi yên lặng cảnh tái ngộ ngắn ngủi của hai bố con sống xa nhau. Thường thì mẹ không thể bỏ dở công việc nên chỉ có tôi đi đón bố

vào giữa trưa. Rồi tôi tìm kiếm gương mặt bố qua các ô cửa sổ của những chiếc xe buýt khổng lồ đang lần lượt đi đến.

Vào mùa thu hay mùa đông cũng vẫn như vậy nhưng mỗi khi hồi tưởng lại tôi đều cảm thấy lúc nào cũng là mùa hè. Trong ánh nắng chói chang, bố bao giờ cũng cười tươi như không thể nén được, bước xuống xe.

Trời rất nóng nên bố đeo kính râm, ăn mặc trẻ trung, còn tôi khi vừa nhìn thấy bố như thế đã kinh ngạc, từ kí ức trẻ thơ đã vụt quay lại tuổi 19, đứng dậy, tất cả giống như những chuyện đang mơ hoa cả mắt. Đó là cảm giác không thể diễn tả bằng lời.

- Aaa, gió biển! - Mái tóc của bố bay lòa xòa trên vầng trán cao, bố nói như thở dài.

- Chào mừng bố đã đến. - Tôi nói.

- Con đã hoàn toàn trở lại là đứa trẻ địa phương rồi, đen hơn.

- Mẹ đâu ạ?

- Mẹ bảo là ngại, đang thư giãn ở nhà. Mẹ gửi lời hỏi thăm con đấy.

- Vâng, con cũng nghĩ thế. Dì Masako cũng nói vậy. Con cảm thấy đã lâu lắm rồi mới đi đón bố.

- Đúng thế nhỉ. - Bố nói khẽ.

- Làm gì bây giờ nhỉ, trước tiên đi cất hành lí đã, rồi chào dì, sau đó mình làm gì, hay là đi đâu đó bằng ôtô?

- Không, đi bơi. - Bố nói. Giọng háo hức rõ ràng như thể đã chờ đợi từ lâu.

- Dù sao bố đến đây để đi bơi mà.

Ngày trước, bố không bơi.

Bố từ chối ngay cả việc để "biển" len vào trong những khoảng thời gian hạnh phúc của gia đình chúng tôi. Dường như bố sợ sự yên bình nhỏ nhoi của gia đình chúng tôi sẽ tan biến trong đám đông náo nhiệt, uể oải, chói chang nắng nơi bãi biển lúc giữa hè. Dù chỉ là người tình nhưng mẹ tôi hoàn toàn không sự bị để ý, hàng chiều khi công việc nấu nướng đã xong, mẹ sửa sang lại đầu tóc, thay quần áo sung sướng dẫn tôi ra ngoài đi dạo cùng với bố. Những lúc ba người đi dạo trên bờ biển trong ánh chiều nhập nhoạng là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của gia đình chúng tôi. Những bóng chuồn chuồn bay lượn trên bầu trời xanh thẫm, tôi ăn chiếc kem mát lạnh được bố mẹ mua cho. Thường thì trời lặng gió, mùi biển với khí nóng ngột ngạt vẫn còn bao trùm trên bãi biển. Kem không hiểu sao lúc nào cũng có vị trống rỗng. Khuôn mặt của mẹ trắng mơ hồ, hiện lên rất đẹp với đường nét dịu dàng dưới ánh sáng của những áng mây tàn phía Tây xa xa. Còn bố sánh bước bên mẹ, ung dung tự tại đến mức không thể nghĩ là ông vừa từ Tokyo đến.

Gió tạo trên cát những hoa văn như sóng, trên bãi biển vắng bóng người, chỉ có tiếng sóng vang vọng ầm ào.

Việc ai đó cứ đến rồi đi quá thường xuyên thật là buồn. Tôi có cảm giác mơ hồ rằng sự vắng mặt của bố không hiểu sao gợi nên một nỗi buồn như đang ngợi ca hình bóng của cái chết.

Sáng thứ hai, khi tôi mở mắt, người bố ở đây lúc cuối tuần đã biến mất không để lại một dấu tích gì. Những lúc đó, khi vẫn còn là trẻ con, tôi sợ không dám ra khỏi chăn. Tôi hỏi mẹ và cố trì hoãn sự thực là bố đã ra đi. Khi tôi sắp chìm lại vào giấc ngủ khó chịu với nỗi buồn nhè nhẹ, thì mẹ kéo chăn ra và cười: "Lại muộn tập thể dục rồi đấy, dậy đi!"

Khuôn mặt cười rạng rỡ đó gọi tôi quay trở lại cuộc sống thường nhật như mọi khi không có bố, tôi thở phào.

- Bố đâu rồi ạ? - Bằng giọng ngái ngủ tôi hỏi mẹ. Mẹ cười thoáng chút buồn rầu rồi nói.

- Bố về Tokyo bằng chuyến xe buýt sớm nhất rồi.

Tôi ngắm buổi sớm bên ngoài cửa sổ bằng đôi mắt ngái ngủ, rồi thoáng nghĩ tới bố. Nhớ lúc đi đón bố, nhớ khuôn mặt tươi cười hồn nhiên, bàn tay to lớn của bố nắm chặt tay tôi không rời khi tôi than thở nóng bức, nhớ cảnh ba người cùng đi bộ lúc hoàng hôn.

Bao giờ cũng thế, đúng lúc đó Yoko đến gọi rồi chúng tôi cùng nhau ra công viên tập thể dục theo đài trong buổi sáng vẫn còn mát mẻ.

Khi tôi chăm chú dõi theo bố đang biến mất dần trong những con sóng phía xa, đột nhiên cái cảm giác lúc sáng sớm như thế hiện lên một cách sống động.

Đến bãi biển, ngay sau khi thay quần áo xong, bố không thể chờ được, hét to: "Maria, bố đi trước đây," rồi chạy xuống biển. Nhìn thấy hình dáng cánh tay của bố từ khuỷu tay xuống phía dưới rất giống mình, đột nhiên tôi sững sờ. Vừa thoa kem chống nắng tôi vừa nghĩ quả nhiên cái người không thể lẫn vào đâu kia là bố tôi thật.

Mặt trời lên cao chói chang, làm trắng xóa tất cả mọi thứ trên bờ biển. Lao xuống mặt biển không hề gợn sóng như mặt hồ, bố hét lên "lạnh quá, lạnh quá" như đứa trẻ rồi dần dần biến mất. Bố bơi ra ngoài xa như thể đang bị kéo vào lòng biển. Một màu xanh quá đỗi bao la không giới hạn đến nỗi một người sẽ ngay lập tức bị nuốt vào trong khung cảnh đó. Tôi cũng đứng dậy nhảy xuống biển đuổi theo bố. Tôi yêu khoảnh khắc khi mới nhảy xuống biển, làn nước mát lạnh mơn man da thịt. Khi ngước mắt lên, tôi bị mê hoặc bởi màu xanh của những dãy núi bao quanh biển cùng nền trời xanh. Có thể nhìn thấy rõ màu xanh lá cây rất đậm của bờ biển.

Bố đã bơi khá xa ở phía trước. Tuy vẫn còn trẻ nhưng bố đã ở độ tuổi quá đủ để có gia đình riêng. Mặc dù ở ngay gần, chỉ cách vài mét ở phía trước nhưng cái đầu của bố khi bơi trông rất nhỏ, cứ lúc ẩn lúc hiện giữa những con sóng xanh và những con sóng lấp lánh mặt trời ở phía xa đã khiến tôi nghĩ như vậy. Một nỗi lo lắng vô cớ tràn ngập trong lòng tôi. Có lẽ là vì

nước lạnh, cũng có lẽ là do bơi ở nơi nước sâu không chạm chân tới. Hoặc giả, phải chăng những đám mây cứ thay đổi hình dạng sau mỗi lần chớp mắt và ánh mặt trời đã làm cho những suy nghĩ đó len lỏi vào trong tâm trí tôi .Cứ thế tôi lạc mất bố, lẫn vào trong những con sóng không quay trở lại và biến mất… mà không, không phải vậy. Không phải vấn đề vật lý như thế mà là vì tôi vẫn thực sự không hiểu rõ cuộc sống hiện tại ở Tokyo. Trong lòng biển như thế này, trong làn nước với lá cờ đỏ ở phía xa căng lên trong gió, gia đình ở Tokyo chỉ như một giấc mơ. Cho dù bố vừa vuốt nước vừa bơi ở trước mắt nhưng đó cũng chỉ là một phần của ước mơ xa xôi. Ở sâu trong lòng tôi, mọi thứ chưa được xếp dọn tươm tất và phải chăng tôi vẫn là cô bé một mình đợi bố vào cuối tuần. Hồi trước, mỗi lần bố đến đây với gương mặt mệt mỏi vì công việc bận rộn, mẹ không khó chịu cũng không tỏ vẻ lo lắng, chỉ khẽ mỉm cười nói.

- Nếu bây giờ dù anh đổ bệnh ra đấy, mẹ con em cũng không có tư cách nào để chạy lên Tokyo chăm sóc, và đương nhiên cũng chẳng thể xuất hiện ở đám ma được đâu. Em không vui vẻ gì những chuyện như thế nên xin anh hãy chú ý đến sức khỏe giúp em.

Trong tâm hồn trẻ thơ, tôi thầm nghĩ thật thế sao. Trong những ngày đó, tôi thấy bố dường như sẽ đi đến một nơi xa và không quay trở lại.

Trong khi tôi nghĩ lại những chuyện như thế, bố nheo mắt như thể bị chói bởi ánh mặt trời, quay mặt lại và ngừng bơi. Rẽ qua những con sóng, tôi dần dần đuổi kịp bố. Bố bơi lại gần tôi, cười nói: “Bố đã đợi con đấy”.

Ánh sáng lấp lánh muôn ngàn mảnh bao quanh đến nghẹt thở. Vừa bơi song song cùng bố đến chỗ chiếc phao nổi lềnh bềnh, tôi đã nghĩ: Ngày mai chắc chắn bố sẽ ôm không xuể một đống đồ khô và sò hình khăn xếp lên Shinkansen. Còn mẹ sẽ đứng trong bếp ngoái đầu lại, hỏi thăm tình hình của tôi và mọi người. Cảnh tượng này hiện lên lờ mờ như ảo giác khiến tôi trở thành một đứa con gái hạnh phúc đến quay cuồng. Đúng vậy, cho dù mất đi vùng quê ven biển này thì tôi cũng đã có một ngôi nhà vững trãi, một nơi để trở về.

Sau khi lên bờ, lúc đang nằm lăn trên bãi biển, tôi cảm thấy một bàn chân trần giẫm mạnh vào lòng bàn tay mình. Mở mắt ra, Tugumi đang cúi nhìn tôi. Ngược sáng nên đôi mắt to sáng rực và làn da trắng của Tugumi thật chói lòa.

- Sao tự nhiên lại giẫm vào tao? - Tôi hỏi và chẳng còn cách nào khác đành ngồi dậy.

- Chỉ cần tao không để nguyên xăng đan giẫm thì mày cũng phải cảm ơn tao rồi.

Cuối cùng thì Tugumi cũng rút bàn chân còn âm ấm ra khỏi tay tôi, xỏ vào xăng đan. Bên cạnh, bố ậm ừ ngồi dậy.

- A, Tugumi.

- Chào bác ạ, đã lâu không gặp.

Tugumi cúi gập người bên cạnh tôi, nhìn bố và cười. Vì đã lâu không đi học cùng nhau nên nụ cười của nó trên gương mặt lịch thiệp như thế trông thân thuộc lạ lùng và tôi nhớ lại hình dáng của nó trong bộ đồng phục nữ sinh. Giả nai ở trường là sở thích của Tugumi. Tôi thoáng nghĩ nếu Kyoichi học cùng trường với Tugumi trong khoảng thời gian ngắn thì có lẽ cậu ấy đã phát hiện ra nó. Ừ, chắc chắn là vậy. Giống như Tugumi, ở cậu ấy cũng có thứ cảm giác không cân bằng như thể chỉ nghiền ngẫm cuộc sống trong một cái gì đó duy nhất. Những người như thế dù có bịt mắt cũng nhìn thấy nhau.

- Tugumi này, đi đâu đấy? - Tôi hỏi. Gió thổi mạnh, cát cứ chạy tuột qua lòng bàn chân.

- Hẹn hò, được chưa? - Với nụ cười lấp lánh trên khuôn mặt, Tugumi đáp. - Khác với đứa nằm lăn lóc ở biển với bố đấy.

Tôi im lặng như mọi khi nhưng bố có vẻ không hiểu Tugumi nên hơi bối rối, nói.

- Không đâu, chỉ là nếu cháu sống xa cách như thế thì cháu sẽ thấy con gái lớn như là người yêu vậy. Nếu Tugumi rảnh rỗi thì ngồi đây ngắm biển đi.

- Chẳng có gì thay đổi cả, vẫn là một ông chuyên nói những chuyện đùa thô thiển. Được rồi, ngồi đây một chút vậy. Chỉ vì ra đây hơi sớm.

Nói xong, Tugumi ngồi phịch xuống tấm nilong, nheo mắt nhìn biển. Phía trước Tugumi, riềm của những chiếc ô nổi bật trên nền trời xanh đang phát ra những tiếng lật phật trong gió và căng phồng dữ dội. Cảnh rất đẹp nên tôi cứ nằm yên không hề rời mắt. Như bay về nơi xa, đến tận cùng tâm trí.

- Mà này, Tugumi đang yêu đấy à?

Bố hỏi. Ông là người hiền lành. Trước đây, sự hiền lành đã khiến ông phải đương đầu với nhiều khó khăn trong cuộc đời, nhưng khi yên bình trở lại, ông lại điềm tĩnh, rạng ngời như những ngọn núi kia tiếp nhận ánh sáng mặt trời và tỏa sáng. Nếu nhìn nhận như thế thì việc thể hiện sức mạnh đó ở những nơi mà mọi thứ đã được sắp đặt ổn định lại là một điều gì đó thần thánh và tốt đẹp.

- Ồ , cháu nghĩ là đang. - Tugumi nói rồi nằm lăn ra cạnh tôi, thản nhiên gối đầu đánh uych lên đống đồ của tôi.

- Cứ phơi nắng là mày lại sốt đấy. - tôi nói

- Với cô gái đang yêu thì vô tư. – Tugumi cười. Tôi im lặng chụp chiếc mũ của mình lên mặt Tugumi.

- Rồi, rồi, tôi có thể sống vô sự đến tuổi này, có làn da trắng như thế này, có thể ăn uống ngon miệng, tất cả là nhờ sự quan tâm của Maria đấy. - Tugumi nói và đội mũ.

- Tugumi cũng đã khỏe nhiều rồi đấy nhỉ. - bố nói.

- Nhờ trời ạ. - Tugumi đáp.

Ba người nằm cạnh nhau ngắm bầu trời, có cái gì đó thật lạ lùng. Thỉnh thoảng ở phía xa có những đám mấy mỏng trong suốt lững lờ trôi qua.

- Tình yêu lớn đến mức ấy cơ à?

- Không, cháu thì thua bác rồi. Dù gì thì bác cũng là người chồng đi làm xa rồi. Nếu nghĩ sẽ làm gì nữa thì phải là hoàn tất mối tình đó.

Hai người này hợp tính nhau quả là tốt. Là tuýt người rất đàn ông, khắt khe, bố của Tugumi thường tức điên lên với những lời nói chẳng suy nghĩ của nó, đã nhiều lần tôi nhìn thấy cảnh ông cứ im lặng suốt rồi đột ngột đứng dậy rời bàn ăn trong bữa tối. Tất nhiên Tugumi vẫn sống mà chẳng nghĩ ngợi gì những chuyện đó, nhưng bố tôi không chỉ thiếu quyết đoán mà còn biết phân biệt tốt xấu. Vì vậy, bố hiểu Tugumi không có ác ý gì. Sự trao đổi giữa hai người rất dễ thương, có cái gì đó rất đáng yêu, tôi vừa nghĩ vừa lắng nghe.

- Một phần là do tính cách không thể bỏ dở giữa chừng một việc gì đấy nhưng tất nhiên, phần nhiều cũng tùy thuộc vào tính khí của đối phương nữa nhỉ. - bố nói

- Bác gái cũng có vẻ kiên trì đấy chứ, dù nói thế nào cũng là người xinh đẹp. Cháu đã từng nghĩ chắc bác ấy sẽ sống ở đây suốt đời còn bác sẽ mãi là một người chồng đi làm xa. Đấy chẳng phải là cách giải quyết tốt nhất khi có người tình hay sao?

- Nếu có thể nhìn thấy kết cục thì có lẽ cũng đã có chuyện như thế. - Bố nói nghiêm túc. Trông như đang nói chuyện với nữ thần của vận mệnh chứ không phải với một cô bé.

- Tình yêu là cái mà khi ta nhận ra ta đã trót làm rồi., dù là ở tuổi nào cũng thế. Nhưng nó được phân chia rõ ràng thành loại có thể nhìn thấy và loại không nhìn thấy được kết cục, điều đó thì bản thân mình chắc chắn là hiểu rõ nhất. Trường hợp không nhìn thấy được là dấu hiệu của một tình yêu lớn đấy nhé. Khi bác quen bác gái bây giờ, đột nhiên ta có cảm giác tương lai là vô hạn. Vì thế có lẽ không hề gì dù cả hai sống cách xa hay ở bên nhau.

- Nếu thế thì con sẽ thế nào? - Tôi thử hỏi dù ngốc nghếch.

- Con cũng có, bây giờ hạnh phúc đấy chứ nhỉ. - Bố vươn người như chàng thiếu niên, ngắm nhìn một lượt biển cả, núi và trời.

- Dù sao, không có chuyện để nói là tuyệt vời nhất!

- Cháu thích sự bỗ bã mà bác nói thẳng tưng như thế, bác là một người hiếm có mà cháu phải phục đấy. - Tugumi nói nghiêm chỉnh. Bố cười có vẻ sung sướng rồi nói.

- Tugumi cho đến bây giờ chắc cũng có nhiều người để ý rồi nhỉ. Lần này yêu có khác trước không?

Tugumi hơi nghiêng đầu, nửa như lẩm bẩm, nửa như thì thào.

- Ừ…có lẽ dường như giống với cái đã có mà cũng có thể nói là chưa từng có bao giờ. Mà, cho đến bây giờ nhé, dù cho bất kì điều gì xảy ra, dù

đối phương có nức nở khóc trước mặt cháu, dù cái đứa thích cháu đến điên cuồng bảo hãy cho nó nắm lấy tay hay sờ vào tay, thì cháu luôn có cảm giác, thế nào nhỉ…, à, ở bên rìa. Như đang đứng bên bờ sông tối tăm nhìn sang đám cháy ở bờ bên kia. Xem đến khi nào thì tắt lửa, chán đến buồn ngủ. Vì những việc như thế rồi sẽ đâu vào đấy cả thôi. Cháu đã nghĩ không biết mình đang tìm kiếm điều gì ở tình yêu vào cái tuổi này.

- Ừ, đúng thế đấy. Con người nếu không nhận được phần đã cho thì chắc chắn một lúc nào đó sẽ ra đi. - bố nói.

- Nhưng mà lần này, cháu có cảm giác mình đang nhập cuộc. Có lẽ là bởi tại con chó, cũng có lẽ vì cháu sắp chuyển nhà. Nhưng với Kyoichi thì khác. Dù gặp bao nhiêu lần cũng không thấy chán, thích đến mức cứ nhìn thấy mặt là cháu muốn thoa miết lên mặt Kyoichi lớp kem mềm hay một thứ gì đó mà lúc đó cháu đang cầm trên tay.

- Một ví dụ phiền toái rồi đây. - Tôi nói hơi chút rưng rưng xúc động. Cát nóng chạm lạo xạo vào gan bàn chân mềm mại. Đó là cảm xúc muốn lặp lại mãi lời cầu xin với tiếng sóng để mong toàn chuyện tốt lành đến với Tugumi.

- Thế à, thế à! - bố nói. - Này, lúc nào cho bác gặp anh chàng đó nhé!

- Vâng! - Tugumi gật đầu.

Ngày hôm sau tôi tiễn bố lên xe buýt tốc hành về Tokyo.

Khuôn mặt rám nắng, bố gật đầu khi tôi nói: “Cho con gửi lời hỏi thăm mẹ ”. Quả nhiên bố mang nhiều đồ hải sản đến mức hai tay không thể ôm hết, mà ai có thể ăn hết từng ấy thứ cơ chứ. Có lẽ mẹ sẽ khổ công đi phân phát cho từng nhà hàng xóm. Bây giờ, quang cảnh đó đã bám rễ chắc chắn, rõ ràng trong lòng tôi. Những dãy phố ở Tokyo, bữa cơm tối yên ả lạ lùng và cả tiếng chân đi làm về của bố.

Bến xe buýt tràn ngập nắng chiều, ánh sáng màu cam phản xạ chói lòa. Chiếc xe buýt giống như khi đến chậm rãi lăn bánh vào, để bố lên xe rồi lại chậm rãi lăn bánh ra ngoài đường. Bố cứ vẫy tay mãi.

Một mình trở về nhà Yamamoto, tôi bước đi trong bóng chiều nhập nhoạng, lòng buồn man mác. Tôi muốn lưu lại sự mệt mỏi có thực khi đi lại trên con đường quê hương mà tôi biết sẽ không còn vào cuối mùa hè. Tôi không muốn quên đi một điều gì trong cái thế giới đầy rẫy các kiểu chia ly, giống như bầu trời chiều thay đổi dáng vẻ qua từng giây phút.

Chương 8

Lễ hội

Lễ hội mùa hè của thị trấn này được tổ chức khi lượng khách du lịch đi nghỉ hè lên đến đỉnh điểm. Đây là lễ hội mang lại niềm vui cho hầu hết người dân ở nơi đây. Nó được tổ chức chủ yếu ở ngôi đền thờ Thần đạo lớn trên núi, còn ở quảng trường là những dãy hàng quán bán trong ngày hội lễ, sân khấu múa Bon và hát múa cúng tế được dựng lên. Ở bờ biển cũng tiến hành một lễ hội pháo hoa hoành tráng.

Khi cả thị trấn hối hả chuẩn bị cho lễ hội, đột nhiên tôi nhận thấy mùa thu bắt đầu len lỏi tới mỗi ngày. Mặc dù nắng vẫn còn gay gắt nhưng gió biển đã dịu đi và cát trở nên mát hơn. Mưa mang theo mùi mây ngột ngạt, lặng lẽ hắt vào những con thuyền đang xếp thành dãy bên bờ biển. Tôi biết rõ rằng mùa hè đang trôi qua.

Vào một ngày khi lễ hội đang tới gần, có lẽ do chơi bời hăng quá, tôi đột nhiên sốt, nằm bê bết. Ngẫu nhiên, Tugumi cũng ốm liệt giường, thế là Yoko cứ như một nữ y tá chạy qua chạy lại giữa phòng của tôi và Tugumi, hết mang gối mát lại mang cháo. Và Yoko cứ nói đi nói lại: "Đến lễ hội là phải khỏe đấy."

Tôi hầu như không sốt bao giờ nên khi biết mình bị sốt trên 38 độ, tôi thấy chóng mặt. Cứ thế, người nóng đỏ và chỉ có ngủ.

Lúc xế chiều, Tugumi đột ngột mở cửa vào phòng tôi mà chẳng nói năng gì như mọi lần. Ngoài cửa sổ là một sắc đỏ trải tận tới phía bên kia bầu trời, trông rất đáng sợ, tôi đăm đăm nhìn nó. Toàn thân nhức mỏi nên tôi thấy khó chịu nếu phải nói chuyện với Tugumi, vì vậy tôi không quay đầu lại, cứ nhìn ra ngoài.

- Mày vẫn sốt à?

Vừa hỏi, Tugumi vừa lấy chân đá vào người tôi. Cực chẳng đã, tôi xoay người lại, nhìn nó. Trông nó khỏe khoắn trong bộ pajama màu nước biển sáng và tóc buộc lại.

- Có thật là mày bị sốt không? - tôi hỏi

- Nhiệt độ như thế này, đối với tao là thường. Tugumi cười nói và siết chặt bàn tay để bên ngoài chăn của tôi.

- Cũng gần bằng tao.

Khi sốt, tay của Tugumi thường nóng đến kinh ngạc nhưng quả nhiên, lần này tôi không cảm thấy thế.

- Tugumi quen với sốt rồi nhỉ!

Phải chăng nó lúc nào cũng sống trong trạng thái như thế này, tôi chợt nghĩ rồi cảm thấy thương thương. Khi sốt, thế giới hiện lên mạnh mẽ. Cơ thể

càng nặng thì tâm hồn càng bay bổng nhẹ nhàng và cứ tập trung nghĩ đi nghĩ lại những điều ngày thường không nghĩ đến.

- Ừ. Nhưng vì tao thể lực kém nên kiệt sức ngay.

Tugumi nói, đầu nghiêng nghiêng bên chỗ chiếc gối của tôi.

- Dường như mày có sức mạnh tinh thần nhiều hơn người bình thường nhỉ! - tôi cười

- Mày muốn nói tao sống chỉ bằng sức mạnh tinh thần chứ gì? - Tugumi cũng cười theo.

Vào mùa hè năm đó, Tugumi đẹp tuyệt vời. Không biết bao lần được người ta kinh ngạc, ngưỡng mộ. Hơn thế, gương mặt cười vui vẻ trông cao quý, thanh khiết như thể làn mây mờ trên đỉnh núi.

- Những lúc sốt ấy mà, trông mọi thứ sẽ rất lạ phải không? Vui lắm đấy.

Tugumi dịu dàng lạ lùng, nheo mắt nói với tôi. Dáng điệu đó giống như một con thú nhỏ bé vui mừng vì tìm được bạn.

- Ừ, cái gì trông cũng tươi mới. - tôi nói

- Nếu hay sốt như tao thì có lẽ sẽ phải đi đi về về suốt giữa cảnh tượng đó với hiện thực. Chẳng thể biết đâu là thế giới thực và rồi đời người sẽ trôi qua hơi bị nhanh đấy.

- Thế nên mày lúc nào cũng ngà ngà như say rượu đúng không?

- Đúng thế. - Tugumi cười, đứng dậy rồi đột ngột ra khỏi phòng. Bóng dáng Tugumi từ phía sau in dấu trong tâm tưởng tôi rõ mồn một như một dư ảnh.

Đến tận buổi tối diễn ra lễ hội, hai chúng tôi mới hoàn toàn khỏe lại. Bốn chúng tôi sẽ đi chơi lễ hội .Tugumi, Kyoichi, tôi và Yoko. Tugumi hào hứng nói sẽ kể cho Kyoichi về lễ hội của thị trấn này.

Chuyện ba chị em mặc yukata cho nhau đã cách đây một năm. Mỗi người dù có thể thắt đai lưng cho người khác nhưng không thể tự thắt cho mình. Trên chiếc chiếu rộng trong nhà Yamamoto, chúng tôi để chiếc đai lưng bóng láng, mềm mại màu đỏ và hồng trải rộng trên nền xanh nước biển của chiếc yukata có những hình hoa to màu trắng. Tôi thắt cho Tugumi chiếc đai lưng màu đỏ. Lúc đó, tôi cảm nhận rất rõ Tugumi gầy như thế nào. Cảm giác như thể không biết buộc ở đâu , như thể trong tay tôi chỉ còn có mỗi cái đai lưng trơ khấc, nhẹ bỗng. Trong thoáng chốc tôi sửng sốt.

Thay quần áo xong, chúng tôi xuống dưới nhà xem TV thì Kyoichi đến đón. Cậu ta mặc quần áo như thường ngày nhưng khi Kyoichi trách: “Cái này thì khác!” và cho chúng tôi thấy đôi guốc gỗ đi ở chân. Đôi chân trần to đùng trông có vẻ rất mùa hè. Tugumi vẫn như mọi khi không hề tỏ vẻ xúng xính trong bộ yukata, cánh tay trắng trẻo nắm lấy tay Kyoichi, vừa lắc vừa hối thúc như trẻ con: “Đi nhanh lên thôi, còn xem hàng quán đêm trước khi có pháo hoa .” Bộ dạng nó có gì đó rất đáng yêu.

- Này!Kyoichi, chỗ đó làm sao thế? - chúng tôi hoàn toàn không chú ý

cho đến khi Yoko nói ra. Phía dưới mắt của Kyoichi lúc này đứng trong góc tối ở cửa ra vào nổi lên một vết thâm đã nhạt bớt.

- Bố em biết việc anh qua lại với em nên anh đã bị đánh à? - Tugumi nói.

- Đúng thế đấy. - Kyoichi cười khổ sở.

- Thật không? - tôi hỏi.

- Đùa đấy. Không biết đâu. Thứ nhất, có lẽ bố mình không thể có tình yêu to lớn đến thế đâu. - Tugumi vừa cười vừa nói vẻ buồn rầu nên chúng tôi không hỏi thêm nữa và ra khỏi nhà.

Ngẩng đầu nhìn dải thiên hà nhờ nhờ sáng trên bầu trời, chúng tôi đi xuyên qua các ngõ phố và bãi biển. Âm thanh của điệu múa Bon phát ra từ loa phóng thanh theo gió bay tới mọi nơi trong thị trấn. Biển trông đen và dậy sóng hơn mọi khi, có lẽ là do biển được chiếu sáng bởi những dãy đèn lồng sáng rực xếp dọc bờ cát. Mọi người chầm chậm chầm chậm đi trong màn đêm như thể nuối tiếc mùa hè. Ở bất kì ngõ phố nào cũng đầy ắp người, dường như trong tối hôm nay tất cả mọi người trong thị trấn đều đổ ra ngoài đường.

Chúng tôi gặp một vài người bạn cũ.

Những người bạn thời tiểu học, cấp 2, cấp 3. Tất cả trông đều ra dáng người lớn, dù giáp mặt nhau nhưng vẫn cảm thấy như người trong mơ, hiện lên khi nhìn qua khe hở của kí ức hỗn loạn. Mỉm cười, nắm tay, nói vài lời ngắn ngủi rồi đi qua nhau. Tiếng sáo, những chiếc quạt tròn, phong cảnh lộng gió biển cứ chầm chậm phản chiếu trong đêm, trôi qua như những chiếc đèn.

Nếu không phải vào dịp lễ hội thì không thể nhớ lại được không khí của đêm lễ hội. Dù chỉ thiếu đi một cái gì đó rất nhỏ nhặt thì cũng không thể nhớ lại cái hình ảnh toàn vẹn và "cái cảm giác này". Giờ này năm sau tôi có lại đến đây không? Hay đang ở dưới bầu trời Tokyo, ngậm ngùi nhớ tới một lễ hội không vẹn toàn trong lòng?

Vừa nhìn quanh những dãy quán đêm, tôi chợt nghĩ như thế.

Khi đứng trong hàng dài để viếng thăm tòa nhà chính điện, có một sự kiện nhỏ đã xảy ra.

Tugumi khó chịu với việc xếp hàng, cứ chực nhảy ra còn tôi và Yoko một mực thuyết phục.

- Dù thế nào cũng không được rời khỏi đây.

Tugumi buộc phải xếp hàng nhưng cứ luôn miệng càu nhàu những lời xấc láo.

- Các người có thực sự tin thần thánh không hả? Có thực sự không? Năm nay mới thế chứ gì? Bỏ tiền vào đấy, chắp tay lạy, liệu có linh nghiệm không?

Vào những lúc như thế, Kyoichy thường khẽ mỉm cười và im lặng, nhưng cái im lặng đó rất tự nhiên, rất thực. Tugumi biết rất rõ nên tự tung tự tác đến

mức độ trước mặt cậu. Tugumi bao giờ cũng rất giỏi trong việc dẫn dụ lôi kéo những người như thế, có lẽ bởi vì điều đó cực kì cần thiết đối với nó.

Bên trong đền thờ Thần đạo đông kín người, mọi người xếp hàng đến tận cầu thang. Tiếng lắc chuông và tiếng ném những đồng tiền cúng vang lên không ngớt, hàng người xếp hàng cứ dần tắc lại. Trong khi lề rề tiến gần đến trước thần thánh như thế, có vài bận những người khác chen vào hàng, đi qua trước mắt chúng tôi đang nói chuyện phiếm. Trong hàng người chật chội, việc đó chẳng ra sao cả. Rồi một lúc, có một thằng con trai chen ngang qua như thể thình lình đẩy mạnh Kyoichy và Tugumi.Đó là một thằng trông nhếch nhác kiểu côn đồ, theo sau là hai ba đứa bạn giống thế.

Đó quả không phải là một cách di chuyển ngang qua dễ chịu gì nên chúng đều cảm thấy bực tức. Nhưng phản ứng của Kyoichy không dễ dãi đến thế, cậu ấy thình lình rút ra một chiếc guốc gỗ đang đi, từ đằng sau, gõ vào đầu của thằng đứng trước mạnh đến nỗi phát ra cả tiếng "cốp".

Sửng sốt.

Gã con trai hét lên "oái" rồi ôm đầu nhìn Kyoichi. Con mắt kinh ngạc rồi hốt hoảng bỏ chạy vao trong bóng tối. Tiếp đó, những kẻ đi cùng cũng xô đẩy mọi người , ba chân bốn cẳng xuống cầu thang hẹp.

Tiếng ồn ào của đám đông xung quanh chứng kiến mọi chuyện từ đầu đến cuối đột nhiên ngừng bặt chỉ trong vài giây cho đến khi lũ con trai kia biến mất. Ngay lập tức, mọi người lại hướng lên phía trước hàng và tiếng rì rầm nổi lên.

Chỉ có chúng tôi là vẫn còn sửng sốt.

Tugumi khơi mào.

- Này, cái thằng đó, ai cho nó cứ chen ngang qua bọn mình… Tao ấy à, bây giờ thì tha cho nó đấy.

Tôi và Yoko phì cười khi nghe những lời đó, còn Kyoichi nói:

- Không phải thế đâu.

Khuôn mặt nhìn nghiêng được chiếu sáng sầm lại, chỉ có giọng nói là nghiêm túc. Tuy nhiên, ngay tức khắc cậu ta rạng rỡ trở lại.

- Tớ đã bị cái bọn lúc nãy đánh, đây này.

Cậu chỉ vào quầng thâm dưới mắt.

- Bọn nó đã đánh tớ tới tấp ở một chỗ tối nên mãi tớ mới chỉ nhớ được có một đứa, nhưng chắc chắn là cái thằng vừa rồi.

- Tại sao lại thế? - tôi hỏi.

- Ở đất này, bố tớ bị tiếng xấu. Cậu biết đấy, khách sạn nhà tớ còn thu mua đất đai. Mà, tự dưng có một người lạ xây một cái khách sạn to đùng, thu hút hết khách du lịch thì chắc không thể tốt rồi. Có lẽ bây giờ sự chỉ trích mạnh mẽ đây. Cả bố mẹ và tớ đều hiểu rõ điều đó. Chắc ở đây khoảng 10 năm thì sẽ quen thôi.

- Kyoichi chẳng can hệ gì mà. - tôi nói. Nhưng dù nói vậy, tôi thầm nghĩ

có lẽ trong con người này ẩn giấu một điều gì đó khiến cho người khác ghen tức. Luôn đi cùng với một con chó cưng, sống một mình ở nhà trọ, hàng ngày ngắm nghía cái thị trấn mà mình sẽ sống, ngay lập tức có được người con gái được cho là xinh đẹp nhất vùng. Cái khách sạn vĩ đại sắp xây xong trong tương lai cũng sẽ là của cậu ta. Trên thế gian có tồn tại loại người chỉ ghen ghét những người như thế. Có lẽ là như vậy.

- Không sao đâu. - Yoko nói. - Chúng tớ không phải sẽ đi khỏi nơi này ngay đâu. Mẹ mình rất quý Kyoichi, có lần bà nói với bố rằng nếu trong tương lai những đứa như thằng bé này đến đây thì vùng này dần dần sẽ tốt lên. Còn nữa, những người trong gia đình Nakayama mà Kyoichi ở trọ chắc cũng biết xuất thân của Kyoichi và Kengoro đó sao. Kyoichi cũng giúp việc cho nhà trọ nữa mà. Trong một mùa hè mà có từng ấy người bạn, sẽ ổn thôi. Cứ sống rồi khắc thành người ở đây.

Khi nói những điều này, Yoko không nói rành mạch nhưng nghiêm túc đến phát sợ, có những chỗ khiến người ta phải bật khóc. Kyoichi chỉ nói: "Uh, đúng vậy," còn tôi im lặng gật đầu. Tugumi từ đầu tới cuối không nói gì, chỉ nhìn ra phía trước nhưng tôi biết cái lưng nhỏ nhắn thắt đai lưng đỏ đang chăm chú lắng nghe.

Cuối cùng đã đến lượt. Chúng tôi rung chuông và chắp tay cầu nguyện.

Cho đến lễ hội pháo hoa vẫn còn thời gian nên Tugumi nói muốn đến chơi với Kengoro và tất cả chúng tôi cùng đến nhà trọ nơi Kyoichi nghỉ trọ. Chỗ đó gần biển, nếu bắn pháo hoa thì ngay lập tức chúng tôi có thể chạy ra bãi biển.

Kengoro bị buộc ở trong vườn, vừa nhìn thấy Kyoichi nó nhẩy cẫng lên vui sướng. Tugumi lại gần, không để ý đến gấu áo của chiếc yukata đã chạm xuống đất, nói: 'Oa, Kengoro đây rồi!' và đùa với nó.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Yoko xúc động nói:

- Tugumi từng yêu chó lắm đấy!

- Thế mà chẳng ai biết cả. - tôi cười nói. Tugumi vẻ khó chịu ngoảnh mặt lại nói: ' Vì chó không bao giờ phản bội cả.'

- A, tớ hiểu điều đó. - Kyoichi nói. - Mỗi khi vuốt ve bụng Kengoro, tớ thỉnh thoảng hay nghĩ tới điều đó. Nó là con chó con nên có lẽ cho đến chết, nó sẽ suốt đời ăn cơm từ bàn tay của tớ, sẽ luôn ở bên tớ. Điều đó thật tuyệt phải không? Vô tâm nhưng ít ra nó là điều khó có ở con người.

- Không phản bội á? - tôi hỏi

- Con người dù thế nào cũng sẽ lần lượt gặp những thứ mới mẻ và dần thay đổi. Dù thế nào cũng sẽ quên lãng hay vứt đi nhiều thứ. Có lẽ bởi vì con người có quá nhiều việc để làm.

- À, hóa ra là như vậy. - tôi nói

- Là như vậy đấy, - Tiếp tục ngắt lời Kyoichi, Tugumi nói.

Trong khu vườn nhà trọ, có rất nhiều chậu hoa được chăm sóc cẩn thận.

Có ánh đèn sáng nơi cửa sổ, ở chỗ cửa ra vào không ngớt vang lên tiếng ồn ào và tiếng guốc gỗ qua lại của những người đi chơi hội.

- Hôm nay sao đẹp quá!

Yoko ngẩng lên nhìn bầu trời. Xung quanh dải ngân hà nhờ nhờ sáng, ánh sáng của hằng hà sa số những vì sao dày đặc đan xen vào nhau như loang ra, rải khắp bầu trời.

- Kyoichi đang ở trong vườn đấy à?

Chúng tôi nhìn ra phía cửa có giọng nói vang lên, đó là nhà bếp. Một cô chắc là người làm trong nhà trọ ló mặt qua khung cửa sổ.

- Vâng ạ! – Kyoichi trả lời như một cậu thiếu niên.

- Có cả bạn nữa hả? cô nghe thấy có tiếng người mà! - cô hỏi.

- Vâng ạ!, có ba người.

- Thế thì mọi người ăn cái này đi! - Nói rồi cô chìa ra một đĩa thủy tinh lớn có nhiều miếng dưa hấu được cắt nhỏ.

- Cháu cảm ơn cô ạ. - Kyoichi cầm lấy.

- Đừng ở chỗ tối như thế, ra phòng khách mà ăn!

- Dạ, không sao đâu ạ. Cháu cảm ơn cô. - Kyoichi tươi cười. Khi chúng tôi cúi đầu nói "Xin phép cô", cô cười bảo:

- Không có gì, cậu ấy luôn giúp cô việc này việc kia mà. Dù là con của chủ khách sạn ta cũng không để ý. Thằng bé này được nhiều người quý lắm đấy. Này cậu, khách sạn có xây xong thì cũng cố gắng đều đặn gửi khách về nhà này nhé! Trong ba số điện thoại đặt phòng, nhớ giữ lại một số: "Xin lỗi quý khách, khách sạn chúng tôi đã kín chỗ. Chúng tôi xin giới thiệu quý khách đến nhà nghỉ Nakahama" nhé!

- Vâng ạ, cháu biết rồi. - Kyoichi nói. Người phụ nữ cười và đóng cửa sổ lại.

- Anh là loại người được mấy bà thích đấy nhỉ! - ngay khi vừa lấy miếng dưa hấu , Tugumi nói.

- Nói gì thế? Không có cách nói khác à?- Yoko tiếp nhưng Tugumi vẻ như không biết, vừa để mặc mồ hôi chảy vừa ăn dưa hấu.

- Cậu giúp nhiều việc đến thế cơ à? - tôi hỏi. Tôi chưa bao giờ nghe thấy việc khách trọ giúp làm công việc ở nhà nghỉ.

- Ừ, tớ cũng chẳng có việc gì khác để làm nên làm giúp thôi. ở đây hình như thiếu người nên buổi sáng và tối rất bận rộn. Đổi lại, con chó được ở đây và được cho thức ăn. - Kyoichi cười nói. Tôi cảm thấy đúng như lời của dì Masako nói,dù chúng tôi có ra đi nhưng nếu có người này ở lại đây thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Dưa hấu mọng nước, ngọt dịu. Trong bóng tối, chúng tôi ngồi xổm ăn hết miếng dưa này đến miếng dưa khác. Nước từ vòi rửa tay mát lạnh, chảy thành dòng sông nhỏ trên nền đất tối. Kengoro lúc đầu nhìn chúng tôi ăn vẻ ghen tị nhưng rồi ngay sau đó, nó lặng lẽ đặt thân hình nhỏ nhắn lên đám cỏ,

mắt nhắm lại.

Chúng tôi đã quan sát rất nhiều thứ và lớn lên. Rồi dần dần thay đổi theo từng giây phút. Tiến lên phía trước trong lúc nghiền ngẫm và thấu hiểu những điều đó theo nhiều cách khác nhau. Dù vậy, nếu có một thứ mà chúng tôi muốn lưu giữ lại thì đó chính là buổi tối ngày hôm nay. Ở đó ngập tràn thứ hạnh phúc nhỏ bé, lặng yên, tưởng chừng như không cần biết thêm bất cứ điều gì khác.

- Mùa hè năm nay thật tuyệt vời nhỉ? - Kyoichi nói. Dường như định đáp lại, Tugumi nói: "Dưa hấu cũng ngon tuyệt nhỉ?"

Ngay sau đó, một tiếng nổ lớn vang trên bầu trời và những tiếng hoan hô rộ lên.

- Pháo hoa kìa! - Tugumi mắt sáng lấp lánh đứng vụt dậy. Ngẩng lên là những bông pháo hoa to hiện ra sau những tòa nhà rồi nở bung ra. Chúng tôi chạy ra bãi biển như muốn đuổi theo những âm thanh đến ngay sau đấy.

Pháo hoa nở trên mặt biển không có gì cản trở tầm nhìn trông thật lạ lùng,hệt như những vật thể của vũ trụ. Đứng dàn hàng trên bãi biển, chúng tôi hầu như không nói gì, dán mắt nhìn những bông pháo hoa lần lượt được bắn ra.

Chương 9

Cơn giận dữ

Khi thực sự tức giận, Tugumi trông cực kì lạnh lùng.

Đó chỉ là lúc nó thực sự nổi giận. Tugumi thường hay nổi nóng, mặt đỏ rực, quát tháo ầm ĩ nhưng đó không phải là khi nó nổi giận thực sự . Lúc nhìn chằm chằm đối phương bằng con mắt thù ghét từ tận đáy lòng thì nó biến thành một con người khác. Cái trạng thái quên hết mọi thứ và toàn thân nhuốm thứ ánh sáng xanh trắng của cơn tức giận đó luôn làm tôi nhớ đến câu nói "ngôi sao càng nóng thì ánh sáng càng xanh". Ngay cả tôi, người luôn ở cạnh nó, cũng hiếm khi thấy Tugumi nổi giận như vậy.

Chính xác đó là chuyện xảy ra khi Tugumi vừa vào cấp 2. Yoko, tôi và Tugumi lần lượt chênh nhau đúng một lớp và cùng học một trường.

Chuyện xảy ra vào một buổi nghỉ trưa. Một ngày mưa, tất cả tối sầm sì. Lũ học sinh không ra ngoài mà đùa chơi trong lớp học. Tiếng cười phá lên, tiếng bước chân chạy đi, chạy lại trong hành lang, tiếng gào thét…., tiếng mưa chảy ào ào trên cửa kính lớp học, những âm thanh hỗn tạp đó vọng tới lúc gần lúc xa như tiếng sóng biển vỗ ầm ầm trong ngôi trường tối bị đóng kín mít.

Đột nhiên, trong mớ âm thanh hỗn loạn đó vang lên một tiếng "choang" sắc nhọn của kính vỡ. Trong chốc lát, âm thanh của lớp học đột ngột lắng xuống rồi ngay lập tức lại bùng lên. Ở phía nhà tập đấy, có tiếng ai đó thử ngó ra hành lang nói, rồi lập tức lũ học sinh đang buồn chán lao ùa về phía có tiếng động. Phòng tập ở phía cuối hành lang tầng 2. Phía trước cửa kính có đặt mấy chậu cây được trồng trong giờ tự nhiên, chuồng thỏ và mấy cái ghế. Có lẽ là tiếng vỡ của cái cửa kính đó, tôi nghĩ thế và không hiểu sao chạy theo sau mọi người.

Tuy nhiên, khi nhìn về phía trước đám đông đang bàn tán ầm ĩ, tôi ngạc nhiên. Chính giữa đống mảnh kính vỡ, Tugumi đang đứng chôn chân một mình.

- Để tao cho mày xem tao khỏe đến mức nào nhá. - Tugumi đột ngột nói. Một giọng nói đều đều và đầy khí lực. Tôi thử dõi theo tầm mắt của Tugumi. Phía đó có một đứa con gái mặt tái mét đang đứng. Đó là đứa con gái cùng lớp và rất ghét Tugumi.

Có chuyện gì thế, tôi kinh hãi, thử hỏi một đứa ở gần. Nó cũng không rõ nhưng trả lời rằng hình như Tugumi đã xin rút khi được chọn làm vận động viên ma-ra-tông, thế vào đó, đứa con gái đó đã được chọn, nó cảm thấy cay cú nên vào giờ nghỉ trưa, đã gọi Tugumi ra hành lang và nói mỉa mai gì đó. Thế rồi, Tugumi không nói gì, nhấc chiếc ghế lên đập vỡ cửa kính.

- Mày thử nói lại điều mày vừa nói lúc nãy xem.

Tugumi nói. Đứa con gái không thể trả lời, xung quanh đều nín thở. Không một ai chạy đi gọi giáo viên. Máu rỉ ra ở cổ chân chắc là do mảnh kính vỡ cứa vào nhưng Tugumi không hề để ý đến chuyện đó, chỉ nhìn thẳng vào đối phương. Tôi chợt thấy nó có ánh mắt thật đáng sợ. Không phải kẻ bất lương mà là một người điên. Mắt Tugumi sáng một cách tĩnh lặng; trông như đang nhìn vào một nơi vô định.

Nghĩ lại thì dường như sau ngày hôm đó, Tugumi đã bắt đầu tìm cách để không bộc lộ bản thân, đặc biệt ở trường. Đó là sự kiện cuối cùng được công khai. Tuy nhiên, những người ở đó thì chắc chắn suốt đời sẽ không quên được. Ánh sáng mạnh mẽ phát ra từ toàn thân Tugumi khi đó, ánh mắt tràn đầu năng lượng căm hận như có thể giết chết đối phương hoặc chính bản thân.

Tôi rẽ vòng người chui vào giữa. Tugumi liếc nhìn tôi với cái nhìn chỉ coi tôi đơn giản là một kẻ quấy rầy, trong chốc lát, tôi cảm nhận sự bối rối từ đâu đó trong chính bản thân mình.

- Tugumi,ổn rồi mà. - tôi nói và nghĩ chắc hẳn Tugumi cũng muốn ai đó ngăn nó lại. Bản thân nó cũng không biết nên làm thế nào. Đám đông đứng xem dần căng thẳng vì sự xuất hiện của tôi và tôi có cảm giác như thể mình là dũng sĩ đấu bò tót nhảy múa trước một con bò.

- Thôi, về đi.

Tôi nắm lấy cổ tay Tugumi, hoảng sợ cứng đờ. Ánh mắt đó quay lại nhìn tôi lạnh lẽo nhưng cổ tay thì rất nóng. Tôi ngạc nhiên nín lặng, thì ra nó tỏa nhiệt vì tức giận. Ngay lập tức, Tugumi lãnh đạm gạt phăng tay tôi ra. Khi kẻ quấy rầy là tôi định nắm lại tay Tugumi một lần nữa thì đưa con gái đó khẽ quay gót len lén bỏ chạy.

- Này, đợi đã. - Tugumi nói. Khi dường như sắp bắt đầu một cuộc chiến mới giữa Tugumi với tôi, người đang tìm cách ghìm Tugumi lại thì vừa lúc đó, trên cầu thang, Yoko từ từ xuất hiện.

- Tugumi, em đang làm gì thế? - Yoko vừa tiến lại phía chúng tôi vừa hỏi. Nét mặt biểu lộ rõ ràng thế là không được đâu. Tugumi đột nhiên ngưng ngay sự cuồng nộ, chậm rãi lấy một tay nhấc tay tôi ra. Yoko lần lượt nhìn đám mảnh kính vỡ, những người xung quanh và bộ dạng của tôi rồi hỏi tôi với vẻ mặt bối rối: “Có chuyện gì thế?”. Tôi không thể trả lời. Vì tôi cảm thấy dù trả lời thế nào cũng sẽ làm Tugumi tổn thương ghê ghớm. Nguyên nhân của cuộc cãi vã là về cơ thể của Tugumi, điều đó đau đớn đến dường nào.

Khi tôi ậm ừ, thì Tugumi nói nhỏ:

- Đủ rồi, không liên quan gì đến bọn mày cả.

Giọng nói u ám. Như thể không còn một chút hi vọng nào . Rồi Tugumi dùng chân khẽ di những mảnh kính vỡ, những âm thanh lạo xạo vang trên

hành lang.

Khi Yoko gọi: "Tugumi", Tugumi cào đầu sồn sột như thể muốn nói ừ, được rồi. Tugumi cào mạnh đến mức tưởng như da đầu sẽ chảy máu nên chúng tôi ngăn nó lại. Nó cũng thôi, vào lớp lấy cặp rồi đi ra. Cứ thế xuống cầu thang bỏ về.

Những đứa đứng xem cũng giải tán, mảnh kính vỡ được dọn sạch và Yoko đi đến chỗ giáo viên chủ nhiệm của Tugumi xin lỗi. Tôi cũng quay về lớp mình, cùng với chuông báo hiệu, giờ học bắt đầu như thể không có chuyện gì xảy ra. Nhưng tay tôi nóng bừng, tê dại. Sức nóng của Tugumi vẫn còn trên tay với cảm xúc thật kì lạ. Nó như một dư ảnh sáng rõ lạ thường và mãi không mất đi. Tôi nhìn vào lòng bàn tay tê dại và suy nghĩ suốt rằng, cơn giận dữ của Tugumi đã "luôn tồn tại cùng với sinh mệnh của nó và chuyển động bên trong cơ thể nó".

- Không thấy Kengoro đâu cả, hình như nó bị bắt mất rồi.

Giọng nói của Kyoichi qua điện thoại hỏi: "Tugumi có nhà không?" nghe rất u ám, khẩn thiết nên tôi hỏi:

- Có chuyện gì thế? - Hình ảnh bọn con trai căm ghét Kyoichi mà chúng tôi gặp ở dền thờ Thần đạo vụt qua đầu tôi với cảm giác khó chịu.

- Tại sao cậu lại nghĩ như thế? - Tôi vừa nói vừa thấy mình đang mất kiên nhẫn.

- Vì sợi dây bị cắt đứt rất gọn. - Kyoichi nói bình tĩnh hơn.

- Hiểu rồi, mình đến ngay. Tugumi bây giờ đang đến bệnh viện gia đình, không ở nhà nhưng mà mình sẽ để lại lời nhắn. Cậu đang ở đâu thế? - Tôi hỏi.

- Đang ở bốt điện thoại cạnh lối ra vào bãi biển.

- Cứ ở đấy nhé, mình sẽ đến ngay. - tôi nói và gác máy.

Sau khi nhờ dì Masako chuyển lời nhắn, tôi gọi Yoko đang ngủ trong phòng, vừa cùng nhau chạy ra ngoài vừa giải thích. Kyoichi đứng ở bốt điện thoại. Khi nhìn thấy chúng tôi, nét mặt cậu đã dịu xuống đôi chút nhưng ánh mắt vẫn rắn đanh.

- Chúng ta chia nhau ra tìm đi. - Yoko đề nghị. Nhìn bộ dạng của Kyoichi, tôi chợt hiểu sự nghiêm trọng của tình hình.

- Ừ, thế thì tớ sẽ đi về hướng thị trấn, cậu tìm hộ tớ ở phía bờ biển nhé. Dù có thấy kẻ bắt Kengoro thì các cậu cũng không cần lên tiếng. Tớ sẽ quay lại đây ngay. - Kyoichi nói. – Nó đã sủa khá nhiều, tớ thấy lạ liền thì ra xem thì đã mất rồi, khốn nạn thật.

Nói xong cậu ta chạy ra con đường xuyên qua thị trấn.

Tôi và Yoko lấy triền đê chạy dài từ giữa bãi cát đến sát biển làm mốc, rồi chia tay sang hai bên tìm Kengoro. Trời tối dần. Trên trời những ngôi sao đã bắt đầu nháy sáng, không gian như từng lúc từng lúc được đắp thêm một lớp vải màu xanh. Sự mất kiên nhẫn mỗi lúc một gia tăng, tôi gọi to tên của

Kengoro. Chạy, chạy, từ trên cây cầu nối dài ra sông, từ trong rừng tùng, gọi đi gọi lại biết bao nhiêu lần nhưng không có tiếng sủa đáp lại. Tôi muốn khóc. Mỗi lần đứng lại thở hổn hển, tầm nhìn lại tối dần, biển bao la trải rộng lờ mờ. Dù Kengoro có chết đuối thì tối thế này cũng chẳng biết được. Nghĩ thế nên tôi càng cuống. Khi quay lại bờ đê chính giữa bãi biển, cả tôi cả Yoko đều thở phì phò, mồ hôi đầm đìa. "Chúng ta lại thử chia nhau ra tìm một lần nữa đi"

"Chúng ta lại thử chia nhau ra tìm một lần nữa đi" vừa nói cả hai chúng tôi vừa đứng ở hai đầu gọi Kengoro. Cả bãi cát, cả biển đều tối om, không gian hòa làm một như bao trùm hết những vết chân nhỏ bé của chúng tôi. Ánh sáng của ngọn đèn hải đăng đều đặn hướng về phía chúng rồi lại quay ra phía biển.

- Nào đi thôi…

Khi tôi nói và nhìn về phía bãi cát, tôi chợt thấy trong sắc tối đang chìm dần vào nhá nhem, một đốm sáng mạnh như đèn pha, băng qua cầu đi về phía chúng tôi.

- Kia, phải chăng là Tugumi? - tiếng thì thầm của tôi tan biến vào trong tiếng sóng.

- Gì cơ? – Yoko quay lại, tóc bị gió thổi rối bời, trông tuyệt đẹp trong màn đêm.

- Đốm sáng đằng kia đang đi đến đây ấy. Hình như là Tugumi sao?

- Đâu?

Yoko nheo mắt nhìn chấm sáng phía bờ biển.

- Xa quá nên không nhìn rõ lắm.

- Chắc chắn là Tugumi đấy. - tôi thực sự cảm thấy như vậy. Vì đốm sáng cứ băng băng tiến thẳng tới nên không thể không nghĩ như vậy. Tôi hét to không hề bối rối.

- Tugumi! - Và vẫy tay trong đêm.

Ngay lập tức ánh đèn phía xa xoay xoay 2 lần. Quả nhiên là Tugumi. Sau đó ánh đèn từ từ xoay lại tiến đến phía chúng tôi. Khi đến chỗ rẽ vào đê, chúng tôi cuối cùng đã có thể nhận ra hình dáng nhỏ bé của Tugumi.

Tugumi tiến lại gần, không nói gì. Nó phăm phăm tiến đến chỗ chúng tôi như xé toang màn đêm. Môi mím chặt, sắc mặt nhợt nhạt sáng hiện ra mờ mờ trong ánh đèn. Khi nhìn thấy ánh mắt đó, chúng tôi hiểu ra Tugumi đang giận. Tay trái cầm chiếc đèn pin lớn nhất của nhà nghỉ và tay phải là con Kengoro ướt đầm đìa, trông nhỏ hẳn đi, đang vùng vẫy.

- Đã tìm thấy rồi à? - tôi chạy lại như nhẩy cẫng lên. Nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt của Yoko

- Ở phía bên kia cầu. - Tugumi nói và trao cho tôi chiếc đèn pin, ôm chặt lấy con Kengoro bằng cánh tay mảnh mai. - Nó đã bơi ì oạp đấy.

- Chị đi gọi Kyoichi! - Yoko chạy về phía bãi biển.

- Mày nhặt mấy cành cây đến đây, nhóm lửa sưởi cho con chó đi. - Vẫn cứ ôm chặt con Kengoro, Tugumi ra lệnh cho tôi.

- Nhóm lửa thì sẽ bị mắng đấy. Hay là về nhà nghỉ lấy lò sưởi ra? - Tôi nói.

- Chỉ ướt chút thế này có lẽ không sao. Nhưng ướt chút thế này mà về nhà thì bà già lại cáu điên lên. - Tugumi nói. - Mày chiếu đèn vào tao mà xem.

Tôi hướng ánh đèn về phía Tugumi theo lệnh của nó và hoảng hốt. Từ lưng đến chân Tugumi ướt sũng, nước nhỏ tong tong xuống nền bê tông.

- Mày đã ở chỗ nào ngoài sông thế? - Tôi hỏi bằng giọng xót thương.

- Ở chỗ sâu đến mức mày nhìn là biết mà., đồ ngốc. - Tugumi nói.

- Hiểu rồi, tao đi nhặt củi rồi quay lại! Nói xong tôi chạy ra phía bãi biển.

Con Kengoro lúc đầu vẫn còn kinh hãi, run cứng người nhưng cuối cùng cũng bình tĩnh lại, bắt đầu chạy xung quanh đụn lửa.

- Nó chịu lửa giỏi lắm. Từ khi còn bé, gia đình cứ đi cắm trại là lôi nó đi theo nên đã quen với lửa rồi. – Kyoichi nói với đôi mắt hiền dịu và khuôn mặt của cậu được ánh lửa chiếu sáng bừng.

Tôi và Yoko ngồi xổm cạnh nhau, gật đầu. Đó là một đụn lửa nhỏ nhưng trong màn đêm với những cơn gió mạnh và hơi lạnh thì lại vừa đủ ấm và chiếu sáng bập bùng những đợt sóng đêm.

Tugumi đứng im lặng. Chiếc váy cuối cùng cũng khô một chút xong vẫn còn ướt, dính vào cặp chân. Nhưng Tugumi vẫn nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, chốc chốc lại ném vào trong đám lửa những mảnh ván và gỗ trôi dạt. Tugumi với đôi mắt mở rất to, làn da sáng trắng khiến tôi kinh sợ, không thể nói lên lời nào.

- Con chó này cũng khô nhiều rồi đấy. - Yoko nói, tay vuốt ve Kengoro.

- Ngày kia tớ dắt nó về nhà. - Kyoichi nói.

- Gì cơ? Kyoichi về á? - tôi hỏi.Tugumi kinh ngạc ngẩng đầu lên.

- Không, chỉ quay về ít lâu, để con chó lại rồi lại quay lại thôi. Khi có chuyện như thế này, tớ lo lắm, không thể để nó ở nhà nghỉ được. - Kyoichi đáp.

- Sao lại là ngày kia? - Yoko hỏi

- Cho đến ngày kia, bố mẹ tớ vẫn đi du lịch nên chẳng có ai ở nhà cả. - Kyoichi đáp.

- Này, thế thì để con Kengoro ở cùng chuồng với con Pôchi của nhà bên cạnh đi. - Yoko đề nghị - Nếu thế thì yên tâm đến tận ngày kia rồi còn gì.

- À, ý kiến hay đấy. - Tôi nói.

- Ừ, nếu mà mọi người giúp được như thế thì cảm ơn quá. - Kyoichi nói. Tâm trạng chúng tôi lúc ngồi xung quanh đụn lửa nhờ thế cũng dịu đi và ấm áp hơn.

- Tugumi, sáng mai mình đến gọi rồi cùng đi bộ nhé. Mấy con chó ở cùng một chỗ nên chắc là nhàn nhã hơn đấy.

Kyoichi ngước mắt nhìn Tugumi đang đứng, nói.

- Ừ.- Tugumi đáp, khẽ mỉm cười. Chỉ thấy thoáng qua hàm răng trắng sáng trong ánh lửa. Hàng mi dài đổ bóng xuống má, nó hơ bàn tay nhỏ lên ngọn lửa như đứa trẻ con, đứng lẫn trong bóng tối. Dù vậy, tôi vẫn nghĩ Tugumi đang tức giận. Tugumi từ khi được sinh ra cho đến bây giờ đây là lần đầu tiên nó tức giận vì một thứ không liên quan đến bản thân, chuyện này có vẻ gì đó thần thánh.

- Sau này, nếu có những chuyện như thế này lại xảy ra…. - Tugumi nói - Dù đã qua nhưng tao sẽ quay lại giết mấy thằng đó.

Nói ra những lời như vậy nhưng ánh mắt Tugumi vẫn trống không, sắc mặt cũng ôn hòa. Vì nó nói điều đó rất thản nhiên nên cả ba chúng tôi đều không thể thốt nổi lời nào.

- Ừ, thế nhé, Tugumi. - Rốt cuộc, Kyoichi cũng nói. Tôi nghe thấy tiếng "Tugumi" tan dần một cách yếu ớt vào trong sóng biển. Đêm về khuya, trời nhiều sao. Chúng tôi không gọi về nhà, đứng ở mỏm đê với tâm trạng dùng dằng. Cả ba đều rất yêu Kengoro và thấy chẳng gì có thể thay thế được nó cả. Hình như cũng cảm nhận được tâm trạng đó, Kengoro cứ khụt khịt mũi, cào chân vào đầu gối và liếm mặt từng người, trông có vẻ đã quên đi điều kinh hoàng đã xảy đến với nó.Gió lớn, nhiều lần đụn lửa lay động mạnh như muốn tàn đi nhưng mỗi lúc như thế, Tugumi lại ném thêm những cành cây hờ hững như vứt rác, lửa lại bùng lên. Tiếng lép bép lẫn vào trong tiếng sóng, tiếng gió, bay mất hút vào trong màn đêm phía sau lưng. Biển chỉ gửi vào bờ một mặt nước đen phẳng lặng.

- Mày được bình an vô sự, tốt quá. - Yoko ôm lấy con Kengoro đang rối rít với lên đầu gối, rồi lúc lắc mái tóc dài xõa trên lưng, nhìn về phía vịnh nói: "Gió lạnh rồi nhỉ, thế là sắp thu rồi"

Mùa hè kết thúc.

Suy nghĩ đó làm chúng tôi lặng đi. Giá mà cứ thế này, quần áo của Tugumi mãi không khô, ngọn lửa mãi không tắt thì hay biết mấy, trong giây lát từ sâu thẳm lòng mình tôi thầm nguyện ước.

Ngày hôm sau, Kyoichi đến báo là đã tìm thấy một trong những thằng đã bắt Kengoro và lôi vào trong đền thờ Thần đạo đánh cho một trận tơi bời. Bản thân Kyoichi cũng thương tích đầy mình nhưng Tugumi rất khoái trí với câu chuyện đó trong khi Yoko và tôi băng bó vết thương cho cậu ta. Còn Kengoro và Pôchi ngủ ngon lành trong vườn.

Một ngày sau, Kengoro đã chắc chắn có thể về nhà. Chỉ còn một ngày nữa thôi là ổn rồi. Nhưng tối hôm đó, một lần nữa Kengoro lại bị bắt. Nghe kể là trong khi mấy đứa chúng tôi ra ngoài, dì Masako nghe thấy tiếng chó sủa, mở cửa ra thì đã không thấy Kengoro đâu cả. Con Pôchi thì cứ lắc sợi dây xích loảng xoảng sủa ầm ĩ.

Lần này, chúng tôi vừa chực khóc vừa chạy ra bờ biển cho đến tận đêm

khuya, tìm hết mọi ngóc ngách, lấy thuyền ra tận ngoài khơi, nhờ bạn bè tìm cả ở sông lẫn trong toàn thị trấn.

Tuy nhiên, vận may không đến hai lần. Kengoro cuối cùng đã không trở về.

Chương 10

Cái hố

- Hãy trở lại khi em vẫn còn ở đây nhé!

Tugumi nhìn Kyoichi với ánh mắt đanh lại. Một vẻ mặt buồn bã nhất trên thế gian này, cố sao cho nước mắt không trào ra.

Kyoichi cười: "Ừ, chỉ 2,3 ngày thôi". Không có Kengoro bên cạnh, khi ở trên bãi biển, trông cậu chống chếnh như người mất một tay hay một chân vậy. Ở cái mảnh đất lạ lẫm này, quả thật, cậu đã mất đi một thứ giống như thế.

- Đúng thế nhỉ, chẳng còn nhỏ dại gì nữa đâu,cũng phải sống độc lập thôi. - Tugumi nói.

Biển chiều đón nhận ánh sáng, tràn đầy một màu vàng. Tôi và Yoko từ phía sau nhìn thấy hai người vừa nói chuyện như thế vừa sánh vai bước đi trên triền đê dọc bờ biển hướng ra cảng. Tiễn Kyoichi đi, Yoko như sắp khóc còn tôi chẳng buồn chẳng vui, cảm thấy cơn gió thu lặng lẽ thổi qua má.

Tuần sau tôi cũng về Tokyo.

Có lẽ năm nay không biết bao lần tôi đã nhìn thấy biển chói lòa như thế, ánh nắng chiều tà nhấp nháy le lói ở đường chân trời phía tây và bóng tối ập đến không chút vấn vương.

Bến cảng tấp nập người chờ con tàu cuối cùng trong ngày sắp sửa đến trong vài phút nữa. Kyoichi ngồi phịch lên trên túi đồ và gọi Tugumi ngồi xuống bên cạnh. Nhìn từ đằng sau, dáng hai người ngồi cạnh nhau đăm đăm nhìn ra biển xa trông có gì đó chán nản, không biết tại sao lại bất động như thể những con chó đợi chủ.

Trước mắt là những con sóng thẳng đứng báo hiệu mùa thu sắp đến, đang từng đợt, từng đợt tỏa sáng. Mỗi khi ngắm biển vào mùa này, tôi thường nhớ đến cái cảm giác như thể lồng ngực bị thít chặt nhưng năm nay, nó lại châm vào tim tôi quặn đau với sự khổ sở ngoài sức tưởng tượng. Ngay đến cả tôi khi chứng kiến cuộc chia tay này, không biết tự lúc nào, khi thì day thái dương, khi thì hất xuống biển mồi câu ở dưới chân, cố kìm nước mắt.

Bởi tôi cảm thấy mủi lòng trước giọng Tugumi vẫn liên tục mãi mấy câu "Bao giờ quay lại", "Nếu có thời gian gọi điện thoại thì cố bắt tàu quay lại sớm nhé, dù chỉ một ngày thôi." Giọng nói trong trẻo của Tugumi hòa vào tiếng sóng biển, tạo thành một âm sắc đẹp đẽ lạ lùng.

- Đừng có mà xa mặt cách lòng đấy nhé! - Tugumi thì thầm nói.

Từ ngoài xa, vẫn như mọi khi, con tàu đè sóng thẳng tới. Tugumi đứng lên, Kyoichi khoác túi lên vai, hướng về phía chúng tôi: "Thế nhé".

- À, Maria cũng sắp trở về rồi nhỉ! Biết đâu lúc cậu về cũng là lúc tớ trở

lại đây. Hẹn gặp lại nhé! Lúc nào khách sạn nhà tớ xây xong thì đến trọ đấy!

- Ừ, nhớ giảm giá nhé! - tôi nói, đưa tay ra bắt.

- Đương nhiên rồi. - Người bạn mùa hè nói và nắm tay tôi bằng bàn tay ấm nóng.

- Kyoichi này, nếu lúc nào cưới nhau, mình sẽ để đầy chó trong vườn giữa khách sạn và sẽ gọi nó là "cung điện chó" nhé! - Tugumi hồn nhiên nói.

- Để xem đã… - Kyoichi cười gượng gạo, rồi đưa tay ra bắt tay Yoko lúc đó đang ngân ngấn nước mắt.

- Cám ơn Yoko nhé. - cậu nói.

Tàu hạ tấm ván cầu, mọi người bắt đầu xếp hàng, lần lượt đi lên tàu. Kyoichi nhìn Tugumi bảo : " Thế nhé, anh sẽ sớm quay lại". Đột nhiên, Tugumi nói: "Lại đòi bắt tay thì chết với em" rồi ôm lấy cổ Kyoichi.

Chuyện chỉ xảy ra trong khoảnh khắc. Tugumi không lau đi những giọt nước mắt đang tuôn chảy mà đẩy Kyoichi về phía thuyền. Kyoichi không nói gì, cứ chăm chăm nhìn Tugumi rồi đứng vào phía cuối hàng người lên tàu.

Cùng với tiếng còi hơi nước, con tàu chậm rãi chuyển mình về phía biển và trời, nơi tầm mắt dần trở nên mờ nhòa. Kyoichi đứng mãi trên boong tàu, vẫy tay. Tugumi ngồi sụp xuống, không vẫy tay đáp lại, chỉ nhìn con tàu đi dần về phía xa.

- Tugumi! - Yoko lên tiếng khi con tàu hoàn toàn biến mất.

Tugumi nói: "Nghi lễ kết thúc" rồi đứng dậy, khuôn mặt như không hề có chuyện gì xảy ra.

- Chỉ mỗi chuyện con chó chết mà phải về. Dù nói gì chăng nữa thì mọi người mới 19 tuổi thôi mà. Chẳng qua chỉ là một mùa hè trẻ con thôi nhỉ.

Những lời thầm thì không nói với ai, mặc dù vậy, những ngày đó, tôi đã cẩn thận xâu chuỗi những chuyện dường như mơ hồ lại nên đáp: "Ừ".

Rồi như cảnh cuối trong phim, ba người yên lặng đứng trên mũi cảng, hướng về phía biển xa ngắm màu trời đang phản chiếu ánh nắng chiều sắp lặn.

Đã 5 ngày mà Kyoichi vẫn chưa quay trở lại. Dù có gọi điện thoại thì hình như Tugumi đều tức giận, dập ống nghe.

Tôi đang ngồi viết báo cáo trong phòng thì có tiếng gõ cửa, Yoko đi vào.

- Gì thế? - tôi hỏi

- Này, có biết gần đây Tugumi đi đâu vào các buổi tối không? - Yoko nói - Bây giờ cũng không thấy nó ở nhà.

- Không phải là đi dạo sao? - Tôi đáp. Từ ngày Kyoichi đi, Tugumi cáu kỉnh suốt. Vì Tugumi hay gắt gỏng hờn dỗi với tôi nhưng tôi thấy nó đáng thương nên cứ phớt lờ.

- Pôchi có ở nhà mà. - Yoko nói đầy lo lắng.

Tôi cúi đầu. Mọi khi tôi chẳng hiểu gì về hành động của Tugumi nhưng lần này tôi đã đoán ra.

- Nếu có cơ hội, mình sẽ hỏi nó. - tôi nói. Yoko gật đầu đi ra.

Tại sao không ai hiểu được bản tính của Tugumi nhỉ? Cả Kyoichi lẫn Yoko đều tin vào một Tugumi giả vờ héo hon. Dường như nỗi buồn đã chiến thắng lòng căm giận, Tugumi đóng kịch rất giỏi. Nhưng không có lí gì bị người khác giết chết con chó mà Tugumi lại cứ im lặng mãi thế. Báo thù. Do đó, nó đã quyết định ra khỏi nhà. Người thì yếu, đúng là đồ dở hơi! Tôi nghĩ vậy và cảm thấy giận ghê ghớm nhưng không thể nói với Yoko.

Cuối cùng, có lẽ Tugumi đã trở về phòng, có tiếng động ở phòng bên cạnh. Rồi có tiếng chó kêu ăng ẳng.

Tôi đi tới phòng Tugumi, vừa mở cửa vừa nói.

- Làm gì thế? Dắt Pôchi vào trong này à? Dì mà thấy… - Nói đến đây thì tôi kinh ngạc không thốt nên lời. Tất nhiên, đó không phải là con Kengoro đã chết nhưng là một con chó cùng loại giống nó đến kinh ngạc.

- Cái này là gì thế? - tôi hỏi.

- Tao đã mượn con chó này về. Sẽ trả ngay thôi mà. - Tugumi cười.

- Vì tao rất nhớ con chó.

- Đừng có nói dối nhé! - Chỉ nói được có vậy rồi tôi ngồi xuống bên Tugumi, xoa đầu con chó nhỏ và suy nghĩ rất lung. Đã lâu mới thấy cảm xúc hiếu chiến trong bàn tay này. Khi đó, nếu không đoán được suy nghĩ của Tugumi thì ngay lập tức Tugumi sẽ ngậm miệng lại.

- Trước hết, mày sẽ để cho bọn chúng trông thấy con chó đúng không? - tôi hỏi.

- Giỏi thật. Mày quả là thông minh. - Tugumi mỉm cười nói. - Khi phải sống xa mày, tao mệt mỏi vì toàn những người ngốc nghếch chẳng hiểu lòng người gì cả.

- Lòng mày thì ai hiểu nổi. - tôi cười.

- Mày có muốn nghe chuyện hôm nay không? - Tugumi ôm con chó lên nói.

- Ừ, có.

Tôi xích lại gần Tugumi. Những lúc như thế này, dù bao nhiêu năm có trôi qua đi chăng nữa chúng tôi vẫn lại là những đứa trẻ, cùng chia sẻ bí mật. Đêm dường như vụt đặc quánh lại, hồi hộp.

- Dạo này tao đã điều tra suốt xem mấy đứa du côn đó là thuộc nhóm nào. Buổi tối tao không ở nhà đúng không nào?

- Ừ.

- Chẳng có gì đặc biệt cả,trông thì có vẻ già đời nhưng chỉ là bọn học sinh trung học thôi. Là lũ hư hỏng trong thị trấn. Hay tụ tập ở quán rượu nhỏ ở thị trấn bên cạnh.

- Tugumi đã đến đó à?

- Ừ, tối hôm nay. Quả nhiên tay tao run run.

Nói vậy rồi Tugumi cho tôi xem lòng bàn tay. Bàn tay không run mà

trắng và nhỏ nhắn. Tôi im lặng nhìn vào lòng bàn tay đó và lắng nghe câu chuyện Tugumi kể.

- Tao ôm con chó này và đi lên thang gác dẫn tới quán rượu đó. Nó ở tầng 2. Cái lũ đó, tuy lưu manh hư hỏng nhưng chẳng có đủ dũng khí để làm việc xấu và giết con chó. Chắc chắn bọn chúng đã ném Kengoro xuống dưới biển…Tao nghĩ có lẽ bọn nó cứ để nguyên cái còng và cũng chẳng ngó xem con chó đã chết hay chưa, có lẽ thế.

Mỗi khi nghĩ đến chuyện của Kengoro, ngay đến tận bây giờ, tôi không cảm thấy giận dữ mà chỉ thấy trước mắt mình mọi thứ trở nên tối sầm lại.

- Chỉ cần cho bọn nó xem con chó này là được. Nhưng ấy, nhỡ chúng nó đông thì chết. Nếu bị tóm được thì coi như xong. Vì thế, khi mở cửa quả là tao cũng run. Nhưng , xong rồi. May mắn làm sao chỉ có một đứa ở quầy thu ngân và quả nhiên nó vẫn còn nhớ. Nó hết nhìn tao lại nhìn con chó một cách sợ hãi nên tao cứ gườm gườm nhìn nó. Rồi ngay lập tức tao quay lưng lại, đóng sập cửa rồi chạy xuống cầu thang. Nhưng tao nghĩ rằng dù chạy thì kết cục cũng chẳng ăn thua gì nên tao ẩn mình vào phía sau cầu thang. Cái thằng may mắn đó chỉ mở cửa ra và đóng lại một lần thôi, nhưng lúc đó chân tao như muốn khuỵu xuống.

- Mạo hiểm quá nhỉ!

- Ừ, tao phát sốt đây này! - Tugumi cười vẻ hãnh diện. - Hồi bé nếu ngày nào cũng có cảm giác nguy hiểm như thế thì chắc tao đã hỏng rồi.

- Hỏng hay gì đi chăng nữa thì cơ thể mày yếu lắm đấy nên đừng nghĩ đến những chuyện thử thách lòng dũng cảm. - Tôi nói và đã yên tâm một chút về Tugumi.

- Tao đi ngủ đây. - Tugumi vừa chui vào chăn vừa nói. - Mày buộc nó ở ngoài giúp tao nhé. Nếu buộc ở chỗ của Pôchi có thể lại bị lấy mất đấy nên mày hãy buộc ở phía dưới hiên nhà nhé.

Tugumi trông rất mệt mỏi nên tôi gật đầu, ôm con chó, đứng dậy. Vùi mặt vào cái đầu nhỏ xinh đó, tôi thốt lên: “Mùi của Kengoro” . Tugumi nói nhỏ: “Đúng thế nhỉ”

Căn phòng tối đen, tôi chìm sâu trong giấc ngủ.

Trong mơ, tôi mơ hồ cảm thấy có tiếng động gì đó từ xa đang vọng đến. Khi trở mình va vào cánh cửa phòng, tôi nhận ra tiếng động đó là tiếng bước chân lên cầu thang cùng với tiếng khóc sụt sùi.

Cái cảm giác lo sợ hão huyền rút ra từ màn đêm đó cuối cùng cũng khiến tôi phải thức giấc.

Khi ý thức đã trở nên rõ ràng, tôi dần hiểu rằng tiếng động đó đang tiến về phía tôi. Cứ như một cơn ác mộng, trong thoáng chốc tôi không hiểu mình đã thức dậy ở đâu. Nhanh chóng, mắt tôi quen với bóng tối, chân tay và màu trắng của vỏ chăn hiện lên nhờ nhờ.

Rồi có tiếng mở cửa phòng.

Phòng của Tugumi, hoảng hốt, lần này thì tôi đã thực sự tỉnh hẳn và đứng dậy. Một giọng nói vang lên.

- Tugumi.

Giọng nói của Yoko. Tôi ra khỏi phòng, từ hành lang tối đen nhìn vào phòng Tugumi. Cánh cửa phòng vẫn mở, Yoko đang đứng bên trong.

Ánh trăng rọi vào trong phòng Tugumi. Tugumi ngồi dậy, đôi mắt mở to trông sáng trắng trong bóng tối. Phía trước ánh mắt đó là Yoko toàn thân lấm bùn, người run lên, chằm chằm nhìn Tugumi và nức nở khóc. Trước tiếng khóc sụt sùi đó, Tugumi cứ đông cứng lại không cử động với biểu hiện hệt như đang run sợ.

- Yoko à,… - Tôi nói và kinh hãi không hiểu có phải là họ đã bị bọn con trai đó tấn công không. Tuy nhiên, Yoko vẫn nói với giọng trầm tĩnh.

- Tugumi, em biết chị đã làm gì đúng không?

Tugumi im lặng chầm chậm gật đầu.

- Không được làm những việc như thế chứ, - Yoko nói, đưa bàn tay dơ bẩn lên chùi mặt. Bị đứt đoạn bởi những tiếng thút thít không dứt, Yoko vẫn miệt mài nói.

- Nếu cứ thế thì không thể sống được đâu.

Tôi hoàn toàn chẳng hiểu gì cả. Không bật đèn mà chỉ nhìn hai chị em đang đối mặt với nhau. Tugumi vội cụp mắt, giật mạnh chiếc khăn tắm sạch sẽ phủ trên chiếc gối(có lẽ là học theo Kyoichi), đưa cho Yoko.

- Em xin lỗi.

Tugumi xin lỗi, đúng là chuyện khác thường , tôi nín thở. Yoko gật nhẹ đầu, cầm lấy chiếc khăn, vừa lau nước mắt vừa rời phòng. Tôi nhìn theo đến khi thấy Tugumi vùi mình vào trong chăn, kinh ngạc, tôi đuổi theo Yoko sắp đi xuống cầu thang.

- Có chuyện gì thế? - Giọng tôi hỏi vang lên rất rõ trong hành lang tối om. Hoảng hốt tôi hạ giọng.

- Không sao chứ?

- Ừ, không sao đâu. - Yoko nói. Tối om nên không thể biết Yoko có mỉm cười hay không, nhưng tôi cảm thấy sự quan tâm ấm áp như thế đã truyền tới tôi trong màn đêm. Rồi Yoko nói.

- Này, cậu nghĩ Tugumi đã dùng con chó đó vào việc gì?

- À, lúc nãy tớ đã buộc nó vào hiên nhà mà.

- Maria đã bị lừa rồi.

Lúc đó, Yoko buột miệng cười khúc khích.

- Tớ đã biết Tugumi làm gì suốt buổi tối rồi.

- Không phải là đi trinh sát hay sao? - Nói xong tôi há hốc miệng nín thở. Nếu là Tugumi chỉ cần điện thoại là đủ, chắc hẳn có thể điều tra ra được những chuyện về quán rượu nhỏ ở thị trấn bên cạnh.

- Nó đã đào một cái hố đấy.

- Cái gì? - Tôi lại buột miệng nói to. Yoko bảo tôi vào trong phòng.

Cuối cùng khi vào nơi có ánh sáng đèn, tất cả những chuyện xảy ra trong bóng tối cứ lẫn lộn như những chuyện xảy ra trong mơ. Yoko dính bê bết bùn đất, ậm ừ khi tôi giục đi tắm rồi hỏi: " Tớ làm thế có mạo hiểm không nhỉ?" và kể cho tôi nghe câu chuyện về cái hố.

- Một cái hố khiếp lắm.Sâu ghê!

Nó đã đào thế nào nhỉ? Nó đã mang đất đi đâu nhỉ? Chắc hẳn nó đã làm vào mỗi buổi tối khi mọi người đã đi ngủ, đến sáng thì để một tấm ván cứng rồi phủ đất lên trên.

Tớ đã ngủ rất say. Nhưng không hiểu sao, đột nhiên choàng tỉnh giấc, lắng tai thì lờ mờ nghe những tiếng van xin. Hãi ghê lắm, có lẽ là tưởng tượng thôi…nhưng hình như phát ra từ phía khu vườn. Tớ đi xuống. Rồi muốn thử làm một việc rùng rợn, tớ mở cánh cửa gỗ đằng sau nhà…trời tối đen, tay quờ quạng lần bước, dường như không phải là nhà mình. Căn nhà phía sau, có Pôchi. Ngộ nhỡ có kẻ trộm đột nhập rồi mình bị trói lại…nhưng Pôchi không sủa. Nghĩ vậy tớ bèn mở cửa để đi đến xem Pôchi thế nào. Khi vừa vào trong khu vườn, à, cậu biết đâu, mũi thính hơn trong bóng tối mà. Mùi đất mới và nồng hơn so với mọi khi. Tớ nghiêng đầu đứng lại thì nghe thấy tiếng kêu rên…Chắc chắn là từ trong lòng đất.

Áp tai vào mặt đất, nghe đi nghe lại. Mắt đã dần quen vơi bóng tối, nhìn kĩ thì thấy hình như Kengoro đang ở bên cạnh Pôchi. Tớ kinh ngạc lắm. Ngỡ như là mình đã lạc vào một nơi không có thực từ lúc nào chẳng hay. Thế nhưng, nhìn kĩ lại thì màu lông có khác một chút, thêm nữa, không hiểu sao cả hai con đều như đang bị rọ mõm. Nên làm gì đây, cái gì đang xảy ra thế này, tớ hoàn toàn không biết nhưng dù sao cũng lôi cái đèn điện bỏ túi ra, soi xuống đất. Ngay ở chính giữa phía trước của cái chuồng chó, tớ thấy đất khác màu. Tớ kéo xẻng ra, hùng hục đào đất. Một tấm ván dày lộ ra. Tớ gõ lưỡi xẻng vào tấm ván thì có tiếng kêu rên đáp lại. Rồi lại đào chối chết. Dùng hai tay, ráng hết sức tớ gỡ tấm ván ra, soi đèn vào trong thì thấy một thằng con trai trong cái lỗ hẹp và sâu hoắm đó. Chắc cậu hiểu tớ sợ đến dường nào? Người đó miệng bị dán băng dính, trán rỉ máu, giơ cánh tay dính đầy bùn đất. Khi biết rằng đó là kẻ thuộc nhóm đã bắt cóc Kengoro thì gương mặt Tugumi hiện lên trong đầu tớ. Tớ biết, Tugumi đã làm. Rồi kéo thằng đó lên cũng thật là khốn khổ, dù đã chạm được vào tay nhưng không biết bao làn lại trượt rơi xuống. Sâu đến thế kia mà. Tớ cũng bê bết bùn đất như thế này, sau khi cứu thằng đó lên, tớ xé miếng băng dính. Nhìn kĩ thì cũng không còn trẻ con nữa. Trạc tuổi học sinh trung học. Mặt như sắp khóc, cả hai cùng mệt mỏi, chẳng nói gì, ngồi phịch xuống đất. Không nói gì cả, tớ nghĩ đến Tugumi. Nghĩ tới mọi chuyện kể từ lúc bé. Rồi tớ cảm thấy buồn kinh khủng, nhìn cái hố sâu mà Tugumi đã đào trong khu vườn tối mag không cầm được nước mắt. Trong lúc đầu óc tớ mụ mị thì thằng đó lảo đảo

đi ra ngoài cánh cửa gỗ. Phải làm gì đó với cái hố này, trước hết cứ đậy tấm ván rồi phủ đất lên…rồi tớ quay trở lại đây.

Kể xong, Yoko cầm quần áo, bước xuống phòng tắm. Mọi thứ cứ đầy ứ trong đầu, mụ mị, tôi trở lại phòng mình. Khi đi qua trước phòng Tugumi, tôi phân vân không biết có vào hay không nhưng rồi lại thôi.

Biết đâu có khi Tugumi đang xấu hổ, khóc lóc.

Tugumi nhất quyết không làm chuyện gì qua loa. Chỉ nghĩ đến chuyện tối hôm nay nghiêm trọng đến dường nào là tôi đã thấy xây xẩm mặt mày.

Để không ai chú ý, Tugumi đã đào hố hàng đêm. Chuyển đất ra, lại còn phải trông chừng để không bị nhận thấy mình vừa đào hố ở vườn nhà người ta.Một mặt lại đi khắp thị trấn để tìm một con chó giống Kengoro. Nói ngon ngọt đẻ mượn hay đã mua luôn nó? Rồi kể cho tôi nghe chuyện mạo hiểm tối hôm nay, khéo léo lừa tôi, nhờ buộc con chó ở hiên nhà, làm cho tôi yên tâm. Vì tôi là người hay nghi ngờ và có linh cảm mà. Sau đó, Tugumi ra vườn, buộc mõm hai con chó để chúng không sủa khi có kẻ xâm nhập, tháo tấm ván dùng để ngụy trang và để người khác không rơi xuống, đậy một thứ gì đó hay tấm bìa các tông lên trên miệng hố. nếu như bọn chúng đến đông thì kế hoạch của Tugumi đã thất bại. Có lẽ, Tugumi đã chọn thời điểm chỉ có một đứa trong bọn chúng ở một mình trong quán rượu. Trong đêm tối, Tugumi đã chờ đợi, đã rình rập gã đó mà không biết là gã có đến hay không? Chuyện đó có lẽ không chỉ xảy ra đêm nay. Rồi gã đó đã đến có một mình. Chắc chỉ để xác nhận xem con Kengoro mà mình đã từng giết còn sống hay không. Tugumi chớp lấy thời cơ, từ đằng sau tiến lại gần, dùng cái gi đó đập vào đầu gã. Trong khi đối phương còn đang hoảng hốt thì Tugumi dán băng dính vào miệng hắn, đẩy xuống cái hố.Đặt tấm ván, phủ đất lên rồi về phòng.

Tôi không biết những chuyện đó thực sự có thể làm được hay không. Nhưng Tugumi đã làm.

Ngoài việc bị Yoko phát hiện thì mọi chuyện đã xảy ra đúng như dự tính. Sức mạnh báo thù được bao bọc xung quanh bởi sự công phu, kĩ lưỡng đó từ đâu đến và để làm gì, tôi hoàn toàn không biết.

Nằm trong chăn, tôi không sao chợp mắt nổi, cứ suy nghĩ miên man về chuyện này. Vào khoảnh khắc bình minh sắp đến, bên ngoài cửa sổ, bầu trời phía đông mờ mờ trắng như trong tưởng tượng. Cuối cùng, tôi nhỏm dậy, ngắm nhìn biển vẫn còn tối. Biển , chắc chắn có ở đó, vẫn còn chìm trong bóng tối màu xanh, dường như đang rơi lơ lửng. Quang cảnh đó cứ thấm dần vào trong cái đầu vẫn còn ngái ngủ của tôi.

“ Tugumi đã ném cuộc sống của mình đi rồi”. Ý nghĩ đó, cái điều mà Yoko đã biết rất rõ cuối cùng đã dấy lên trong tôi với sự kinh ngạc. Hơn cả chuyện của Kyoichi, hơn cả tương lai, nó đã muốn làm như thế. Tugumi đã định giết người. Sau khi làm một việc vượt xa cái giới hạn của cơ thể mình nó vẫn hoàn toàn tin rằng cái chết của đối phương chẳng bằng cái chết của

con chó mà mình yêu quý.

Cái vẻ phấn khích kì lạ của Tugumi khi kể về chuyện mạo hiểm lúc gặp nhau hồi tối cứ trở đi trở lại trong tâm trí tôi. Tugumi chẳng thay đổi một tý nào. Yêu Kyoichi, bao năm tháng sống cùng chúng tôi, những ngày mới sắp đến và cả Pôchi nữa không hề mang lại bất kì sự đổi thay nào trong tâm hồn Tugumi. Nó hoàn toàn không thay đổi so với lúc còn nhỏ, vẫn sống với những suy nghĩ đơn độc của riêng mình.

…..Mỗi khi nghĩ vậy, khuôn mặt tươi cười của Tugumi với con chó giống hệt Kengoro trong tay lại chợt hiện lên trong tâm trí tôi, sáng rực như ánh nắng ấm áp. Cảnh tượng đó thực sự chói sáng không chút tỳ vết.

Chương 11

Bóng hình

"Có lí gì mà tao lại muốn giết người chứ? Tao chỉ định làm cho nó khiếp sợ thôi, thế mà đã nhặng xị cả lên rồi. Đúng là một lũ nhát gan."

Chắc chắn có thể thấy ngay ánh mắt coi người khác là đồ ngốc của Tugumi đang cười chế giễu tôi và Yoko. Tôi đã chờ đợi điều này. Nhưng, Tugumi ngay sau đó phải vào viện. Sốt, suy thận, suy nhược cơ thể vì lao lực, tóm lại, tất cả mọi thứ đồng loạt bung ra trong cơ thể Tugumi khi vừa kết thúc "công việc" và hạ gục nó.

Bất cứ ai dù chỉ làm việc đó thôi cũng đều sẽ như thế. Với tâm trạng sửng sốt, tôi vừa gật đầu ừ hữ vừa tiễn Tugumi được đưa lên taxi.

- Đồ ngốc, tao sắp về rồi mà. - tôi nghĩ.

Quay về phía khuôn mặt thiêm thiếp đỏ rực, có vẻ đau đớn của Tugumi với đôi mày cau lại, trong tôi sôi lên cảm giác căm ghét.

Mặc dù vẫn muốn nói chuyện, mặc dù chắc sẽ dắt chó đi dạo và chia tay ở biển. Từng chuyện từng chuyện chẳng thể cứu vãn nổi như thế đã làm cho tôi buồn lạ thường. Khi lên taxi, dì Masako nói như thì thầm.

- Ngốc thật đấy, Tugumi ấy.

Tôi thoáng giật mình. Ôm trên tay khăn mặt và mấy bộ quần áo để thay, dì ngước mắt nhìn tôi, khẽ cười như muốn nói: "Khiếp quá"

Tôi khẽ mỉm cười đáp lại, vẫy tay. Chiếc taxi chạy vào trong nắng thu.

Kyoichi trở lại sau hôm Tugumi nhập viện.

Cậu gọi tôi ra, chúng tôi gặp nhau ngoài biển vào buổi tối.

- Cậu đã đi thăm chưa?

Chẳng biết bắt đầu thế nào, tôi hỏi. Trong tiếng sóng ầm ì buổi đêm, hai đứa đứng đó, mưa nặng hạt lẫn trong gió mạnh thổi tới. Xa xa ánh đèn của những con thuyền trông nhòa mờ.

- Ừ, Tugumi có vẻ đau đớn quá nên tớ chẳng thể ở lâu được. Cũng chẳng nói được gì nhiều. - Kyoichi nói. Cậu quay mặt ra nhìn biển đen, ngồi co chân trên khối bê tông chắn sóng. Hai cánh tay choàng đầu gối trông thật trắng và to.

- Cô ấy chắc là đã làm cái gì hả? - Kyoichi hỏi

- Nhưng mà không thể ngăn cản được. Nó giả vờ giỏi lắm, khiến người nghi ngờ cứ mang cái cảm giác mình đang làm điều gì xấu xa.

Tôi cười sau đó kể chuyện cái hố. Rồi chuyện Yoko khóc.

Kyoichi lặng nghe. Giọng tôi át tiếng sóng, rành rọt gợi lên bóng hình Tugumi trong cơn gió thổi xuyên màn đêm và những giọt nước lạnh đập vào má . Như ánh sáng của những con thuyền rải rác vây bọc lấy biển, càng nói

về những hành động của Tugumi thì Tugumi càng tỏa sáng lấp lánh đâu đó trong câu chuyện với sự mãnh liệt như thể giờ nó đang hiện hữu ngay tại đây.

- Chắc chẳng có đứa nào kiệt suất đến thế!

Nghe xong , cố nhịn cười Kyoichi thốt lên.

- Cái hố ấy. Chẳng hiểu Tugumi đang nghĩ gì nhỉ.

- Đúng thế nhỉ.

Tôi cũng cười. Khi đó , tôi chẳng mấy nghĩ đến cách cư xử tồi tệ với Yoko, đến sự tự mãn của Tugumi nhưng bây giờ ngẫm nghĩ ra thì cái trò hư hỏng và chẳng giống ai đó lại kì quặc, độc ác, đúng kiểu Tugumi đến thế.

- Tớ thì mỗi khi nghĩ đến chuyện của cô ấy, cũng có lúc nghĩ tới cả những chuyện rất phi thường. - Đột nhiên Kyoichi nói như bộc bạch.

- Suy nghĩ nhiều lúc kết nối ta với những chuyện thật lớn lao. Cuộc sống hay cái chết. Chẳng phải là vì cô bé này ốm yếu đâu. Mỗi lần nhìn mắt Tugumi, nhìn cách sống của cô ấy, không hiểu sao tớ lại có cảm giác rất nghiêm túc.

Tôi rất hiểu cảm giác đó. Cách nhìn của Kyoichi chạm tới cái phần nằm chính giữa cơ thể buốt lạnh của tôi, làm ngực tôi nóng bừng. Tugumi chỉ ở đấy nhưng nối kết với một cái gì đó thật lớn lao. Trong bóng tối tôi xác nhận lại.

- Mùa hè này thật vui, mình có cảm giác thật khó tả, như thoáng chốc rồi như dài lê thê. Có Kyoichi tốt thật. Chắc chắn Kyoichi cũng đã rất vui.

- Tugumi chắc là ổn thôi.

Kyoichi nói, tôi gật đầu ngay tức khắc. Có cảm giác âm thanh ầm ầm của sóng và gió làm cho chỗ đang đứng trở nên chông chênh. Tôi nhìn chăm chăm như đếm những ngôi sao sáng lác đác trên bầu trời đêm.

- Nó cứ vào viện suốt ấy mà.

Tiếng của tôi cũng lẫn vào đêm. Kyoichi nhìn biển, cái nhìn trống rỗng như bị gió bào nhẵn. Trông cậu đơn côi hơn hẳn những lần tôi đã từng thấy.

Tugumi sẽ không còn ở cái thị trấn này nữa. tình yêu non trẻ sẽ đứng trước một bước ngoặt mới. Tất cả những điều không nói thành lời đó có lẽ đang ở trong lồng ngực của Kyoichi. Tôi không thể quên được vừa ở đây thôi, mới đây thôi, gần như có thể chạm tay vào được là cảnh hai người cùng hai con chó đi trên bờ biển. Nó đọng lại trong tim như những kỉ niệm tốt đẹp. Rồi hai đứa cứ đứng ở đó, không nói lời nào trong suốt khoảng thời gian dài đến độ tóc ướt sũng cả. Vô cùng hiểu nhau và bâng quơ nhìn về phía biển xa.

Trước hôm về Tokyo, tôi đi thăm Kyoichi. Vì xấu hổ bởi Tugumi cư xử xấc láo, dì đã cho nó vào một phòng riêng. Gõ cửa nhưng không có tiếng trả lời nên tôi im lặng mở cửa. Tugumi đang ngủ.

Làn da trắng vẫn sáng lờ nhờ không thay đổi, nhưng nó gầy đi trông thấy.

Hàng mi dài khép lại, mái tóc xõa trên gối, đẹp tự nhiên như nàng công chúa trong truyện cổ tích, tôi không hề sợ hãi khi nhìn nó. Có cảm giác Tugumi mà tôi biết đã biến mất.

- Này, dậy đi thôi. - tôi nói và vỗ vỗ vào má Tugumi.

Rồi Tugumi nói và mở mắt. đôi mắt như ngọc mở to, nhìn tôi chằm chằm.

- Gì thế… Đang ngủ mà…

Tugumi nói bằng giọng mũi, dụi mắt. Tôi thở phào khẽ mỉm cười: "Đến để chào chia tay thôi, tao sắp về rồi. này, chóng khỏe nhé."

- Nói gì thế? Đồ bạc bẽo. - Tugumi nói. Giọng nói khổ sở như thể cố mãi mới nói ra được. Có lẽ cũng chẳng đủ sức để ngồi dậy, nó cứ nằm lườm lườm tôi.

- Mày xấu lắm, gieo gió gặp bão thôi. - tôi cười

- À há. - Tugumi cũng khẽ cười , rồi tiếp. - Này, chỉ nói cho mày thôi nhé, tao, chắc là sắp tiêu rồi. Chắc là chết thôi.

Tôi kinh hãi. Tôi vội ngồi xuống cái ghế cạnh giường, ghé sát Tugumi hỏi: "Nói gì thế." Thoáng kinh sợ.

- Mày chẳng đang khỏe lên đấy sao, sao lại nói chẳng gì khác với mọi khi thế. Vào viện ấy à, là để cho mày khỏi bệnh và đừng có làm gì thiếu suy nghĩ nữa, chẳng qua là mày thấy như bị giam giữ thôi. Đây cũng như là nhà thương điên ấy mà. Chẳng có liên quan gì đến sống chết cả. Kiên cường lên!

- Không phải! - Tugumi nghiêm mặt nói. Khi đó, ánh mắt nó nghiêm trang và u ám mà cho đến bây giờ tôi vẫn chưa từng nhìn thấy.

- Có lẽ tao hiểu, nói đến sống hay chết không phải như thế. Nhưng tao chẳng còn cảm xúc gì nữa, hoàn toàn không.

- Tugumi? - tôi nói.

- Đến giờ, chuyện thế này chưa từng xảy ra. - Tugumi nói nhỏ. - Dù bất cứ khi nào, tao cũng chưa từng vô cảm với mọi thứ như thế này. Thực sự hình như có cái gì đó từ trong tao thoát ra hết rồi. Đến tận bây giờ, tao chưa hề bận tâm tới cái chết. nhưng lúc này tao sợ. Dù tao có thúc ép bản thân thì cũng chỉ toàn là sự khó chịu, chẳng có cái gì ra cả. Cả đêm qua tao đã nghĩ về chuyện đó suốt. Nếu cảm xúc không quay lại thế này thì chết mất, tao cảm thấy thế. Bây giờ, trong tao một tý xúc cảm cũng không có, chuyện thế này là lần đầu tiên. Tao cũng chẳng căm ghét cái gì hết. Bản thân đã giống như đứa con gái nhỏ bé nằm liệt giường mất rồi. Tao hiểu tâm trạng của con bé thực sự sợ hãi nhìn từng chiếc lá rơi. Rồi từ giờ hình như cứ từng chút một, cái lũ xung quanh bắt đầu chế giễu tao - cái đứa đang yếu dần đi, hễ nghĩ đến việc bóng mình đang mờ dần đi là tao lại điên lên.

- À…

Tôi câm nín. Thực sự kinh hãi vì Tugumi có vẻ đang nói rất thật. Đến bây giờ, quả là những cảm xúc như thế chưa từng đến với Tugumi, tôi kinh ngạc vì sự ngạo mạn đó. Nó sợ tâm trạng thất tình ư? Những điều Yoko nói đang

làm nó đau đớn ư? Và rồi tôi hiểu điều mà nó đang nói, cái thứ ánh sáng luôn tỏa ra từ toàn thân Tugumi cho dù nó luôn sốt cao đến mấy giờ đây đang bắt đầu tắt dần.

- Nếu mày có thể nói ra như thế thì không sao đâu. - Tôi nói với Tugumi đang nhìn chằm chằm lên trời đầy bất an.

- Thế thì tốt quá.

Tugumi nhìn tôi. Ánh mắt trong veo như hòn bi ve đã nhìn tôi hàng nghìn lần, hàng vạn lần từ khi còn nhỏ, ở đó không có một chút gì giả dối, lấp lánh sâu thăm thẳm như thể sẽ mãi mãi như thế, đến bất cứ khi nào cũng không đổi. Tôi nói:

- Đương nhiên rồi.

Tôi sợ hãi việc Tugumi lần đầu tiên có những lo lắng như người bình thường. Nếu mất đi sinh khí, thực sự Tugumi có lẽ sẽ chết, tôi nghĩ. Không muốn Tugumi nhận ra điều đó, tôi đứng dậy. "Thôi, tao đi đây."

- Khô…ông tin à, chuyện này ấy.

Tugumi nói khá to. Vì muốn được chia tay nhẹ nhàng như hồi nhỏ, tôi đi nhanh ra cửa, khi ra chỉ quay lại nói.

- Hẹn gặp lại nhé!

Rồi quay lưng. Đồ ngốc! Con đáng ghét! Nói dối. Có lẽ là lần chia tay còn lâu mới gặp lại, vậy mà, việc học quan trọng thế sao? Này, đồ bạc bẽo, thế nên chẳng ai thích mày đâu đấy…Tôi đi trong hành lang bệnh viện với nhạc nền là những tiếng chửi rủa của Tugumi.

Khi ra ngoài, trời đã tối.

Trong cơn gió lành lạnh, tôi cảm thấy mùi biển thoang thoảng. Ở bán đảo này, hình như biển bao bọc toàn thị trấn. Vừa đi bộ trên con đường đêm tôi vừa muốn khóc một chút.

Sáng hôm sau,nắng chói chang như giữa mùa hè, trời rất quang. Dù thế vẫn có thể cảm nhận được mùa thu qua sự trong suốt của những tia nắng.

Tôi ăn một cách đau đớn, hối hả như muốn in khắc vào tâm trí mình tất cả, chiếc bàn ăn với đồ biển tươi mua ở chợ vào buổi sáng, bầu không khí toát ra từ bữa sáng dì Masako nấu.

- Thực sự, Tugumi cũng chẳng có cách nào khác cả, nó không thể đi tiễn Maria. - Dì Masako cười tươi nói với giọng điệu giống như thể "Yoko đi thay nhé?". Vì thế trong ánh nắng buổi sớm, tôi củng cố lại niềm tin bằng cách xác nhận biết bao lần rằng Tugumi sẽ ổn. "Cầm cho mẹ nhé", tôi thấy thương nhớ những ngón tay khéo léo của dì Masako gắp món tsukudani(món kho truyền thống bằng xì dầu, giấm và đường) và dưa chuột muối đặt vào trong hộp nhựa rồi bọc cái hộp vào trong một chiếc khăn tay trắng, buộc chặt lại.

Khi tôi đi ra, dì và chú, hai người, đứng ở cửa ra vào, tiễn tôi. Yoko nói sẽ đi đến tận bến xe buýt rồi đi lấy xe đạp. Sau khi chào Pôchi, tôi chào chú và

dì “Cảm ơn vì đã chăm sóc cháu rất nhiều”.

Chú cười: “Lần sau thì đến khách sạn mini nhé”, còn dì thì nói: “Một mùa hè thật vui quá!”.

Thực sự rời nhà nghỉ Yamamoto dưới ánh mặt trời thiêu đốt là một việc dễ dàng. Tôi ra cửa như thể mọi lần ra ngoài mua coca , khi quay lại vẫy tay một lần nữa thì đã xa. Chỉ thoáng thấy dáng lưng của hai người đang quay vào trong.

Tôi sánh vai với Yoko bước đi.

Trong ánh nắng chiếu thẳng vào mặt, nheo mắt vì chói, dáng vẻ nhỏ nhắn của Yoko khi sánh bước bên tôi với mái tóc rung rung trên bờ vai mỗi bước khiến tôi cảm thấy rưng rưng như trong những cảnh phim. Khu nhà nghỉ cũ kĩ trên lối nhỏ đi ra bến xe buýt. Sắc màu bắt đầu khô của những bụi bìm bìm được trông ở mọi nơi. Trong buổi trưa hanh khô đặc trưng của thị trấn vùng biển, ký ức của tôi bị giam hãm.

Chúng tôi ngồi ăn kem que trên bậc thang bê tông ở quầy bán vé tại bến xe buýt.

Chắc chắn tôi không thể đếm hết số que kem đã ăn cùng Yoko trong suốt mùa hè.Từ lúc tôi có thể ý thức được thì chúng tôi cùng nhau dùng tiền tiêu vặt đi mua kem suốt. Tugumi thường giật phăng cây kem trên tay Yoko, ăn hết sạch, khiến Yoko khóc nức nở.

Nỗi đau đớn tràn ngập trong lòng. Sự chói chang như thể những con người này, thị trấn này đang biến mất hút khỏi cõi đời.

Khum khum tay che mắt nhìn trời, Yoko thở dài.

- Có lẽ đây là que kem cuối cùng của năm nay.

- Không, nói thế là thế nào, vẫn còn ăn nữa mà. - tôi cười.

- Chẳng biết sao lại chán quá. Tháng sau là chuyển nhà rồi… - Yoko đáp.

- Mình cảm thấy cậu sẽ không đến nữa. Cái gì nhỉ,… chắc chắn cậu sẽ đi mà không quay lại đây nữa nhỉ? - Yoko nhìn tôi cười, rất bình thản. Có vẻ như đã quyết định rằng chỉ ngày hôm nay sẽ không khóc.

- Chị em họ mãi mãi là chị em họ mà - tôi nói - Dù ở bất cứ đâu trên thế giới này.

- Đúng thế, đúng.Chị em mãi mãi là chị em nhỉ. - Yoko cười khúc khích.

- Tugumi, đúng là dở hơi nhỉ, gần đây ấy.Có lẽ nó không muốn vượt qua. Hay dạo này nó gắng sức quá nên kiệt sức mất rồi. - Tôi nói với cảm giác như tìm kiếm sự đồng cảm.

Yoko trả lời.

- …Ừ,… cậu nói gì nhỉ. À, rõ ràng là có một cái gì đó khang khác. Hình như nó đang nghiền ngẫm cái gì đó. Trước mặt Kyoichi lúc nào cũng ra vẻ bình thường, nhưng mà…À, lúc mình đi thăm nó thì phải, gõ cửa mà nó chẳng trả lời. Vì thế khi mình lẳng lặng vào thì Tugumi bị bất ngờ, loạt xoạt giấu giếm cái gì đó trong giường. Mình nói : “Làm cái gì thế, ngủ đi.” Hình

như là lúc mình ra khỏi phòng lấy nước sôi vào phích. Khi đó, nó lấy ra, hình như là đang viết cái gì đó.

- Viết? – Tôi ngạc nhiên.

- Đúng thế, đang viết cái gì đó ấy. Nếu cứ ở lì một chỗ như thế thì cũng chẳng khỏi được đâu…Chắc chắn nó đang nghĩ cái gì đấy.

- Nó vẫn sốt à?

- Ừ, cứ tối thì cao, đến sáng lại hạ.

- Cái gì nhỉ, hay là thơ hoặc truyện?

Chuyện "viết" không hợp lắm với Tugumi nên tôi lắc đầu.

- Chẳng hiểu nó đang nghĩ gì. – Yoko cười tủm tỉm.

Những cư xử dịu dàng đó, sự hiền dịu mềm mại cao quý của Yoko, có lẽ tôi sẽ không thể quên. Trong tâm khảm tôi, cùng với Tugumi, bóng dáng nhạt nhòa của Yoko cũng sẽ tiếp tục lớn lên một cách sống động. Cho dù tôi ở đâu và trở thành người như thế nào.

- Chà, hôm nay nóng nhỉ. Như giữa hè. - Tôi nhìn dáng cằm tròn trĩnh của Yoko đang ngước nhìn trời, nói. Đúng vậy, tôi đang nhìn rõ mọi thứ một cách kì lạ. Như thấu kính mắt cá, hít thở mọi thứ của quê hương bao quanh tôi trong một tâm trạng bình lặng.

Chiếc xe bus từ từ vào bến. Cho đến khi lên xe, cảm giác buồn bã đâu đó đã không thể mất đi trong buổi trưa nắng đó. Nếu có Tugumi ở đây, nếu nó xóa hết hộ tôi tất cả bằng thứ ánh sáng mạnh mẽ đó. Nếu nó cười nhạo và chế giễu bộ mặt buồn rầu của tôi và Yoko…Tôi vừa nhìn qua cửa sổ dáng Yoko nhỏ bé cứ vẫy tay mãi đang xa dần vừa nghĩ đó là cái mà mình hằng mong ước.

Tokyo mưa.

Xuống sân ga gần nhà, tất cả mọi thứ hiện lên trông thật kì lạ, do khác biệt thời tiết ư, do ớn lạnh ư, do đám đông ư?

Chắc chắn, có lẽ là do cảm giác.

Dù nói là đã trở về nhưng tất cả đều xa xôi như một quang cảnh nào đó ta đã gặp trong mơ. Một tháng hít thở căng đầy gió biển và tha hồ chạy nhảy, cơ thể tôi tràn đầy sức khỏe.

Nhìn màu xám xịt của dãy phố trong khói mưa mịt mùng, vừa lách ra khỏi cửa soát vé nhà ga, tôi vẩn vơ nghĩ: "Cuộc sống thực sự của ta bắt đầu từ đây".

Tôi loạng quạng với đống hành lí trong đám đông, vừa xuống cầu thang đã thấy mẹ đang đứng đó.

- Ôi, mẹ.

Tôi ngạc nhiên lao đến. Mẹ đặt cái giỏ mua hàng xuống, mỉm cười.

- Đi mua đồ xong , mẹ đến đón con đấy. Lại không mang ô chứ gì?

- Vâng.

- Về cùng nhé.

Khi sánh vai đi bên nhau, tôi hiểu rằng sự hiện diện của mẹ đã từng bước một đẩy tôi về với thực tại.

- Vui không?

- Vui ạ.

- Đen nhẻm rồi còn gì, Maria.

- Vâng, ngày nào cũng nắng cả mà.

- Tugumi nghe nói là có bạn trai à? Bố ngạc nhiên lắm đấy!

- Vâng, đi chơi với nhau suốt hè, thân thiết lắm.

- Tugumi nó lại vào viện à? Vừa mới ổn định thì…

- Có vẻ là do thời tiết mùa hè.

Trong mưa, chui vào trong một chiếc ô, tiếng mẹ thật yên bình. Vừa ra khỏi khu phố buôn bán dẫn về nhà, tôi thấy cái nóng của mùa hè năm nay lại hiện lên mạnh mẽ hơn trong tim. Và hơn bất cứ khi nào từ trước tới nay, tôi thấy mình yêu quý Tugumi. Khuôn mặt cười sống động của Tugumi đang yêu.

- Bố đang chờ đấy. Sao hôm nay về được sớm thế. Mẹ cũng thấy chán khi không có con. Hôm nay nấu toàn món ngon. - mẹ cười.

- Vâng, đã lâu không được ăn bữa cơm nhà, con vui lắm. Cũng có nhiều chuyện để kể nữa…

Tôi nói nhưng chắc chắn rằng mình sẽ không kể chuyện cái hố. Cả chuyện Kyoichi đứng ở biển buổi tối không biết rằng cậu yêu Tugumi đến nhường nào, cả sự nặng trĩu của những giọt nước mắt của Yoko, vì đó là những bảo vật của tâm hồn không thể nói với ai.

Như thế, mùa hè của tôi đã nói lời kết thúc

Chương cuối

Lá thư của Tugumi

Sau khi trở về Tokyo, chẳng hiểu sao tôi lại đâm ra ngẩn ngơ.

Trong trường cũng đầy đứa ngẩn ngơ vì kì nghỉ hè, lí sự cùng với bọn ỏ lớp rằng "Đi học mà cứ như là đi chơi ấy nhỉ!". Mặc dù vậy, mỗi khi nói chuyện với mọi người về kì nghỉ hè, tôi luôn nghĩ rằng hình như mình đã có một mùa hè hơi khác với mọi người.

Quả là tôi đã sống ở một thế giới khác.

Nguồn năng lượng tỏa ra mãnh liệt từ Tugumi, ánh nắng chói chang của bờ biển ngày hè, những người bạn mới,…, những thứ đó chồng xếp lên nhau, tạo ra một không gian chưa từng thấy bao giờ. Đó là một thế giới sống động như thể quê hương mà người lính thấy trong mơ ngay trước khi chết., mạnh mẽ hơn cả thế giới thực. Trong cái nắng yếu ớt của tháng 9, ngay cả những bóng hình đó vẫn không đọng lại trong tôi, nếu được hỏi, tôi chỉ có thể trả lời: "Ừ, tớ đã về quê và nghỉ tại nhà nghỉ của họ hàng suốt mùa hè". Đối với tôi mùa hè này là một thực thể cô đọng của tất cả những gì thân thương trong quá khứ.

…. Mỗi khi suy tư như vậy, bao giờ tôi cũng nghĩ. Có lẽ Tugumi cũng đang cảm thấy như thế.

Một hôm, bố bị gãy chân.

Nghe đâu lúc đó bố đang ở trong kho của công ty, trèo lên một cái thang gỗ và ngã xuống khi đang ôm một tập tài liệu nặng trên một ngăn giá cao. Mẹ và tôi hoảng hốt vội chạy đến bệnh viện thì thấy bố đang nằm trên giường, mỉm cười ngượng ngịu. Nói vậy để biết rằng bố là tuýt người không giỏi chịu đựng những đau khổ về tinh thần, nhưng lại chịu đựng rất giỏi những nỗi đau về thể xác.

Hai mẹ con thở phào nhẹ nhõm, quay về nhà. Vì bố sẽ nằm viện 2,3 ngày nên mẹ lại vào bệnh viện, mang theo quần áo để thay. Còn tôi ở nhà một mình.

Chuông điện thoại vang lên.

Tôi linh cảm đó là một cuộc gọi không tốt lành. Ngay lúc đó hiện lên trong tôi là khuôn mặt của bố. Tôi thong thả nhấc máy.

- A lô!

Nhưng đó là tiếng của Yoko.

- Hai bác có nhà không?

- Ừ, thật ra thì bố mình bị gãy chân đang nằm trong bệnh viện nên chẳng có ai ở nhà cả.

Tôi khẽ cười, Yoko không cười, nói.

- Tình hình của Tugumi cứ lạ lùng thế nào ấy.

Tôi lặng thinh. Tôi nhớ tới khuôn mặt nghiêng nghiêng trắng bệch của Tugumi khăng khăng ngày mai mình sẽ chết khi tôi đến thăm nó. Cảm giác của Tugumi chẳng bao giờ sai.

- Lạ lùng là thế nào?

Cuối cùng, tôi cũng thốt lên.

- Bác sĩ đã nói là đến trưa hôm nay sẽ khỏe thôi nhưng suốt từ hôm qua, nó cứ mê man. Lại sốt cao nữa, dường như bệnh tình xấu đi rất nhanh…

- Thế có được vào thăm không?

- Bây giờ thì không được. Nhưng mình và mẹ ở trong bệnh viện suốt.

Giọng của Yoko chùng xuống. Vàcái cảm giác cô vẫn chưa thể tin được tin đó truyền đến tôi.

- Mình hiểu rồi. Mình sẽ cố gắng đi chuyến tàu sớm nhất vào sáng mai. Dù tình hình có thế nào thì chúng mình cũng sẽ thay nhau chăm nom Tugumi. - Tôi nói. Giọng nói của tôi cũng chùng xuống, trái ngược với lời cầu khấn đang vang lên trong lòng.

- Kyoichi thế nào?

- Đã liên lạc rồi. Cậu ấy nói sẽ đến ngay.

- Yoko này. - Tôi nói - Nếu có chuyện gì xảy ra, dù là nửa đêm cũng hãy gọi ngay cho mình nhé.

- Ừ, mình biết rồi.

Điện thoại ngắt. Khi tôi thông báo với mẹ lúc mẹ từ bệnh viện về, bà quyết định sẽ để bố một mình và cùng tôi tới bệnh viện nơi Tugumi nằm vào sáng mai. Rồi hai mẹ con đi chuẩn bị hành lí cho ngày hôm sau.

Tôi đưa máy điện thoại vào trong phòng, đặt bên gối rồi nằm ngủ. Nếu như chuông điện thoại reo…Giấc ngủ thì nông, chỉ có đêm là sâu. Trong giấc ngủ chập chờn, trong giấc mơ không liền mạch, tôi tiếp tục cảm thấy sự hiện diện của chiếc điện thoại. Đó là thứ cảm xúc lạnh lẽo, khó chịu như cục sắt bị gỉ sét, tồn tại trong chính buổi tối đó.

Yoko và Tugumi xuất hiện suốt trong giấc mơ. Trong khuôn hình hỗn độn đầy những mảnh vụn đó, mỗi khi nhìn thấy Tugumi, tôi lại cảm giác có một thứ gì đó thần thánh và một chút ngọt ngào. Tugumi mang vẻ mặt cáu kỉnh mọi khi, đang nói chuyện vẻ hỗn hào bên bờ biển hay tại nhà Yamamoto, còn tôi ở bên cạnh Tugumi với tâm trạng bất an. Vẫn như mọi khi tôi ở bên cạnh Tugumi.

Nắng sớm chiếu thẳng vào mí mắt đang khép. Tôi thức dậy. Chuông điện thoại đã không reo. Tugumi thế nào rồi nhỉ, vừa nghĩ, tôi vừa mở rèm cửa.

Một buổi sáng tuyệt đẹp.

Mùa thu đã thực sự tới. Bầu trời đâu đâu cũng tràn đầy những âm thanh trong trẻo với màu xanh ngọc bích trải dài bất tận, cây lá rung xào xạc chậm rãi trong làn gió thu xa xa. Mọi thứ lặng lẽ tràn ngập hương thu, tạo nên một

thế giới trong suốt không tiếng động. Tôi có cảm giác dường như đã lâu lắm rồi mới cảm nhận được buổi sáng rực rỡ chói chang đến thế, đầu óc trống rỗng, tôi ngắm nhìn quang cảnh trong chốc lát. Cảnh vật đẹp đẽ đến đau lòng.

Không biết mọi chuyện sẽ ra sao nhưng dù thế nào hai mẹ con cũng sẽ đi tới đó, chúng tôi đang ăn sáng thì có điện thoại gọi đến.

Đó là dì Masako.

- Sao rồi ạ? - tôi hỏi

Dì cười nói dường như rạng rỡ hơn một chút.

- Nó à?

- Không sao chứ ạ? - tôi hỏi

- À, nó đã phục hồi như chẳng có gì rồi, có vẻ nhà dì đã trầm trọng hóa sự việc. - dì đáp.

Một tâm trạng như thể sức mạnh của toàn cơ thể tôi vừa thoát ra ngoài.

- Từ khoảng chiều qua, bệnh tình của Tugumi đột nhiên trở nặng, chuyện đó lâu lắm mới xảy ra nên cả nhà đều hốt hoảng. Bác sĩ cũng dốc hết sức vì cho rằng không thể như vậy được. Mặc dù vậy, mọi người vẫn kinh ngạc vì một đứa trẻ có sức sống dai dẳng thế. Dì đã có lúc nghĩ rồi nó sẽ ra sao đây nhưng sáng nay, bệnh tình của nó dịu xuống cứ như là đùa vậy, bây giờ thì nằm ngủ ngon lành…sức khỏe của Tugumi ấy mà, cho đến giờ đã có bao nhiêu là chuyện xảy ra nhưng như thế này thì là lần đầu tiên đấy. Chắc hẳn từ nay về sau sẽ còn xảy ra nhiều chuyện không thể lường trước được…

Nhưng như thể ngộ ra điều gì đó. Dì Masako nói rất rõ ràng.

- Dì xin lỗi nhé. Chẳng có gì mà cứ ầm ĩ cả lên. Nếu như có chuyện gì thì dì sẽ gọi điện nhờ cháu giúp nên hôm nay Maria không cần phải đến đây đâu. Cháu hãy thong thả nghỉ ngơi nhé, dì xin lỗi vì đã làm cháu lo lắng.

- Dù sao mọi chuyện cũng đã tốt rồi. - tôi nói.

Khi thở phào nhẹ nhõm, dòng máu trong tôi như hồi sinh, nóng chảy rần rật trong tim. Đưa điện thoại cho mẹ, trở lại phòng, tôi vùi mình vào giường, khép mắt lại trong ánh nắng sớm, vừa nghe tiếng mẹ vui vẻ vọng lại từ xa vừa chìm dần vào giấc ngủ. Lần này, giấc ngủ sâu mau chóng đến.

một giấc ngủ sâu êm ái.

Giữa trưa vài ngày sau, Tugumi gọi điện tới.

- Vâng . - vừa khi tôi nhấc máy lên thì giọng Tugumi đã ập đến, tôi đột nhiên nhận thấy giọng nói đó không phải là giọng nói quen thuộc, thân thương có âm vực cao, thanh mà tôi đã nghĩ rằng mình không được phép đánh mất.. Đầu bên kia ầm ĩ tiếng tên người qua micro, tiếng trẻ con khóc…

- Gì thế? Đang ở bệnh viện à? Có làm sao không? Đã khỏe chưa? - tôi hỏi.

- Đã khỏe rồi, đang ở bệnh viện đây. Vẫn chưa hề đến đoạn này. Có chuyện này không nhỉ.

Tugumi bắt đầu nói những câu không rõ ý.

- Chắc hẳn cái bà y tá ngốc nghếch ấy đã nghe nhầm địa chỉ rồi. Đúng là chả ra sao cả.

- Tugumi đang nói gì đấy?

Tôi nói, thầm nghĩ hay là đầu óc Tugumi có vấn đề do bị sốt. Tugumi không trả lời, lặng thinh. Sự im lặng kéo dài nên tôi tưởng tượng hình dáng Tugumi. Một hình dáng tích hợp Tugumi ở mọi hoàn cảnh mà tôi đã thấy từ trước đến giờ.

Mái tóc bóng mượt đó, ánh mắt như có lửa, cổ tay mảnh khảnh. Dáng cổ chân khi đi chân trần, hàm răng trắng mỗi khi cười vui. Rồi bộ dạng cau có với vẻ mặt khó gần…Biển phía trước tầm nhìn. Sáng lấp lánh , bờ cát với từng đợt sóng xô tới…

- Này, tao đã chắc mình sắp chết đấy. - Tugumi đột nhiên nói rành rọt.

- Mày nói cái gì thế? Cứ đi ầm ầm trong hành lang bệnh viện mà lại nói sắp chết à? - tôi cười đáp.

- Ngốc ạ. Tao thực sự là đã sắp chết đấy. Ý thức đột nhiên rời xa, rồi tao nhìn thấy một luồng ánh sáng lớn, tao muốn đến đấy…Khi tới gần, người mẹ đã mất nói: "Không được tới đây"

- Toàn nói nhảm. Mẹ nào đã mất hả?

Tôi vui mừng vì đã lâu mới thấy một Tugumi khỏe mạnh.

- ….Ừ thì là nói nhảm, nhưng dù vậy, bệnh tình của tao đã rất hiểm nghèo. Mỗi ngày tao lại thấy mình một yếu đi và thực sự nghĩ rằng lần này chắc không xong rồi. – Tugumi nói.

- Vì thế, tao đã viết thư cho mày.

- Thư á, cho tao á? – ngạc nhiên, tôi nói như thể đang hét lên.

- Ừ, đúng vậy đấy. Kể ra thì xấu hổ thật. Tao vẫn sống sờ sờ đây…Dù thế nhưng bà y tá tao nhờ lại nói là gửi đi mất rồi, định lấy lại thì cũng không thể được nữa. Dù tao có bảo nếu bức thư đó đến thì đừng bóc mà hãy vứt đi thì đứa xấu tính như mày chắc chắn sẽ đọc thôi. Mà cũng chẳng sao, cứ đọc đi. - Tugumi nói.

- Thế đọc hay không nào?

Tugumi viết thư cho tôi… Chuyện này khiến tôi hồi hộp lạ thường.

- Không sao đâu, cứ đọc đi. – Tugumi cười nói.

- Lần này quả thực tao cảm thấy dường như có lúc mình đã chết đi rồi. Vì vậy, bức thư đó có lẽ cũng đúng. Có lẽ từ nay về sau tao sẽ dần dần đổi khác.

Tôi không hiểu Tugumi muốn nói gì. Nhưng cảm thấy dường như có một sự thay đổi nào đó trong tâm hồn Tugumi nên tôi lặng yên trong giây lát. Đúng lúc đó, Tugumi nói : " Ôi, Kyoichi đến rồi này, tao chuyển máy nhé!"

- Tugumi – tôi gọi với theo nhưng dường như Tugumi đã đi mất rồi.

- Hãy vào phòng bệnh đi. - Kyoichi hét lên rồi đi tới: "Alo?" mà chẳng hiểu đầu đuôi gì cả.

Đúng là Tugumi cứ tự ý làm mọi việc. Chắc hẳn bây giờ Tugumi đang đi vung vẩy trong hành lang, về phòng bệnh rồi. Cái cơ thể bé nhỏ đó ưỡn ngực dương dương như thể là một ông vua vậy.

Tôi cười khổ sở, nói : "Alo?"

- Maria đấy à? - Kyoichi cười.

- Nghe nói bệnh tình của Tugumi nguy kịch lắm phải không? – Tôi hỏi.

- Ừ, bây giờ trông có vẻ cũng khỏe lên nhiều rồi. Có lúc còn cấm vào thăm nữa nhưng lúc đó thì nguy kịch nữa. Tớ cũng hoảng ghê. – Kyoichi nói.

- Cho mình gửi lời hỏi thăm nhé…. Này, nếu Tugumi chuyển vào núi ở thì hai người tự nhiên chia tay nhau à, Kyoichi có nghĩ vậy không? - Tôi buột miệng hỏi.

- Ừm, sau này sẽ thế nào, nếu không thử xa nhau thì không biết được, nhưng chắc là sẽ khó gặp một cô gái mãnh liệt như thế. Cô gái đó được lắm chứ, một kiệt tác tuyệt vời đấy. Mùa hè này có lẽ sẽ là mùa hè không thể quên được. Dù có chia tay nhau thì những chuyện đã xảy ra cũng sẽ khắc sâu mãi mãi trong tim tôi. Thực sự là như vậy đấy. – Kyoichi bình thản nói. - Lần tới, thay cho nhà Yamamoto, khách sạn nhà mình sẽ luôn ở đấy. Mọi người đến lúc nào cũng được mà.

- Vậy thì, chúng mình sẽ tiếp tục gắn kết với nhau ở một nơi nào đó như trong mùa hè này nhỉ.

Kyoichi cười.

- Ồ, Yoko đã bước qua cửa ra vào rồi kìa. Tay cầm hoa bách hợp, đang xin lỗi một bệnh nhân vì va phải người đó ở góc hành lang… Đến rồi, đến rồi. Vậy tớ chuyển máy nhé!

Vừa trả lời Yoko đang cầm điện thoại : " Alo, ai đấy ạ?" tôi vừa thầm nhủ cứ như là đang diễu hành vậy. Mọi người cứ lần lượt đến. Tôi ngồi trên ghế, vừa nhìn bầu trời phía ngoài khung cửa sổ vừa nói chuyện qua điện thoại với Yoko. Ánh nắng chiều đổ xuống, chiếu vào căn phòng thành một hình vuông, tôi có cảm giác trong bản thân đang tràn ngập một quyết tâm lặng lẽ không rõ lí do, cũng không có hình dạng rõ rệt. Từ bây giờ và ở đây, tôi sẽ bắt đầu sống.

"Gửi Maria,

Mọi chuyện xảy ra giống như tớ đã nói nhỉ!

Hoặc giả khi bức thư này tới có lẽ cũng là lúc cậu đang đến đây để dự đám tang của tớ. Lá thư này là từ 'hòm thư ma' thực sự.

Đám tang vào mùa thu thì buồn lắm, tớ không thích chút nào cả.

Dạo này, tớ hay viết thư cho cậu. Viết rồi sẽ đi rồi lại bắt đầu viết. Tại sao lại là cậu cơ chứ? Tuy nhiên, không hiểu sao, tớ cứ nghĩ rằng những người bên cạnh tớ, chỉ có cậu mới có thể hiểu chính xác những lời tớ nói và thấu hiểu tớ.

Lúc này đây, khi dường như tớ đang chờ đợi cái chết đến, cái ý nghĩ sẽ để lại một lá thư cho cậu đã trở thành tâm nguyện duy nhất của tớ. Cứ nghĩ tới cảnh những người khác khóc lóc vô vọng, rồi giải thích rằng con người tớ là như thế này này thì tớ thấy sởn cả gai ốc. Kyoichi kể ra cũng có một vài điểm tốt nhưng tình trường là chiến trường nên cho đến phút cuối cùng cũng không được cho đối phương biết được điểm yếu của mình.

Không hiểu sao, cậu dù ngu ngốc như thế nhưng lại có thể suy đoán được tất cả mọi thứ một cách rõ ràng. Thật kì lạ.

Rồi còn một chuyện nữa là ngay khi vào viện tớ đã đọc một cuốn tiểu thuyết có tên là "Vùng chết". Chỉ định để giết thời gian thôi nhưng nào ngờ cuốn sách rất thú vị, tớ đã đọc liền một mạch nên cơ thể dần yếu đi, cứ đau âm ỉ suốt. Nhưng đó là một cuốn sách mà ở đó tình trạng suy yếu dần đi của người thanh niên – nhân vật chính – rất gần gũi với những người đau yếu. Truyện kể về nhân vật chính với cơ thể rệu rã sau một tai nạn giao thông, anh ta đã chết dần đi sau khi chịu hết bất hạnh này đến bất hạnh khác ập xuống và cuối cùng là bức di thư anh gửi cho bố và người yêu. Lá thư từ vùng chết. Khi đọc nó, người như tớ mà cũng khóc một chút đấy. Rồi tớ muốn viết và nhận một bức thư như thế nên đã viết cho cậu lá thư này.

Hôm trước, trong khi đào cái hố để trừng phạt, tớ đã nghĩ tới rất nhiều chuyện. Để giết thời gian trong lúc lao động chân tay ấy mà. Hôm đó, khi nghe những lời khóc than của bà chị Yoko ngốc nghếch, cái người có lẽ sẽ ở vậy để chăm sóc tớ nếu cứ như thế này mãi, tớ đã nhanh chóng tỉnh ngộ. Tớ cảm giác mình đã nhìn thấy rõ hình bóng của bản thân. Cho đến tận bây giờ, cái cơ thể yếu ớt này được mọi người xung quanh vất vả nuôi nấng nhưng cũngc hỉ là một con bé xanh xao, hay rít lên giận dữ và ích kỉ. Và có lẽ sau này cả đời cũng sẽ như vậy.

Đương nhiên, tớ chẳng ăn năn một chút nào cả, cho đến tận bây giờ tớ vẫn biết rõ điều đó.

Nhưng mà, trong giới hạn thể xác dường như đã mất hết ý thức, những ý nghĩ vẩn vơ như thế khiến tớ dễ chịu một cách kì lạ, và không ngăn được cảm giác mình sắp chết trong vài ngày tới. Dù thế nào thì đào được một cái hố như thế cũng là việc hết sức vất vả kể cả với người khỏe mạnh. Một việc khó nhọc và xứng tầm là một công việc cuối cùng.

Hơn nữa, vì đào ở vườn nhà người khác nên tuyệt nhiên không được để lộ. Chỉ có thể làm trong đêm thôi. Tớ vừa chuyển ra vừa đào từng chút đất một.

Khi gần đào xong thì cái hố cũng khá sâu, từ trong lòng hố ngẩng đầu lên là thấy những vì sao. Đất thì cứng, tay tớ xước xát nhiều, ngày nào cũng phải trông chừng bình minh mùa hè lại đến.

Từ dưới lòng hố.

Bầu trời dần hửng sáng, tớ mệt rã rời, nhìn những ngôi sao lặn đi qua tầm

nhìn hẹp và suy nghĩ rất nhiều chuyện. Để mẹ không phát hiện ra qua bộ quần áo dơ bẩn, ngày nào tớ cũng mặc quần áo bơi, choàng chiếc áo jacket lấm lem ra bên ngoài và làm việc. Thế rồi, tớ nhận ra rằng cho đến bây giờ, tớ hầu như không có chút có ý ức nào về việc mặc đồ bơi và tắm biển.

Trong giờ học, bao giờ học cũng chỉ đứng nhìn, nghĩ đi nghĩ lại thì đến cả bơi trườn tớ cũng không biết. Tớ nhớ lại rằng mình luôn hụt hơi khi đi trên con đương dốc lúc đến trường cũng như chưa từng dự buổi tập trung buổi sáng dài lê thê. Những lúc đó, không phải vì bàn chân nhỏ bé này mà vì còn mải ngắm nhìn bầu trời xanh nên tớ không nhận thức được điều gì cả.

Hơi thở khó nhọc, cơ thể nặng nề như bị cái chăn đè lên.

Tớ hầu như không thể ăn cơm. Những gì mà tớ có thể ăn nổi, lại chỉ là món dưa muối mà mẹ mang tới! Maria chắc buồn cười lắm nhỉ?

Cho đến giờ, mình đã trải nghiệm những gì rồi nhỉ, cho dù đâu đó trong tim đã từng tràn đầy sinh lực nhưng bây giờ, trong kho chẳng còn gì. Thực sự đang thở ra những âm thanh yếu ớt.

Tớ còn ghét đêm tối nữa.

Khi đèn tắt, phòng bệnh này chìm vào một bóng tối khổng lồ, chẳng biết làm gì cả. Đến mức có thể phát khóc lên được. Khóc thì mệt nên đành phải chịu đựng bóng tối. Tớ viết lá thư này với một cái đèn nhỏ xíu. Cảm giác mụ mị, lúc tỉnh lúc mê. Nếu tồi tệ hơn một chút là sẽ đi ngay. Tớ sẽ trở thành một cái xác chết vô vị còn những kẻ ngu ngốc thì òa lên khóc.

Hàng sáng, bà y tá xấu xí đến mở rèm cửa.

Phải thức dậy thì thật khó chịu, miệng khô khốc, đầu đau và nặng trình trịch, người như một cái xác ướp khô rang vì nóng. Hôm nào không may thì ngay lập tức phải truyền dịch, thật kinh khủng.

Nhưng cứ mở rèm cửa thì nắng với gió biển lại tràn vào. Khi vẫn còn đang mắt nhắm mắt mở, trong mí mắt chói sáng, tớ chập chờn mơ thấy cảnh con chó đang đi dạo.

Cuộc sống của tớ đã thật hoài phí. Nếu nói đến việc tốt thì chỉ nghĩ được đến chừng đó thôi.

Dù sao đi nữa, có thể chết tại thị trấn này cũng đã là một niềm vui rồi.

Cậu bảo trọng nhé!

Tugumi.Y”

-- Hết --